

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΛΟΡΔΟΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΓΑΙΑΟΣ FRANCES HODGSON BURNETT]

[Συνέχεια: ἴδε σελίδα 17]

Ε'

Τὴν ἐπομένην ἡμέραν ὁ κ. Χάβιζαμ εὐρέθη εἰς θέσιν ἡ ἀναγκαστικῆς ὅτι ὁ Κέδρικ, ἂν καὶ δίδων εἰς μερικά σοβαρά πράγματα προσοχὴν περισσοτέραν ἀπ' ὅτι δίδουν συνήθως τὰ παιδιά, δὲν ὑπεχώρει ἐν τούτοις πρὸ οὐδενὸς ὁ- ταν ἐπρόκειτο περὶ παι- γνιδίου.

Ἐν ᾧ ἡ ἀμαξία του ἔκαμπτε τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ, παρετήρησεν ὁμάδα παιδιῶν τὰ ὅποια ἔπαι- ζαν μετὰ ζωηρότητος. Δύο ἐξ αὐτῶν ἐπρόκειτο νὰ παραβγοῦν εἰς τὸ τρέ- ξιμον, ὁ εἰς δὲ τῶν συν- αγωνιστῶν ἦτο ἀκριβῶς ὁ Ἐξοχότης Του, ὁ μι- κρὸς λόρδος Φωλεροῦ. Μόνος αὐτὸς ἔκαινε με τὴν φωνὴν του θόρυβον, ἔσον ὅλοι μαζὶ οἱ σύν- τροφοὶ του. Τοποθετημέ- νοι ἐπὶ τῆς αὐτῆς γραμ- μῆς ὁ συναγωνιστὴς του καὶ αὐτὸς, με τὸν ἕνα πόδα προτεταμένον, πε- ριέμενον τὸ σημεῖον τῆς ἀναχωρήσεως.

« Ἐν! » ἀνέκραζεν ὁ ἔχων τὸ πρόσταγμα «δύο! τρία! Ἐμπρός!»

Ὁ κ. Χάβιζαμ ἐστα- μάτησε τὴν ἀμαξίαν του καὶ ἔκυψεν ἀπὸ τῆς θυ- ρίδος μετὰ μεγάλου ἐν- διαφέροντος καὶ περιεργ- γίας. Δὲν ἐνδοθιμαίτο νὰ εἶδε ποτὲ εἰς τὴν

ζωὴν του πόδας μικροῦς, περιβεβλημένους ἐρυθρὰς περικνημίδας, νὰ κινῶνται μετὰ τῆς ταχύτητος, ἐν ᾧ ἡ Ἐξοχότης Του με τὰς πυγμὰς κλειστὰς καὶ τὰ μαλλιά εἰς τὸν ἀέρα, ἔτρεχεν ἐπὶ τοῦ λιθαστρώτου.

« Εὐγε! εὐγε! Ἐρρολ! » ἐφώναζαν τὰ ἄλ- λα παιδιά, ἀναπληρόντα ἐκ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ. « Θάρ- ρος, Μπίλλυ! » διότι ὁ Μπίλλυ, ἐκεῖνος περὶ τοῦ ὁποίου ὁ Κέδρικ εἶχεν ὁμιλήσῃ πρὸς τὸν κ. Χάβι-

ζαμ προκειμένου περὶ τῆς πωλητηρίας τῶν μῆλων, ἦτο ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ ἀντίπαλός του.

« Χωρὶς ἄλλο θὰ νικήσῃ, εἶμαι βέβαιος » εἶπε καθεαυτὸν ὁ δικηγόρος. Ὁ τρόπος διὰ τοῦ ὁποίου οἱ ἐρυθρόκνημοὶ πόδες ἔκλυτον τὸ λιθαστρώτον, αἱ φωναὶ τῶν παιδιῶν, ἡ προσπάθεια τοῦ Μπίλλυ, τοῦ ὁποίου αἱ μελαγχροῖ- ναι κνήμαι δὲν ἦσαν ὀ- λως εὐλαταφρόνητοι, ὅλα τῷ εἶχον προξενήσῃ κά- ποιαν συγγίνην.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὰ σκιρτήματα, αἱ κραυγαὶ καὶ αἱ ἐπευφημίαι ἐδι- πλασιάσθησαν. Διὰ τε- λευταίας τινὸς προσπα- θείας ὁ μέλλων κήμας τοῦ Δόρινκουρ εἶχε φθά- σῃ τὸν φανὸν τοῦ φω- τασρίου, ὁ ὁποῖος ἦτο τὸ ὠρισμένον τέρμα, δύο δευ- τερόλεπτα ἀκριβῶς πρὶν ἢ ὁ Μπίλλυ τὸν ἐγγίσῃ καὶ αὐτὸς.

« Ζήτω ὁ Κέδρικ! Ζήτω ὁ Κέδρικ! Ἐρρολ! » ἀνέκραζεν ἡ ὁμάς τῶν παιδιῶν θορυβωδῶς.

Ὁ κ. Χάβιζαμ ἐπρό- βαλε τότε τὴν κεφαλὴν του ἐξ ὀλοκλήρου ἀπὸ τὴν θυρίδα τῆς ἀμαξίας καὶ μετὰ μετὰ μετὰ ὀλοκλήρου ἀπὸ τὴν θυρίδα τῆς ἀμαξίας καὶ μετὰ μετὰ ὀλοκλήρου ἀπὸ τὴν θυρίδα τῆς ἀμαξίας, ἐξ ἐκεῖνων δι' ὧν προσε- πάθει νὰ φωτίσῃ κάποτε τὴν φυσιογνωμίαν του, ἐφώνησε :

« Εὐγε, λόρδε Φωλεροῦ! »

Καὶ ἔδωκεν εἰς τὸν ἀμαξηλάτην τὸ σημεῖον τῆς ἀναχωρήσεως.

Ὅταν ἡ ἀμαξία ἐσταμάτησε πρὸ τῆς οἰκίας τῆς κυρίας Ἐρρολ, ὁ δικηγόρος εἶδεν ἐρχομένους με βραχίονας συμπελεγμένους νικήτην καὶ ἡττημέ- νον, ἐν ᾧ ἡ θορυβώδης ὁμάς τοὺς ἠκολούθει. Τὸ χρῶμα τοῦ Κέδρικ ἦτο ζωηρότατον οἱ ὀφθαλμοὶ του ἔλαμπον περισσώτερον τοῦ συνήθους καὶ οἱ βδύ-



« ΟΡΙΣΤΕ: ΕΝΑ ΜΑΝΘΑΑΚΙ ΕΙΝΕ » (Σελ. 38)

τρυχοί της κόμης ήταν καλλημένοι επί του ὕψους του μετώπου.

« Είμαι βέβαιος ότι ἐνίκησα ἐπειδὴ τὰ ποδάρια μου εἶνε λίγο μακρύτερ' ἀπὸ τὰ δικά σου » ἔλεγε πρὸς τὸν Μπίλλυ, διὰ τὴν καταστροφή τὴν ἀποτυχίαν τοῦ ὀλιγώτερον πικρῶν « βέβαια, γι' αὐτὸ θὰ εἶνε, γιὰτὶ καὶ σὺ τρέχεις ὡς κ' ἐμένα... Ἐπειτα εἶμαι καὶ μεγαλύτερός σου... σὲ περνῶ τρεῖς ἡμέρας καί, ξεύρεις, τρεῖς ἡμέρας εἶνε κάτι τι! »

Ὁ Κέδρικ εἶχεν ἕνα τρόπον ἰδιαιτέρων τὸν ὅποιον τῷ ἐνέπνεεν ἡ καλὴ του καρδιά, νὰ ἐξάγῃ ἐκ τῆς ἀμνηχανίας τοὺς ἀθρώπους. Καὶ ἐν αὐτῇ ἀκόμη τῇ πρώτῃ χαρᾷ τοῦ θριάμβου, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὅτι ὁ ἠττημένος δὲν θὰ ἠσθάνετο βέβαια τὴν ἰδίαν ἰκασιποίησιν, συλλογιζόμενος ὅτι καὶ ἐκεῖνος ἠμποροῦσε νὰ εἶνε νικητής. Κατόρθωσε λοιπὸν νὰ παρηγορήσῃ τὸν Μπίλλυ τὸσον καλά, ὥστε νάναφανῇ ταχέως μετάνοια ἐπὶ τῆς μορφῆς του, ἡ ὅποια κατ' ἀρχὰς εἶχε δευθῆ λίαν κατηφῆς, ὡς ἐκ τῆς ἠττης, καὶ νάρχισθη τὰς ἀστεϊότητας, τὰς ὁποίας συνήθιζεν, ὡς ἂν ἦτο αὐτὸς ὁ νικητής.

Γ

Ὅσον περισσότερο ὁ κ. Χάβιζαμ ἔβλεπε τὸν μικρὸν λόρδον, τὸσον περισσότερο ἐγοητεύετο. Ἐσυλλογιζέτο τὸν γηραιὸν κόμητα Δόρινκουρ ἐνθρονισμένον ἐν τῇ μεγάλῃ, τῇ σκιερᾷ καὶ μεγαλοπρεπεῖ αἰθούσῃ τοῦ μεγάρου του, τὴν ὅποιαν ὠνόμαζε βιβλιοθήκην, ἀσθενῆ, βασανιζόμενον ὑπὸ τῆς ἀρθρίτιδος καὶ κατὰ μόνον περιστεροῦμενον ὑπὸ τοῦ μεγάλου καὶ τῆς πολυτελείας, ὑπερπετούμενον ὑπὸ πλῆθος θεραπόντων, ἀλλὰ μὴ ἔχοντα κανένα πλῆθυσιν του νὰ τον ἀγαπᾷ, διότι καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς μακρᾶς του ζωῆς, οὐδένα καὶ αὐτὸς εἶχεν ἀγαπήσῃ πραγματικῶς ἐκτός τοῦ ἑαυτοῦ του· διότι ἀνάκαθεν εἶχε θεραπεύσει τὰς ὁρέξεις του καὶ τὰς κλίσεις του, χωρὶς νὰ συλλογιθῇ τὰς ὁρέξεις καὶ τὰς κλίσεις, ἀκόμη δὲ καὶ τὰς ἀνάγκας κανενός. Ὁ ἀπείρος πλούτος του καὶ ἡ ἰσχὺς τὴν ὅποιαν τῷ παρεῖχε τὸνομά του καὶ ἡ κοινωνικὴ του θέσις, τῷ ἐφάνησαν πάντοτε ὡς χάριτες ἀπονεμηθεῖσαι αὐτῷ ὑπὸ τῆς εὐμενεῦς τύχης πρὸς ἀπλήν εὐχαρίστησιν τοῦ κόμητος Δόρινκουρ, διὰ τὰς τὰς μεταχειρίζεται μόνον χάριν ἑαυτοῦ. Ἦδη ἦτο γέρον καὶ δὲν τῷ ἀπέμεινεν ἐκ τῆς παρελθούσης ζωῆς ἡ ἡ ἀσθένεια, ὁ ἐρεθισμὸς τῶν νεύρων καὶ ὕψιστη τις περιφρόνησις πρὸς τὸν κόσμον, ὁ ὅποιος τῷ τὴν ἀνταπέδιδε. Καὶ ἐδύνατο μὲν βεβαίως ὅταν ἤθελε νὰ γεμίσῃ τὴν ἑκαυλίαν του ἀπὸ ξένων ἐκλεκτοῦς, ἐδύνατο νὰ δώσῃ γέματα καὶ κινήσια μεγαλοπρεπῆ, ἀλλ' ἐξέπρευν ὅτι αὐτοὶ ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι θὰ ἤρχοντο εἰς τὴν πρόσκλησιν του, οὐδεμίαν θὰ ἠσθάνοντο εὐχαρίστησιν ἀντιπρόζοντες τὸ σύννεφον τοῦ κόμητος προσώπου καὶ θὰ ἐροδοῦντο πολὺ τοὺς

σαρκασμούς του· διότι εἶχε πάντοτε τὴν γλώσσαν δριμεῖαν καὶ ἠγάπα νὰ εἰρωνεύεται τοὺς ἀνθρώπους, νὰ τοὺς φέρῃ εἰς ἀμνηχανίαν καὶ νὰ τοὺς κάμνῃ νὰ αἰσθάνωνται τὴν ἰσχύν του.

Καὶ ἀπέναντι τοῦ υπερηφάνου εὐπατρίδου, ἀποτελοῦν πλήρη πρὸς αὐτὸν ἀντίθεσιν, ὁ κ. Χάβιζαμ ἐσυλλογιζέτο τὸ ἀξιαγάπητον, τὸ εἶδομον καὶ ἀνοικτόκαρδον παιδίον, τὸ ὅποιον, πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν, ἐκάθητο εἰς τὸ βῆθος τῆς ὑψηλῆς πολυθρόνας, ἀπέναντι του, καὶ τῷ διηγείτο μὲ τὸν ἀνεκτιθήδευτον καὶ αὐθῶν του τρόπον τὴν ἱστορίαν τῶν φίλων του, τοῦ Δίκ, τῆς Βριγίττας, τῆς πωλητριάς τῶν μῆλων... Ἐσκέπτετο τὰ μεγάλα εἰσοδήματα, τὰς λαμπρὰς ἰδιοκτησίας καὶ τὴν ἰσχύν, τὸσον διὰ τὸ καλὸν ὅσον καὶ διὰ τὸ κακόν, τὰ ὅποια μὲ τὸν καιρὸν θὰ περιήρχοντο εἰς τὰς μικρὰς ἐπεινας χεῖρας καὶ ἔλεγε «Τί ἀντίθεσις! τί φοβερὰ ἀντίθεσις!»

Ἡ καλὴ ἰδέα τὴν ὅποιαν εἶχε σχηματίσῃ ὁ Κέδρικ περὶ τῶν προνομίων, τὰ ὅποια θὰ ἔχαιεν ὡς κόμης, ἐστερεώθη ἐτι μᾶλλον τὴν ἐπομένην ἐβδομάδα. Τῷ ἦτο οὕτως εἰπεῖν ἀδύνατον νὰ συλλάβῃ ἐπιθυμίαν τὴν ὅποιαν δὲν ἐδύνατο νὰ ἐκπληρώσῃ ἀμέσως· καὶ ἐαδῆχτο τῷ ἐγεννατὸ ἔσπευδε νὰ τὴν πραγματοποιήσῃ μ' εὐχαρίστησιν καὶ ἀπλότητα, ἡ ὅποια πολὺ διεσκέδαζε τὸν γηραιὸν δικηγόρον. Μίαν ἐβδομάδα πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς του εἰς τὴν Ἀγγλίαν συνέβησαν πράγματα περίεργα, διὰ τὰ ὅποια ὁ ἀπεσταλμένος τοῦ κόμητος δὲν ἦτο βεβαίως παρεσκευασμένος. Ὁ καλὸς αὐτὸς κύριος ἐνεθυμείτο ἐπὶ μακρὸν ἔκτοτε τὴν πρῶϊαν κατὰ τὴν ὅποιαν συνώδευσε τὴν Ἐξοχότητά Του εἰς ἐπίσκεψιν πρὸς τὸν Δίκ, καὶ τὸ ἀπόγευμα κατὰ τὸ ὅποιον ὁ Κέδρικ ἐξέπληξε τὸσον εὐαρέστως τὴν γραίαν πωλητρίαν τῶν μῆλων, σταματῶν πρὸ τοῦ πρατηρίου της καὶ ἀναγγέλλων εἰς αὐτὴν ὅτι μετ' ὀλίγον θὰ εἶχεν ἕνα σάλι, μία τέντα, μίαν θερμάστρα καὶ ἐπὶ πλεον ποσὸν τι χρηματικόν, τὸ ὅποιον ἐφάνη σπουδαῖον εἰς τὴν πτωχὴν γραίαν.

« Πηγαίνω εἰς τὴν Ἀγγλίαν νὰ γίνω λόρδος » τῇ εἶπε τὸ παιδίον ἀπελῶς « καὶ δὲν θὰ μου ἦτο εὐχάριστον νὰ συλλογιζώμαι ὅτι θὰ σου πονοῦν τὰ κόκκαλά σου κάθε που βρέχει. Τὰ δικά μου τὰ κόκκαλα δὲν μου πονοῦν καὶ ἴσως νὰ μὴ φαντάζωμαι καθ' ἑαυτὸν τί θὰ εἶνε ὁ πόνος τῶν κόκκαλων· ἀλλ' αὐτὸ δὲν μ' ἐμποδίζει νὰ σε λυποῦμαι, καί μὴ νὰ χαιρῶ που τώρα, καθὼς ἐλπίζω, θὰ εἶσαι καλλίτερα. »

Ἀφήσας δὲ τὴν πωλητρίαν τῶν μῆλων νὰ συνέλθῃ ἐκ τῆς ἐκπλήξεως, τὴν ὅποιαν τῇ προῦξεν ἡ εὐτυχία της ἡ ἀπρόοπτος καὶ μόλις πιστευτὴ, εἶπε πρὸς τὸν κύριον Χάβιζαμ :

« Εἶνε πολὺ καλὴ γυναίκα. Μία μέρα που ἔπασα κ' ἐκτύπησα τὸ γόνάτο μου ἔδωκ' ἕνα μῆλο

χάρισμα. Πάντοτε τὸ θυμοῦμαι, γιὰτὶ τὸ θυμάται κανεὶς πάντοτε τὸ καλὸ ποῦ του ἔκαμε ὁ ἄλλος. »

Εἰς τὸ μικρὸν, εἰς τὸ λαμπρὸν καὶ εὐθὺ τοῦ πνεύμα δὲν εἶχεν εἰσελθῆ ἀκόμη ἡ ἰδέα τῆς ἀχαριστίας.

Ἦτο συγκινητικὴ ἡ μετὰ τοῦ Δίκ συνάντησις. Αἱ ἐμπορικαὶ ὑποθέσεις τοῦ μικροῦ ὑποδηματοκαθαριστοῦ ἐπήγγαζαν πολὺ ἀσχημα· αἱ ψήκτραί του εἶχον φθαρῆ καὶ δὲν εἶχε τὰ μέσα νὰ τὰς ἀντικαταστήσῃ.

Ὅταν ὁ Κέδρικ μὲ τὴν γλυκεῖαν του καὶ ἡσυχον φωνὴν καὶ χωρὶς τὸν παραμυρῶν στόμφο, τῷ ἀνήγγειλεν ὅτι αὐτὸς θὰ τῷ ἐπρομήθευε τὰ μέσα νάγοράσῃ δ.τι τῷ ἐχρειάζετο, ἡ ἐκπληξὴς κατέστησε τὸ δυστυχῆ παιδίον σχεδὸν ἀλάλον. Μαθὼν ὅτι ὁ νεαρός του φίλος ἦτο λόρδος καὶ ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ κόμης, ἀπέμεινεν ἐνεός, μὲ τὸ στόμα καὶ τοὺς ὀφθαλμούς ἀνοικτούς ἐπὶ τινος στιγμᾶς, ἐν ᾧ τὸ κασκέτον του ἔπεσε κατὰ γῆς, χωρὶς νὰ το ἐννοήσῃ· ἐν ᾧ δὲ ἐσκυπτε νὰ το ἀναλάβῃ ἀφῆκεν ἐπιφώνησιν, τῆς ὅποιας ἡ ἔννοια διέφυγε μὲν τὸν κ. Χάβιζαμ, ἀλλὰ ἐννοήθη κάλλιστα ὑπὸ τοῦ Κέδρικ :

« Ὅχι » εἶπε « δὲν εἶμαι τρελός. Καὶ ὁ κ. Χωψ το ἐνόμισε αὐτὸ... ἐφαντάσθηκε ὅτι ἔχασα τὸ καφάλι μου καὶ ὅμως αὐτὸ ποῦ σας λέγω εἶνε ἀληθέστατον. Στὴν ἀρχὴ δυσαρεστήθηκα λίγο που ἤμουν λόρδος καὶ θὰ γίνουμαι κόμης· ἀλλὰ τώρα τὸ ἐσυνείδητα καὶ νὰ σου πῶ τὴν ἀλήθειαν, τὸ βρισκω ἀρκετὰ εὐχάριστον πρᾶγμα... Τώρα εἶνε κόμης ὁ παπποῦς καὶ εἶπε ὅτι θὰ μου κάμνῃ δ.τι θέλω διὰ τὰ μ' εὐχαρίστησῃ. Ἄν καὶ κόμης, εἶνε ὅμως πολὺ καλὸς καὶ μου ἔστειλε ἕνα σωρὸ χρήματα μὲ τὸν κύριον Χάβιζαμ. »

Ἐπὶ τέλους ὁ Κέδρικ ἐνεχείρισεν εἰς τὸν Δίκ τὰ ἀναγκαῖα χρήματα διὰ νάγοράσῃ ὅσα ἐπαθῆμει, δηλαδὴ τὴν ἐξέδραν, τὴν καρέκλαν, τὴν ὀμβρέλλαν, τὰς ψήκτρας καὶ ἡμίσειαν δωδεκάδα κυτίων ἀλοιφῆς διὰ τὰ ὑποδήματα· προσέθηκε δὲ ἀκόμη ὁ Κέδρικ μερικά δι' ἐνδύματα καὶ δι' ἐν κασκέτον ν' ἀντικαταστήσῃ τὸ παλαιόν, τὸ ὅποιον εἶχεν ἤδη ὑποστῆ τὸσας θυέλλας, χωρὶς νὰ ὑπολογισώμεν καὶ τὴν τελευταίαν του πτώσιν· μέσα εἰς τὸ αὐλάκι τοῦ δρόμου. Ὡς ἡ πωλητρία τῶν μῆλων καὶ ὁ μικρὸς ὑποδηματοκαθαριστὴς δὲν ἐδύνατο νὰ πιστεύσῃ εἰς τὴν εὐτυχίαν του. Ἐτρεμεν ὄλος ἐκ τῆς συγκινήσεως καὶ προσέβλεπε τὸν μικρὸν του εὐεργέτην μὲ ἦθος κατὰπληκτον. Ἐν τούτοις, ὅταν ὁ Κέδρικ τοῦ ἔχωσε μὲ τρόπον εἰς τὴν χεῖρα ἐν χαρτονομίσμα, ἐνόησεν ὅτι δὲν εἶχαν ὑνερευθῆ, ἅπως πρὸς στιγμὴν ἐκινήθη ὑπὸ τοῦ πειρασμοῦ νὰ πιστεύσῃ.

« Ἐχε γεία! » τῷ εἶπεν ὁ μικρὸς λόρδος θλίβων τὴν χεῖρα του, ἐν ᾧ, μετ' ὄλας του τὰς προσπαθείας ἡ φωνὴ του ἔτρεμεν ὀλίγον καὶ οἱ μεγάλοι του μάλανοι ὀφθαλμοὶ ἤρχιζαν νὰ θακρῶσιν· « ἐλπίζω ὅτι

ἡ δουλειὰς θὰ πᾶνε τώρα καλά. Λυποῦμαι ποῦ εἶμαι ἀναγκασμένος νὰ φύγω καὶ νὰ σ' ἀφήσω, ἀλλὰ σὺν θὰ γίνω κόμης ἴσως ἔλθω νὰ σε ξαναῖδῶ. Γράφε μου, σὲ παρακαλῶ, γιὰτὶ θὰ εἶμεθα πάντα καλοὶ φίλοι, δὲν εἶν' ἔτσι; Τὸ γράμμα σου νὰ το διευθύνῃς πρὸς τὸν λόρδον Φωλεροῦ, γιὰτὶ δὲν μὲ λένε πειὰ Κέδρικ Ἐρρολ μόνον ἀκούς; Ἐλα, ἔχε γεία, Δίκ! »

Ὁ Δίκ ἔκλεισε τὰ βλέφαρα, ὑγρά ὡς τὰ τοῦ Κέδρικ. Τὸ πτωχὸν παιδίον θὰ εὐρίσκετο εἰς μεγάλην ἀμνηχανίαν ἐὰν ἐδοκίμαζε νὰ ἐκφράσῃ δ.τι ἠσθάνετο τὴν στιγμὴν ἐκείνην. Καὶ ἴσως διὰ τοῦτο δὲν ἐδοκίμασε καὶ ἠρκέσθη νὰ κινήσῃ μόνον τὰ βλέφαρά του καὶ νὰ καταπῆ ἐν εἶδος σφαιρας χονδρῆς τὴν ὅποιαν εἶχεν εἰς τὸν λαιμὸν καὶ ἡ ὅποια τον ἐπυγε.

« Λυποῦμαι κ' ἐγὼ τὸ ἴδιο ποῦ φεύγετε » τῷ εἶπεν ἐπὶ τέλους δι' ἠλλοιωμένης φωνῆς— καὶ ἔκλεισαν ἐκ νέου τοὺς ὀφθαλμούς, διὰ νὰ φύγουν τὰ δάκρυα τὰ ὅποια τοὺς ἐθάμβωναν— πολὺ λυποῦμαι. »

Παρητήρησεν εἶτα τὸν κ. Χάβιζαμ καὶ φέρων τὴν χεῖρα εἰς τὸ κασκέτον του :

« Εἶνε ἕνα παιδί πολὺ... πολὺ ἔκτακτον » προσέθηκε « σὰς εὐχαριστῶ, κύριε, ποῦ τον ἐφέρατε ἐδῶ καὶ γιὰ δ.τι ἄλλο ἐκάματε. Ναί, εἶνε ἕνα παιδί πολὺ ἔκτακτον. »

Ὅταν δὲ ὁ κ. Χάβιζαμ καὶ ὁ μικρὸς λόρδος εἰς ἀπεχαίρετσαν, ὁ Δίκ μὲ τὴν χονδρὰν σφαῖραν τὸν λαιμὸν, ἐτόιμον νὰ τον πνίξῃ, καὶ τοὺς ὀφθαλμοῦς ἀκόμη βρεγμένους ἀπὸ τὸ δάκρυ τὸ ὅποιον εἶχε κολλήσῃ εἰς τὰ βλέφαρά του καὶ τὸ ὅποιον ἐπέμενε νὰ μὴ σκουπίξῃ ὡσάν νὰ μὴ ἐνδοί τὴν παρουσίαν του, τοὺς παρηκολούθησε διὰ τοῦ βλέμματος μέχρις αὐτῆς λεπτῆς σκιαγραφίας τοῦ Κέδρικ ἐξηφανίσθη ὡς καὶ ἡ τοῦ σοβαροῦ ἀνδρός ὁ ὅποιος τον συνώδευε.

Μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς ἀναχωρήσεως ἡ Ἐξοχότης Του διήλθε τὸν περισσότερο καιρὸν εἰς τὸ ἐωδιμοπωλεῖον τοῦ κυρίου Χωψ. Βαθεῖα μελαγχολία ἐκυρίευσεν τὸν ἐωδιμοπωλὴν ἦτο πολὺ καταβεβλημένος. Ὅταν ὁ μικρὸς του φίλος τῷ ἔφερον ἐν θριάμβῳ τὸ ὀρολόγιον καὶ τὴν χρυσὴν ἄλυσιν, τὰ ὅποια ἠθέλησε νὰ τῷ προσφέρῃ ὡς ἐνθύμιον, ὁ κ. Χωψ δὲν εὐρίσκει λέξεις νὰ τον εὐχαρίστησῃ. Ἀπέθηκε τὴν μικρὰν πιξίδα ἐπὶ τοῦ εὐρέος γόνατος καὶ ἀπεμύθη ἐπανειλημένως καὶ μετὰ θορόβου.

« Εἶνε κάτι τι γραμμικὸν μέσα » εἶπεν ὁ Κέδρικ, « ἐγὼ ὁ ἴδιος εἶπα τί ἔπρεπε νὰ γράψουν. Ὁ λόρδος Φωλεροῦ πρὸς τὸν γέρον τὸν περὸν τοῦ φίλου κ. Χωψ. Ὅταν θὰ διαβάζετε αὐτὰς τὰς λέξεις θὰ με θυμᾶσθε. Ὡ, θὰ λυπηθῶ πολὺ ἐὰν ποτὲ μὲ λησμονήσετε. »

Ὁ κ. Χωψ ἀπεμύθη ἐκ νέου μετὰ περισσοτέρως ζωνρότητος.

«Δὲν ὑπάρχει κανένας κίνδυνος νὰ σε λησμονήσω» εἶπε διὰ φωνῆς ἡλλοιωμένης ὀλίγον ὅπως καὶ τοῦ Δίκ προτέρου. «Ἐλπίζω ὅτι καὶ σὺ δὲν θὰ με λησμονήσης ὅταν θὰ ὑπάγῃς ἐκεῖ κάτω μὲ τοὺς λόρδους καὶ μὲ τὰς ἐξοχότητας.

— Δὲν θὰ σας λησμονήσω, μὲ ἔποιους καὶ ἂν εὐρεθῶ, κύριε Χώψ» εἶπαν ὁ μικρὸς λόρδος «ἐπέρασα μαζί σας τὰς καλλιτέρας μου ἡμέρας ἢ τοῦλάχιστον μερικὰς ἀπὸ τὰς καλλιτέρας. Ἐλπίζω δὲ θὰ ἔλθετε καμμιά φορά νὰ με ἴδῃτε. Ἐίμαι βέβαιος ὅτι ὁ παππούς μου θὰ αἰσθανθῇ μεγάλην εὐχαρίστησιν νὰ σας γνωρίσῃ καὶ πολὺ πιθανὸν νὰ σας γράψῃ ἂ ἴδιος διὰ νὰ σας παρακαλέσῃ νὰ ἔλθετε ἀφ' οὐ μάλιστα τοῦ ὀμιλήσω ἐγὼ δι' ἐσᾶς. Δὲν θὰ τον μισήτε πολὺ, πιστεύω, ἐπειδὴ εἶνε κόμης. . . θέλω νὰ πῶ ὅτι ἐξ αἰτίας αὐτοῦ δὲν θάρρηθῆτε νὰ ἔλθετε, ἂν τυχόν σας προσκαλέσῃ. . . αἶ!;

— Θὰ ἔλθω γιὰ σένα» ἀπήντησε μετὰ χάριτος ὁ κ. Χώψ.

Οὕτω λοιπὸν ἐσυμφωνήθη μετὰ τῶν ὅτι εἰάν ἢ κ. Χώψ ἐλάμβανε ποτὲ πρόσκλησιν νὰ ὑπάγῃ νὰ περάσῃ ὀλίγας ἡμέρας εἰς τὴν κομητείαν τοῦ Δόρινγκουρ, θὰ ἔβαζε κατὰ μέρος τὰ δημοκρατικά του αἰσθήματα καὶ θὰ ἐσπευδε νὰ ἐτοιμάσῃ τὴν βαλίτζαν του.

Z.

Τέλος πάντων αἱ ἐτοιμασίαι τοῦ ταξιδίου ἐτελείωσαν καὶ ἤλθεν ἡ ὥρα καθ' ἣν ἡ ἀμαξα ἢ ὁποία θὰ ὠδήγει τοὺς ταξιδιώτας εἰς τὸ ἀτμόπλοιο, ἐσταμάτησε πρὸ τῆς θύρας. Παράδοξον αἰσθημᾶ ἀπομονώσεως καὶ ἐρημίας κατέλαβε τότε τὸ μικρὸν παιδίον. Ἡ μήτηρ του εἶχε κλεισθῆ ἐπ' ὀλίγας στιγμὰς εἰς τὸ δωμάτιόν της ὅταν ἐξῆλθεν, οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἦσαν ὑγροὶ καὶ ἐρυθροὶ, τὸ δὲ στόμα της ἔτρεμεν. Ὁ Κέδρικ ἐπήγε πλησίον της ἔκλινεν ἐκείνη πρὸς αὐτόν, ἔριψε τοὺς βραχίονάς της περὶ τὸν λαιμὸν της καὶ ἀντήλλαξαν φιλήματα. Ἐξέυρεν ὁ Κέδρικ καλῶς ὅτι κατὰ τοὺς ἐλόπει καὶ τοὺς δύο, ἂν καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ εἰπῇ τί ἦτο.

«Τὸ ἀγαπήσαμε πολὺ καὶ οἱ δύο μας τὸ μικρὸ αὐτὸ σπιτάκι, Ἀγάπη μου» ἐφιθύρισε τρυφερῶς παρὰ τὸ οὖς τῆς μητρός του «αὐτὸ ἀγαπήσαμε πολὺ καὶ θὰ το ἀγαποῦμε πάντοτε· δὲν εἶν' ἔτσι;

— Ναι, ναι, ψυχούλα μου» ἀπήντησεν ἐκείνη ἀναγκαιζομένη τὸν Κέδρικ ἀναί, ψυχούλα μου!»

Ἀπῆλθον τότε εἰς τὴν ἀμαξαν ὁ μικρὸς λόρδος ἐκάθησε πλησίον τῆς μητρός του, ἔριψε τελευταίον βλέμμα ἐπὶ τῆς οἰκίας, κατόπιν ἐχώθη εἰς τὸ βάθος τοῦ καθίσματος καὶ ἔμεινε σιωπηλός.

Στιγμὰς τινὰς μετὰ ταῦτα εὐρίσκοντο ἐπὶ τῆς γαβύρας τοῦ μεγάλου ἀτμόπλοιο, ἐν μέσῳ τοῦ θορύβου καὶ τῆς συγχύσεως. Λεωφορεῖται καὶ ἀμαξαὶ παντὸς εἶδους μετέφερον τοὺς ἐπιβάτας, οἱ ὅποιοι

ἐπιστάτου εἰς τὴν ἐκφόρτωσιν τῶν ἀποσκευῶν των, τὰς ὁποίας οἱ ὑπάλληλοι μετέφερον εἰς τὸ ἀτμόπλοιο· ἄλλοι ταξιδιωτᾶι ἤρχοντο τρέγοντες καὶ ἀνήσυχτοι μὴπως δὲν προφθάσῃ οἱ ναῦται ἔλθον τὰ σχοινία, οἱ ἀξιωματικοὶ ἔδιδον διαταγὰς· κυρίαὶ καὶ κύριοι καὶ παιδιά μὲ τὰς παιδαγωγούς, οἱ ὅποιοι ἤλθαν νὰποχαιρετισῶσιν ἀπερχομένους φίλους των, περιεφέροντο ἐπὶ τῆς γαβύρας μερικοὶ ἐγγέλων καὶ ἐφλουάρουν εὐθόμως· ἄλλοι, καὶ αὐτοὶ ἦσαν οἱ περισσότεροι, περιλυτοὶ καὶ σιωπηλοὶ, ἐκκούοντο τοὺς ὀφθαλμοὺς μὲ τὰ μαντήλια των. Ὁ Κέδρικ εὐρίσκει πολὺ ἐνδιαφέρον τὸ θέαμα. Παρατήρει τὰς μεγάλας κουλούρας τῶν σχοινίων, τὰς ὁποίας ἐξεδίπλωναν, τὰ ἰστιά τὰ ὁποία ἤνοιγαν, τοὺς ἰστούς οἱ ὅποιοι ἤγγιζαν, ἐνύμμιζες, τὸν κυνοῦν οὐρανὸν καὶ ἤρχιζε νὰ κἀμνη σχέδιά πῶς νὰνοίξῃ ὀμιλίαν μὲ τοὺς ναύτας, ὅταν θὰ ἐταξείδευαν, διὰ νὰ τοὺς ἐρωτήσῃ περὶ τῶν πειρατῶν.

Καὶ οὕτω σκεπτόμενος, παρηκολούθει διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὰς τελευταίας προπαρασκευὰς τῆς ἀναχωρήσεως, κλίγων ἐπὶ τοῦ χειλοῦς τῆς γαβύρας. Διεσκέδαζε πολὺ μὲ τὸν ἀσυνήθη ἐκεῖνον θορύβον, μὲ τὰς φωνὰς τῶν ναυτῶν καὶ τῶν ὑπαλλήλων, ὅτε παρατήρησεν ὅτι κάποια ἀνακίνησις ἐγένετο εἰς ἓνα ὀμιλὸν ἀνθρώπων ἐκεῖ που. Κάποιος ἠγωνίζετο νὰνοίξῃ δίοδον διὰ νὰ φθάσῃ μέχρις αὐτοῦ. Ἦτο παιδίον δεκατετραετὸς ἢ δεκαπενταετὸς, τὸ ὅποιον ἐκράτει ἐν πρᾶγμα κόκκινον. Ὁ Κέδρικ ἀνεγνώριζεν ἀμέσως τὸν Δίκ, ὁ ὅποιος μόλις τον παρατήρησεν ἔτραξεν ἐπάνω του ἀσθμαίνων.

«Ἐτρέξα, τῷ εἶπε, γιὰ νὰ σας ἴδω ἀκόμη μιὰ φορά. Ἦθελα νὰ σας δώσω αὐτὸ που ἀγόρασα μὲ τὰ χρήματα ποῦ ἐκέρδινα χθές» προσέθηκε δεινῶν τὸ πρᾶγμα, τὸ ὅποιον εἶχεν εἰς τὰς χεῖράς του. «Θὰ το ἔχετε μαζί σας ἐκεῖ που θὰ πάτε, εἰς τὸ ταξίδι. . . Ἐχασα τὸ χαρτί ποῦ το εἶχα διπλωμένο, ἐν ᾧ περνοῦσα ἀπὸ μέσ' ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ἐκεῖ - κάτω. Ἀλλὰ δὲν πειράζει. Ὅριστε ἓνα μαντηλάκι εἶνε.»

Ὁ Δίκ ἀπήγγειλε τὸ λογύδιον τοῦτο ἀπνευσταί. Ἦχησε τότε εἰς κώδων, ὁ δὲ Δίκ πηδήσας πρὸς τὰ ὀπίσω, ἐξηφανίσθη μετὰ τοῦ πλήθους, πρὶν ἢ λάθῃ καιρὸν ὁ Κέδρικ νὰ τῷ εἰπῇ μιὰν λέξιν.

Μετ' ὀλίγον τὸ παιδίον τον διέκρινε μετὰ τοῦ πλήθους τῶν ἐπισκεπτῶν, οἱ ὅποιοι ἤλθον νὰποχαιρετισῶσι τοὺς προσφιλεῖς των, διευθυνόμενον πρὸς τὴν μικρὰν γαβύραν ἢ ὁποία ἦναιεν τὸ ἀτμόπλοιο μετὰ τῆς προκυμίας, διότι ὁ κώδων ἐκεῖνος εἶχε δώσῃ τὸ σημεῖον τῆς ἀναχωρήσεως.

«Κατεῦδιο!» ἐφώνησε μακρόθεν ὁ Δίκ ἀσθμαίνων. «Καλὸ ταξίδι! Νὰ τυλίξῃς τὸ λαιμό σου μὲ τὸ μαντηλάκι ἅμα βγῆτε εἰς τὸ πέλαιος!»

Καὶ ταῦτα λέγων διέβη τὴν μικρὰν γαβύραν

καὶ ἐπήδησεν ἐπὶ τῆς προκυμίας κινῶν τὸν πλῆθὸν του εἰς τὸν ἀέρα.

Ὁ Κέδρικ ἐξεδίπλωσε τὸ μαντήλιον καὶ το παρατήρησε μετὰ θαυμασμοῦ. Ἦτο μετάξινον ἐρυθρὸν, ἐστιγμένον μὲ πέταλα χρώματος ἐπίσης ἐρυθροῦ ἀλλὰ βαθυτέρου.

Ὁ θορύβος καὶ ἡ ταραχὴ ἐκορυφώθη· οἱ εὐρισκόμενοι ἐπὶ τῆς προκυμίας ἀπεχαιρέτων μεγαλοφώνως τοὺς φίλους των· οἱ ὅποιοι μετ' ὀλίγον βιακῆροντο, καὶ αὐτοὶ ἀνταπέδιδον τοὺς χαιρετισμοὺς ὅχι ὀλιγώτερον μεγαλοφώνως.

«Καλὴν ἀντάμωσιν! καλὴν ἀντάμωσιν!» ἤκούετο πανταχόθεν «Μὴ μας λησμονήσετε. Γράφετέ μας ἀπὸ τὸ Λίβερπουλ! Κατεῦδιο! Στὸ καλὸ!»

Ὁ μικρὸς λόρδος ἔκυψεν ἀπὸ τῆς κουκαστῆς καὶ αἰών τὸ ἐρυθρὸν μαντηλίον:

«Καλὴν ἀντάμωσι, Δίκ» ἐφώνησε. «Σ' εὐχαριστῶ, Δίκ, σ' εὐχαριστῶ!»

Τὸ μεγαλοπρεπὲς ἀτμόπλοιο ἀρχίζει νὰ κινῆται, οἱ ἐπιβάται καὶ οἱ φίλοι των ἐξακολουθοῦν νὰνταλλάσσουσιν μεγαλοφώνως ἀποχαιρετισμοὺς, ἢ δὲ μήτηρ τοῦ Κέδρικ σφραττὸν τὸν πέκλον τῆς πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν της. Λυπεῖται ὅτι ἀφίνει τὴν πατρίδα της διὰ νὰ ὑπάγῃ νὰ κατοικήσῃ εἰς χώραν, τὴν ὁποίαν δὲν γνωρίζει. . . Ἐκ τῶν ἐπιβατῶν, οἱ ὅποιοι ἀποχαιρετῶσιν ἀκόμη, ὁ Δίκ δὲν βλέπει παρὰ τὴν ὠραίαν μορφήν τοῦ Κέδρικ καὶ τὴν χρυσὴν του κόμην σιοιμένην ὑπὸ τῆς αἵρας. . . καὶ δὲν ἀκούει παρὰ τὴν γλυκύτητα καὶ συμπαιθῆ φωνὴν τοῦ παιδίου· τὸ ὅποιον ἐπαναλαμβάνει «Γίνε, Δίκ! καλὴν ἀντάμωσιν!» ἐν ᾧ ὁ μικρὸς λόρδος Φωλεροῦ ἐγκαταλείπει βραδέως τὸν τόπον τῆς γεννήσεώς του διευθυνόμενος πρὸς τὴν ἀγνωστον γῆν τῶν προγόνων του, ἀφ' ἧς ὁ πατήρ του ἀπῆλθε ποτε σχεδὸν ὡς ἐξόριστος.

H.

Κατὰ τὸ ταξίδιον ἢ μήτηρ τοῦ Κέδρικ τῷ ἀνήγγειλεν ὅτι ἐν Ἀγγλίᾳ δὲν θὰ ἔζων μαζί καὶ οἱ δύο εἰς τὴν αὐτὴν οἰκίαν. Κατ' ἀρχὰς τὸ παιδίον ἐδυσκολεύθη νὰ το ἐννοήσῃ· ἀλλ' ὅταν τέλος πάντων ἐπίεσθη, ἢ λύπη του ὑπῆρξε τόσο βαθεῖα, ὥστε ὁ κ. Χάβιζαμ ἀνεγνώρισε πόσον καλῶς εἶχεν ἐμπνευσθῆ ὁ κόμης νὰ ἐγκαταστήσῃ τὴν μητέρα πλησίον τοῦ υἱοῦ της διὰ νὰ βλέπωνται τοῦλάχιστον συχνά. Ἦτο προφανές ὅτι τὸ παιδίον δὲν θὰ ἔδύνατο νὰ

ὑποφέρῃ αὐστηρότερον χωρισμὸν· ἀλλ' ἡ μήτηρ του τὸ μετεχειρίσθη μετὰ τῆς τρυφερότητος καὶ γλυκύτητος, ὥστε ἡ λύπη τὴν ὁποίαν ἠσθάνθη κατ' ἀρχὰς ἐξηφανίσθη.

«Τὸ σπίτι ποῦ θὰ κατοικήσω ἐγὼ θὰ εἶνε πολὺ, πάρα πολὺ πλησίον τῆς ἐκαθλέως» δὲν ἔπαυε νὰ τῷ ἐπαναλαμβάνῃ ὁσᾶκις ἐπανήρχετο ἢ ὀμιλία ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου· αἰεὶ πολὺ μικρὰν ἀπόστασιν ἀπὸ τὸ μέρος ποῦ θὰ κατοικήῃς σὺ· θὰ μπορεῖς νὰ ῥχεσαι νὰ με βλέπῃς κάθε μέρα· καὶ θὰ εἶμεθα τόσο εὐτυχεῖς τὰς ἡμέρας ἐκεῖνας! Θὰ ἔχῃς τόσα πράγματα νὰ μου πῆς. Ἡ ἑπαυλις τοῦ Δόρινγκουρ εἶνε πολὺ ὠραία· ὁ μπαμπᾶς σου μοῦ μιλῶσε γι' αὐτὴ πολὺ συχνά· τὴν ἀγαποῦσε πολὺ καὶ θὰ τὴν ἀγαπήσῃς καὶ σὺ, εἶμαι βεβαία.

— Θὰ τὴν ἀγαποῦσα ἀκόμη καλλίτερα, ἂν ἦσουν καὶ σὺ μαζί μου» εἶπεν ἡ μικρὰ Ἐξοχότης Του, ἐν ᾧ στεναγμὸς ἐξέφυγεν ἐκ τῆς τεθλιμμένης του καρδίας.

Ἦτο φυσικὸν νὰ ταραχθῆ πολὺ ἀπὸ τὴν νέαν αὐτῆν κατάστασιν τῶν πραγμάτων, τὴν τόσο παράδοξον, ἢ ὁποία ἔθετε τὴν Ἀγάπην του εἰς μιὰν οἰκίαν καὶ αὐτὸν εἰς μιὰν ἄλλην.

Τὸ γεγονός εἶνε ἔτι ἢ κ. Ἐρρολ δὲν ἔκρινε πρέπον νὰ τῷ εἰπῇ ὅποιοι λόγοι ὑπηγόρευσαν τὰ σκληρὰ ταῦτα μέτρα.

«Προτιμῶ νὰ μὴ μάθῃ καλλίτερα τίποτε» ἔλεγε πρὸς τὸν κ. Χάβιζαμ. «δὲν θὰ καταλάβῃ τίποτε! μόνον ποῦ θὰ λυπηθῆ καὶ θὰ πληγωθῆ ἀκόμη· εἶμαι δὲ βεβαία ἐξ ἄλλου ὅτι τὰ πρὸς τὸν πάππου

τον του αἰσθημᾶ δὲν θὰ διατηρηθῶσιν εὐμενῆ, ἐάν μάθῃ ὅτι ὁ κόμης μὲ μισεῖ τόσο βαθέως. Ποτὲ δὲν ἐγνώρισε ἀκόμη τί θὰ πῆ μίσος ἢ σκληρότης, οὐτε ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν του οὐτε ἀπὸ τοὺς ἄλλους, καὶ θὰ ἦτο δι' αὐτὸν κτύπημα πολὺ σκληρὸν νὰ μάθῃ ἔξοφνα ὅτι ὑπάρχει ἀνθρώπος ὅστις μὲ μισεῖ. Ἐχει καρδιὰ τόσο τρυφερὴ καὶ μ' ἀγαπᾶ μὲ τὴν δύναμιν! Θὰ εἶνε πολὺ καλλίτερον διὰ τὸν κόμητα, νὰ μὴ του μιλῆσῃ κανεὶς περὶ αὐτοῦ πρὶν μεγαλώσῃ ἴλιγο περισσότερον. . . Ὁ Κέδρικ εἶνε ἀκόμη παιδί. . . καὶ ὁμοῦς ἢ γνώσις τῶν πρὸς ἐμὲ αἰσθημάτων τοῦ κόμητος θὰ ἔθετε ἓνα φραγμὸν μετὰ τοῦ πάππου καὶ τοῦ ἐγγόνου.»

Οὕτω λοιπὸν τὸ παιδίον ἔμαθε μόνον ὅτι κάποιοι μυστηριώδεις λόγοι ἀπήντων ἀναποφεύκτως τὸν χωρισμὸν τούτον· ὅτι ἦτο ἀκόμη πολὺ μικρὸς ὥστε νὰ ἐνοήσῃ τοὺς λόγους τούτους καὶ ὅτι θὰ τῷ εἶνε ἐξῆγον βαρύτερον. Ἀλλὰ δὲν ἐλύτουν τὸν μικρὸν



«Ζητῶ ὁ Κέδρικ!» (Σελ. 33)

οί λόγοι τῆς μεταβολῆς αὐτῆς, ὅσον ἢ μεταβολὴ αὐτῆ αὐτῆ. Ὅπως δὴποτε μετὰ πολλὰς συνδιαλέξεις μετὰ τῆς μητρός του, καθ' ἃς αὐτὴ προσπαθῆσε νὰ τῷ παρουσιάσῃ τὴν εὐάρεστον ὕψιν τοῦ πράγματος, ὁ Κέδρικ καθηνάσθη. Ἐν τούτοις δὲ ὁ κ. Χάβιζαμ τὸν συνέλαβε πλέον ἢ ἄπαξ καθήμενον ἐν στάσει σκεπτικῆ, βλέποντα θλιβερώς πρὸς τὴν θάλασσαν καὶ πλέον ἢ ἄπαξ ἤκουσε βαθὺν στεναγμὸν ἐκφεύγοντα τῶν παιδικῶν του χειλέων.

«Δὲν μ' ἀρέσει αὐτὴ ἡ δουλειά» εἶπε μίαν ἡμέραν πρὸς τὸν ἀπειταλμένον κόμητος· «ἀδὲν μ' ἀρέσει καθόλου» ἀλλ' ὑπάρχουν, βλέπετε, εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον πολλὰ λύποι καὶ πολλοὶ πόνοι τοὺς ὁποίους πρέπει νὰ ὑποφέρῃ κανεὶς διὰ τὸ καλὸν του! Ἡ Μαίρη μου το ἔλεγεν αὐτὸ συχνὰ καθὼς καὶ ὁ κ. Χάψ' καὶ ἡ Ἀγάπη θέλει νὰ πάγω νὰ κατοικήσω με τὸν παπποῦν, γιατί, βλέπετε, ὅλα του τὰ παιδιά πέθαναν καὶ εἶνε πολὺ μελαγχολικός. Εἶνε πολὺ μεγάλο δυστύχημα γιὰ ἕνα ἄνθρωπον νὰ χάσῃ ὅλα του τὰ παιδιά! καὶ γι' αὐτὸ θὰ πάγω μαζί του.»

Ἐν ἐξ ἐκείνων τὰ ὅποια κατέβηλιν ἀείποτε τοὺς ἐρχομένους εἰς σχέσιν πρὸς τὴν μικρὰν του Ἐξοχότητα, ἦτο τὸ σοβαρὸν ὕψος, τὸ ὅποιον προσελάμβανε κατὰ τὴν συνομιλίαν καὶ τὸ ὅποιον, συνοδευόμενον ὑπὸ παρατηρήσεων ἀνωτέρων τῆς ἡλικίας του καὶ ὑπὸ τῆς ἐκφράσεως τῆς ἀθωότητος ἐξωγραφημένης ἐπὶ τοῦ στρογγύλου του προσώπου, ἦτο ἀληθῶς ἀκαταγώνιστον ὅταν τὸ ὠραῖον παιδίον μετὰ τὴν ροδόχρουν φυσιογνωμίαν καὶ τὴν κυματίζουσαν κόμην ἐκάθητο σοβαρῶς καὶ τρίβον τὰς χεῖρας ὡς μεγάλος ἤρχιζε ἐν ὁμιλίᾳ, ἦτο ἀπόλαυσίς δι' ὅσους το ἤκουον. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον καὶ αὐτὸς ὁ κ. Χάβιζαμ καθήτησε νὰ αισθάνεται μεγάλην τέρψιν καὶ διασκεδάσιν ἐν τῇ συναναστροφῇ του.

«Ὡστε λοιπὸν θὰ προσπαθῆσῃς νὰγαπήσῃς τὸν κόμητα;» τῷ εἶπεν ἀπαντῶν εἰς τὰς προηγουμένας του παρατηρήσεις.

«Ὁ, βεβαίως!» ἀπήντησεν ἡ Ἐξοχότης Του. Εἶνε παπποῦς μου καὶ φυσικὰ πρέπει νὰγαπᾶ κανεὶς τὸν παπποῦ του. Ἐπειτα ἐφάνη τὸσφ καλὸς πρὸς ἐμέ! Ὅταν ἕνας ἄνθρωπος κάμνῃ τόσα πράγματα γιὰ σᾶς καὶ σὺς εἶδῃ ὅτι ἐπιθυμῆσατε, δὲν μπορεῖτε νὰ κάμετε ἀλλῶς παρὰ νὰ τὸν ἀγαπᾶτε καὶ ὅταν ἀκόμη δὲν εἶνε συγγενῆς σᾶς· ἀλλὰ ὅταν σᾶς δείχνῃ τόσην καλωσύνην καὶ εἶνε μάλιστα καὶ συγγενῆς σᾶς, θὰ τὸν ἀγαπᾶτε ἀκόμη περισσότερο.

—Καὶ νομίζεις ὅτι θὰ σ'ἀγαπήσῃ κ' ἐκεῖνος;

—Χωρὶς ἄλλο, ἀφ' οὗ εἶμαι ἕγγονός του. Οἱ παπποὶ ἀγαποῦν πάντοτε τὰ ἐγγόνια τῶν· ἐπειτα ἀν' ὁ δίκός μου δὲν μάγαποῦσε δὲν θὰ σὺς ἔλεγε νὰ μὲ δώσετε ἐκ μέρους του, τι ἤθελα σᾶς ζητήσῃ καὶ προπάντων δὲν θάστελλε νὰ με πάρῃ νὰ ζήσω μαζί του.»

Ὅταν αἱ ἐπιβάται, οἱ ὅποιοι ὑπέφερον κατ' ἀρχὰς ἀπὸ ναυτίαν καὶ ἦσαν ὑποχρεωμένοι νὰ μένωσιν εἰς τοὺς καιτωνίσκους τῶν, ἤρχισαν ν' ἀναβαίνωσιν καὶ νὰ περνοῦν τὰς ὥρας τῶν εἰς τὴν γέφυραν, ἔλαβον ζωηρὸν ἐνδιαφέρον ὑπὲρ τοῦ μικροῦ λάρδου, τοῦ ὁποίου ἡ ρομαντικὴ ἱστορία δὲν ἐβράδυνε νὰ γίνῃ γνωστὴ. Ὅλοι τον παρηκολούθουν διὰ τῶν δεθαλμῶν εἴτε ὅταν ἐτρεχαν ἐπὶ τῆς γεφύρας μετὰ τῶν ἄλλων παιδιῶν, εἴτε ὅταν ἐπεριπάτεῖ ἡσύχως μετὰ τῆς μητρός του ἢ τοῦ κ. Χάβιζαμ, εἴτε ὅταν ἤκουε τὰς διηγήσεις τῶν ναυτῶν. Παντοῦ ἔκαμνε φίλους. Ὅταν οἱ κύριοι ἐπεριπάτουσαν ἀπὸ τοῦ ἐνὸς ἄκρου μέχρι τοῦ ἄλλου τῆς γεφύρας συνομιλοῦντες καὶ τον προσεκάλου· νὰ ἐνωθῇ εἰς τὴν συντροφιάν τῶν ὁ Κέδρικ, ἐπισπεύδων τὸ μικρὸν του βήμα, ἔτυπτε τὸ πάτωμα διὰ τοῦ ποδὸς με ὕψος σοβαρὸν καὶ ἀπῆντα φαιδρῶς εἰς τὰς ἐρωτήσεις ἢ εἰς τὰς ἀστειότητας, τὰς ὁποίας τῷ ἀπηύθυναν. Τὸν ἐκραζαν συχνὰ καὶ αἱ κυριαὶ, ἤκουε δὲ τις πάντοτε ἐκρήξεις γέλωτος φαιδρῶν ἐκ τῶν ὁμιλιῶν, τῶν ὁποίων ἀπετέλει τὸ κέντρον. Ἐπίσης καὶ τὰ παιδιά δὲν διεσκέδαζον καλὰ ἐάν δὲν ἦτο εἰς τὴν συντροφίαν τῶν. Ἀλλὰ τοὺς θερμότερους του φίλους εἶχε μετὰ τῶν ναυτῶν. Τῷ διηγοῦντο οὗτοι τὰς θαυμασίας τῶν ἱστορίας, περὶ πειρατῶν, ναυαγίων καὶ νήσων ἐρήμων· τῷ κατεσκεύαζον πλοίαρια ἐκ ξύλου καὶ τῷ ἐμάνθανον τοὺς ναυτικούς δρους οὕτως ὥστε, ὡς ἐκεῖνοι, ἐγκατέσπειρεν ἤδη τὰς ὁμιλίας του καὶ ὁ Κέδρικ με «παπαγγίγους» με «κουρτελάσας» με «φλόκους» με «σακρμούς» καὶ ἄλλα τοιαῦτα.

Γρηατὸς τις ναύτης ὀνομαζόμενος Ζέρρου ἦτο ὁ καλύτερός του φίλος. Κατὰ τὰς ἰδίας αὐτοῦ διηγήσεις ὁ Ζέρρου αὐτὸς εἶχε κάμῃ δύο ἢ τρεῖς χιλιάδας ταξείδια εἰς τὰ ὅποια, κάθε φοράν ἀπαράλλακτα, ἐναυάγει εἰς νῆσον κατοικουμένην ὑπὸ κανιβάλων αἰμοχαρῶν, οἱ ὅποιοι τον ἐψῆσαν καὶ τον ἐραγαν καὶ τον ἐκαφαλὸγδαρῶν τοῦλάχιστον δώδεκα φορές.

Κε φ α λ ο γ δ α λ ρ ν ω ἕνα ἄνθρωπον σημαίνει ἀραιρὸν τὸ δῆμα τοῦ κρανίου του μαζί με τὰ μαλιά· οὕτω πῶς μεταχειρίζονται οἱ ἄγριοι τοὺς αἰχμαλώτους τῶν καὶ φαντάζεσθαι πόσον ὀλίγοι ἤμποροῦν ν' ἀνθῆξουν εἰς μίαν τοιαύτην δοκιμασίαν.

«Γι' αὐτὸ ὁ κακόμοιρος εἶνε φαλακρός» ἔλεγεν ὁ Κέδρικ πρὸς τὴν μητέρα του, διηγούμενος τὰς περιπλανήσεις καὶ τὰς συμφορὰς τοῦ γέροντος ναύτου.

«Ὅταν κεφαλογδαρῆ κανεὶς πολλὰς φορές, τὰ μαλλιά δὲν μποροῦν πεῖ νὰ ξεφυτρώσουν. Τοῦ κακόμοιρου τοῦ Ζέρρου δὲν ξαναβῆξαν ἀπὸ τὴν ἡμέραν ποῦ ὁ κύριος Ὅφισ, ὁ βασιλεὺς τῶν Ἀκαμάγγων τοῦ ἐγδαρε τὸ κεφάλι μετὰ τὸ μαχαίρι ποῦ εἶχε κάμῃ ἀπὸ τὸ κρανίου τοῦ τρομεροῦ Λύκου ἐνὸς ἄλλου ἀρχηγοῦ τοῦ τόπου ἐκεῖνου. Λέγει ὅτι εἶνε ἡ χειρὸ-

τερὰς στιγμῆς ποῦ πέρασε εἰς τὴ ζωὴ του, καὶ το πιστεύω... Ἐφοβήθηκε τόσφ πολὺ τὴν ὥρα ποῦ εἶδε μπροστά του τὸν βασιλέα μετὰ τὴ μεγάλη σπάθα, ὥστε τὰ μαλλιά τῆς κεφαλῆς του σηκώθηκαν ὀρθὰ, ἀπαράλλακτα ὅπως στέκονται ἡ τρίχες τῆς βούρτσας. Εἶνε φοβερὰ τὰ ὅσα ὑπέφερε ὁ Ζέρρου. Ἦθελα νὰ μπορούσα νὰ μιλήσω γι' αὐτὰ μετὰ τὸν κύριον Χάψ' θὰ τοῦ ἐκινούσαν πολὺ τὴν περιέργειαν. Ἐγὼ τοῦλάχιστον, ἐάν δὲν μου τὰ ἔλεγεν ὁ Ζέρρου ὁ ἴδιος αὐτὰ τὰ πράγματα, δὲν θὰ τα

ἔπερνα ὅλα γι' ἀληθινὰ. Ἀλλὰ ἔλα ποῦ του συνέθησαν τοῦ ἴδιου τοῦ Ζέρρου! Ἄν καὶ καμμιὰ φορά φαίνεται πῶς κάμνει λάθος ἢ καὶ πῶς λησιμονεῖ κανένα πρᾶγμα. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν μου φαίνεται καθόλου παράξενο· γιατί ὁ Ζέρρου ἐκαφαλὸγδαρῆκε δώδεκα φορές ἕως τώρα καὶ ὅταν κανεὶς κεφαλογδαίρονται συχνὰ μπορεῖ καὶ νὰ χάσῃ λίγα τὴ μνήμη του.

[Ἐπεται συνέχεια]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΙ ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΤΑΙ ΤΗΣ ΥΠΑΤΙΑΣ

Περὶ τὸ τέλος τοῦ παρελθόντος αἰῶνος, ὅποτε αἱ θάλασσαι ἦσαν πλήρεις πειρατῶν, ἐν πλοῖον ἄνευ σημαίας ἔπλεε σεληνοφεγγῆ τινα νύκτα τοῦ θέρους πλησίον μιᾶς νήσου τοῦ Ἰνδοῦ ἀρχιπελάγους. Ἀκάτιόν τι διευθυνόμενον ὑπὸ δύο ναυτῶν καὶ τοῦ ὁποίου ἐπέβαινον τέσσαρες ἄνδρες ὠπλισμένοι μέχρις ὀδόντων, ἀπομακρυνθέν τοῦ πλοίου διηυθύνθη εἰς τὴν ξηρὰν.

Ὅτε οἱ τέσσαρες ἐπιβάται ἐπλησίασαν εἰς τὴν ἀκτὴν, ὁ ἀρχηγὸς αὐτῶν εἶπεν εἰς τοὺς κωπηλάτας:

— Πηγαίνετε γρήγορα μέσα καὶ φέρετε ταχέως τοὺς τέσσαρας ἄλλους· εἰπέτε τους νὰ ἔλθουν ἀμέσως κατόπιν μας. Πρέπει νὰ σκαρφαλώσωμεν ἐς αὐτοὺς τοὺς ἀφορισμένους βράχους.

Πραγματικῶς ἔπρεπε νὰ ὀδοιπορήσωσι διὰ μέσου τῶν φυσικῶν ἐμποδίων χώρας ἥτις ὑπῆρξεν ἄλλοτε ἠραϊστειώδης· τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς ἀκτῆς ὅπου εἶχον προσορμισθῆ ἦτο τὸ ἀγριώτατον μέρος τῆς νήσου καὶ τὸ μόνον ἀκατοίκητον. Ἀλλ' εἶχον τὸν λόγον τῶν διατῶν δὲν ἀπειθίασθησαν εἰς τὸν δυτικὸν ὄρμον, ὅστις εὕρισκετο εἰς τὸν μικρὸν λιμένα, τὸν ἀνοιχθέντα καὶ ἐκθαυθθέντα δαπάναις τοῦ σὶρ Χάσκιγξ, πλουσίου Ἀγγλοῦ, μετόχου τῆς Ἐταιρίας τῶν Ἰνδιῶν.

Τινὲς τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων ἐμεμφιμοῖρουσαν κατὰ τῶν δυσχερειῶν τοῦ ὁρόμου, κατὰ τῆς ἀναρριχίσεως εἰς τοὺς ἀποτόμους ἐκείνους βράχους.

Εἰς ὅμως, ὅστις προσεπάθει νὰ εὕρισκεται πλησίον τοῦ ἀρχηγοῦ, ἐφαίνετο φαιδρός, αἱ δὲ δυσχέρειαί ἐκεῖναί τῷ εἶδον ἀφορμὴν πρὸς ἀστεϊσμούς.

— Δὲν χαλῶ ἐγὼ τὴν καρδίαν μου νὰ παραπανοῦμαι διὰ ὁρόμον τὸν ὁποῖον ἐπὶ τέλους ἡμεῖς οἱ ἴδιοι ἐδικαλέξαμεν.

— Σιωπῆ! εἶπεν ὁ ἀρχηγός. Ἐνθυμοῦ ὅτι ἡ τύχη, ἡ προστάτις αὐτῆ τῶν τυχοδιωκτῶν, ὅπως εἶμεθα ἡμεῖς, μοὶ ἔδωκε διὰ στόματος αὐτοῦ τοῦ ἴδιου Χάσκιγξ ἀσφαλεῖς πληροφορίας. Μίαν ἡμέραν συνώμιλει με ἕνα φίλον του. Οὗτος τὸν ἐμέμφετο διὰ τὴν ἀπερισκεψίαν τὴν ὁποῖαν ἐδείκνυεν ἀφίνων ἐδῶ τὴν μικρὰν του κόρην καὶ τὸ χρηματοκιβώτιόν του, χωρὶς ἄλλον φύλακα, παρὰ τὴν ἀγγλίδα παιδαγωγόν, ἡ ὁποία διευθύνει τοὺς Ἰνδοὺς ὑπηρέτας· ὁ σὶρ Χάσκιγξ ἐγέλα, λέγων ὅτι οἱ σκύλοι του ἐφθάναν νὰ ὑπερασπίσουν καὶ τὴν μικρὰν του κόρην καὶ τὸ χρηματοκιβώτιόν του. Νὰ λοιπὸν, αὐτοὶ εἶνε οἱ ἀντίπαλοί μας: σκύλοι τοὺς ὁποίους αἱ καραβινὰί μας θ' ἀφήσουν εἰς τὸν τόπον, Ἰνδοὶ ὑπηρέται, ἀσθενῆ ὄντα, περιτυλιγμένα εἰς μουσελίνην, οἱ ὅποιοι θὰ τραποῦν εἰς φυγὴν μόλις μᾶς ἴδουν. Ὁ κίνδυνος εἶνε τίποτε, τὸ ὄφελος κολοσσιαῖον. Ἄν τὸ χρηματοκιβώτιον δὲν ἔχη ἀρκετὰ διὰ νὰ μας πλουτίσῃ ὅλους, θ' ἀρπάξωμεν τὴν μικρὰν κόρην τοῦ Ἀγγλοῦ, ἡ ὁποία εἶνε ἡ μόνη κληρονομία του, τὸ μόνον ὄν τὸ ὁποῖον ἀγαπᾶ εἰς τὸν κόσμον ὁ Χάσκιγξ, καὶ, ἀφ' οὗ τὴν βάλωμεν εἰς τὸ πλοῖον μας, τότε εἰδοποιούμεν τὸν κύριον, ὅτι μόνον ἂν μᾶς δώσῃ ἕν ἑκατομμύριον θὰ τῷ δώσωμεν ὀπίσω τὴν κόρην του. Ἀλλὰ τὰ πολλὰ λόγια εἶνε φτώχεια· τὴν αὐγὴν πρέπει νὰ εἶμεθα ἔμπρὸς εἰς τὸ παλάτι.

Καθ' ἣν στιγμὴν ὁ ἀρχηγός ἐφθασεν εἰς τὸ ὕψος τοῦ κυριωτέρου ὀροπεδίου τῆς νήσου, ὁ ἡ-

λιος άνεταλλεν εις τον δριζοντα, αι δε πρωται του ακτινες εδειξαν μακραν τας πολυχρωμους και ιδιοτροπους στεγας της κατοικιας του σιρ Χασκιγξ, διακρινομενας δια μεσου των πυκνων δενδρων.

Ο αρχηγος εστραφη προς τους οπαδους του, δεξας δε εις αυτους την πλουσιαν λειαν, τους ανεψυχωσε, και υπεδειξεν εις εκαστον τι επρεπε να καμη την στιγμην της ενεργειας.

Εις το μεγαρον επικρατει ησυχια, ουδεις δε υποπτευε τον ελαχιστον κινδυνον. Υπο το θερμον εκεινο κλιμα όπου ο μεταμεσημβρινος υπνος εινε απολυτος αναγκη υπαγορευομενη υπο της υγιεινης, αι πρωται ωραι της πρωιας εινε αι θελκτικωταται. Η Υπατια Χασκιγξ απο την αυγην ευρισκατο παντοτε εις τον απεραντον και συνδενδρον κηπον, όπου επαιζεν επι της χλοης με τα ημερα ελαφια και τους σκιουρους, η εκοπτε τριαντάφυλλα, η εκυνηγει με το δικτυον της τας θαυμασιας πεταλουδας των ινιδων, αι οποιαι στίλβουν ως πολυτιμοι λιθοι.

Την πρωιαν όμως εκεινην αντι να διασκεδαση ως το συνηθες, αποφασισε να ετοιμαση εκπληξιν τινα εις τον πατερα της, οστις εμελλε να επιστρεψη μετα δυο ημερας. Επρόκειτο να μαθη στιχους τινας εκ στήθους. Εκ φόβου όμως μήπως στενοχωρηθείσα στιγμην τινα, φυγη μακραν της παιδαγωγου της, η μικρα κόρη εκάθησεν εις μεταξωτην αιώραν, προσδεδεμενη εις δυο φοινικας, την οποian ο ευνοουμενος υπηρέτης της, ο γερων Σούριος εκινει σιγα σιγα. Εκεί εξηπλωμένη επανελάμβανε τους στιχους τους οποιους η μίς Ράνδολφ καθημένη επι χλοερου υψώματος απήγγελλεν άργα, άργα.

Η Υπατια έμελετα το μάθημά της ούτω και όχι μόνη, όχι διότι ήτο άμελής αλλά διότι δεν ανεγίνωσκεν ακόμη έλευθέρως. Δεν ήτο ακόμη εξ έτών, η χαριτωμένη μικρά.

Αίφνης η αιώρα έπαυσε κινουμένη. Η Υπατια ήνοιξε τους οφθαλμούς της άνησυχος.

— Σούρια, άνεκραξε, φώναξε τους σκύλους μου, τους πιστους μου σκύλους!

— Τι είνε; τι τρέχει; ήρώτησεν η μίς Ράν-

δολφ, εις της οποιας την άγκαλην ώρμησεν η Υπατια.

Η παιδαγωγός έφρικιασε· διότι συγχρόνως διέκρινεν ώπλισμένη συμμοριαν, ήτις εισέβαλεν εις τον κηπον και επροχώρει προς αυτας· μία δε τραχεια φωνή προσέταξεν άμέσως να μη κινηθωσιν εκ της θέσεως των, ειδεμη θα τας αφήσουν εις τον τόπον.

Η παιδαγωγός έφριψε την Υπατιαν οπισω της, και εθεσε το σώμα της πρό αυτης ως προτείχισμα· ο αρχηγός της συμμοριας προύχωρησε προς αυτην· άλλ' εξαφνα οξυς και επιτακτικός συριγμός ηκούσθη, και έπειτα άγριαι φωναί συγχρόνως δε το έδαφος ήρξατο σειόμενον.

— Ας πάρωμεν οπωςδηποτε το κορίτσι! ειπεν ο αρχηγός, μη ενωών τι εσημαινεν εκεινος ο θόρυβος.

Φρίκης κραυγή εκ του στόματος των οπαδών του εξελθοῦσα εκαμεν αυτον να ριγηση. Εξ ελεφαντες εβάνησαν ερχόμενοι μεθ' όρμης· ο τρομερώτερος εβώρμησε κατά του αρχηγου, χαμηλωμένην έχων την προβοσχιδα, φλογερους τους οφθαλμούς, οξεις και προτεταμένους τους μεγαλους οδόντας.

Συγχρόνως ο Σούριος δραμων μετ' άλλων πιστών υπηρετών, ήρπασε την μικραν κυριαν του εις την άγκαλην του και εφερσεν αυτην εις το μεγαρον· δεν ήθελε να ιδουν οι οφθαλμοί της μικρας ποιον σκληρον θάνατον εμελλον να ευρουν οι κακοῦργοι.

Οι υπερασπισται της Υπατιας δεν ήσαν κυνας, άλλ' ελεφαντες.

Μετα τινας στιγμάς τα πάντα είχαν τελειώση· οι λησταί άλλοι εκειντο νεκροί υπο τους πόδας των φοβερών παχυδέρμων· άλλ' η μικρα κόρη εκ του τρόμου κατελήφθη από σφοδρον πυρετόν, ο οποιος ήμπόδισεν αυτην να απαγγείλη το ποιημα εις τον πατερα της, οτε ουτος επέστρεψε μετα δυο ημερας.

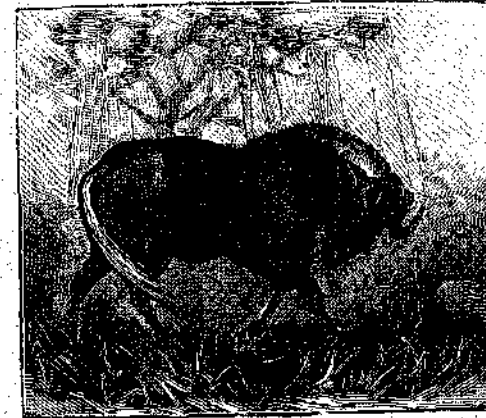
Αλλά σχετικώς προς τον κινδυνον τον οποιον διήλθεν, η ζημία αυτη ήτο βεβαιώς πολυ μικρά.

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΠΟΛΥΤΡΟΠΟΣ

Ο ΚΑΤΩΒΛΕΨ

Υπάρχει έν είδος παιγνιδίου, κατά το όποιον λαμβάνοντες εικόνας ζώων και συνδυάζοντες τα διάφορα μέρη του σώματος αυτών πλαττωμεν τα φανταστικώτερα ζώα, σαλαμάνδρας και δράκοντας και άλλα τέρατα, τα όποια δεν ευρισκονται έν τή πραγματικότητι.

Τό ζών περι του όποιου θα σας διηλήσω σήμεραν, ήδύνατο να νομισθῆ ως αποτέλεσμα ένός τοιούτου συνδυασμού. Έχει την μεγάλην και χονδράν κεφαλήν βουβάλου, τό σώμα ίππου, με κνήμας λεπτάς και μικράς. Τό ρύγχος του είνε ευρύ, πεπλατυσμένον, περικυκλούται δε από τραχειας τρίχας· φέρει δε μεγάλην χαιτην και ούραν κυματίζουσαν. Πλην δε τούτου αι τρίχες της ούρας και της χαιτης ταυτης δεν έχουν έν και τό αυτό χρώμα της μέν ούρας είνε λευκαί, της δε χαιτης λευκαί μεν εις τας ρίζας μαῦραι δε εις τό άκρον· θα έλεγε κανεις ότι δεν έπρόφθασε να τας βάψη καλά. Αλλ' η χαιτη κρέμαται εκ του λαιμού του εις τό στήθος του,



Ο ΚΑΤΩΒΛΕΨ

σχηματίζουσα είδος γενείου. Τό ζών τούτο είνε κερασφόρον, άλλ' αντί τα κέρατα αυτου να διευθύνωνται προς τα όπίσω, όπως του βουβάλου, η να εκτεινώνται με χάριν εις τα πλάγια της κεφαλής, όπως τα του βοός, της αγελάδος· και του κριου, είνε προς τα εμπρός έστραμμένα και κάμπτονται κατ' ευθειαν προς τα επάνω.

Ο Κατώβλεψ ευρισκείται εις τα όρη τα κείμενα προς βορράν της Αποικίας του Ακρωτηρίου—Γνωρίζετε βεβαίως εκ της Γεωγραφίας την Αποικίαν ταυτην, την κατεχομένην υπο των Άγγλων, και κειμένην εις τό μεσημβρινώτατον άκρον της Αφρικης. — Είνε άγριον ζών, λιαν δε δυσκόλως επιτρέπεται να το πληρώσασουν. Όταν καταδιώκεται, έν τή μανία του κατ' αρχάς, κτυπά τό έδαφος με τους πόδας του, ως ίππος άνυπότακτος, έπειτα δε εφορμά και της λόγχης του.

κτυπά με την κεφαλήν του τους γηλόφους και τα άλλα υψώματα του εδάφους, άτινα ευρίσκει πρό αυτου· τέλος τρέπεται εις φυγήν μετα τήσυχης ταχύτητος· ώστε μετ' όλιγον ευρίσκειται εκτός κινδύνου.

Οί Κατώβλεπες δεν τρέχουν τυχαίως, ως πράττουν οί βουβάλοι έν τοιαύτη περιστάσει, αλλά παρακολουθούν τον επί κεφαλής αυτών ευρισκόμενον, τό όποιον μαρτυρεί ευπίθειαν και υποταγήν. Ο Κατώβλεψ έχει και άλλην άρετην· ακόμη· είνε άνδρείος· όταν δε πληγωθή στρέφεται προς τους κυνηγούς και καταδιώκει αυτους εφ' όσον τω μέγεθ δυναμεις.

Αν δε φθάση τον έχθρον του η θείσις τούτου είνε πολυ όλιγον αξιοζήλευτος, διότι τα κέρατα του Κατώβλεπος είνε ισχυρόν και φοβερόν όπλον.

Τό ζών τούτο κρατεί πάντοτε την κεφαλήν του έστραμμένην προς την γην. Φαίνεται ως να μην ειμπορή να την σηκώση, είνε δε και πραγματι βαρεία. Ο Κατώβλεψ ήτο και εις τους αρχαιους γνωστός· εξ

αυτών δε έχομεν και τό όνομα τούτο· άλλ' η εξήγησις την όποιαν έδιδον εις την παραδοξον ταυτην ιδιότητα του ζώου είνε άστειά. Παρεδήχοντο ότι οί άνθρωποι δεν ήδύναντο να συναντήσωσι τό βλέμμα του Κατώβλεπος χωρίς να αποθάνωσι παρευθής, δισχυριζοντο δε ότι ουτος εκράτει την κεφαλήν του ούτω έστραμμένην μόνον και μόνον δια να μη εξολοθρευση τό ανθρώ-

πινον γένος. Τί ευγένεια εκ μέρους του, αι; Ένωσειτε κάλλιστα ότι τό βλέμμα του Κατώβλεπος δεν έχει την ήθεριαν αυτην δυναμιν, και αν κρατή προς τα κάτω έστραμμένη την κεφαλήν του ο Κατώβλεψ, πράττει τούτο άπλούστατα δια να προβάλη κατά του επιτιμεμένου την αιχμήν των κεράτων του, όπως ο φρουρός στρέφει κατά του έχθρου την αιχμήν

ΦΙΛΟΖΟΙΟΣ

ΠΡΟΣ ΣΥΝΤΗΡΗΣΙΝ ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΣ ΤΟΥ

[Συνέχεια ἴδου σελίδα 26]

Με τοιοῦτον φιλικὸν τόνον ὠμίλει ὁ Γιαννάκης πρὸς τὸν μικρὸν Πέτρον, ὅστις δὲν ἦτο πλέον ἀνήσυχος οὐδ' ἐφοβείτο ὅτε ἐξεκίνησε μετὰ τῶν ἄλλων συμπατριωτῶν του.

Ὁ Ἰάκωβος ἔρριψε κρυφίως φθονερὸν βλέμμα ἐπὶ τοῦ Πέτρου, ἀλλ' οἱ ἄλλοι ἐφαινότο εὐνοϊκῶς διατεθειμένοι πρὸς αὐτόν.

— Σὰν δὲν τοὺς πειράζω θὰ μ' ἀφίουν ἡσυχία, αἱ Γιαννάκη; ἠρώτησε τὸ παιδίον θὰ βάλω ὅλα τὰ δυνατὰ μου νὰ πηγαίνω μαζί τους, γιατί ἂν μείνω πίσω πῶς νὰ βρῶ τὸν δρόμο; Φθάνει μαζί των νάμαι καὶ μονάχο νὰ μ' ἀφίουν καὶ νὰ μὴ με συλλογίζωνται δὲν θὰ με μέλη; θὰ βγάλω τὸ μυαλό μου ἀπὸ τὴν κάσσα καὶ θὰ μιῶ μαζί του ξέρεις, τὰ κα-
ταλαβαίνει ὅλα ὅσα τοῦ λέγω. Ἀλήθεια, θέλεις νὰ τον ἴδῃς ἄλλη μιὰ, Γιαννάκη;

— Καλὰ ποῦ τον θυμήθηκες, Πέτρο; πρέπει καὶ σ' αὐτὸν νὰ φάσω ὑγεία.

Ὁ Πέτρος ἐξέβαλεν ἐκ τοῦ κιβωτίου τὸν μυαλὸν, φαιδρὸν δὲ προὐχώρησαν καὶ οἱ τρεῖς, ἀκολουθοῦντες τοὺς ἄλλους.

— Κῦττα αὐτὸ τὸ δένδρο μὲ τὸν παχὺ τὸν ἴσκιο αὐτοῦ θὰ καθήσωμε καὶ θὰ φάμε λιγάκι. Ἐφερα μαζί μου φαγητὰ, μὰ ἐκλεκτὰ, ἀπ' ἐκεῖνα ποῦ τρώγουν τ' ἀφεντικά καὶ συγχρόνως ὁ Γιαννάκης ἐξέβαλε μικρὸν δέμα τὸ ὁποῖον περιείχε φωμί, λαρδί καὶ τυρί, τὰ ὁποῖα κατεβρόχθισαν μὲ πολλὴν ὄρεξιν τὰ παιδιὰ. Καὶ ὁ μυαλὸς ἔλαβεν ἐξ αὐτῶν τὸ μερίδιόν του.

— Αὐτὸ ποῦ ἐπερίσσευσε βάλ' το εἰς τὴν τσέπη σου καὶ τώρα ἐμπρός, δρόμο! πρέπει νὰ σε πάγω εἰς τοὺς ἄλλους, καὶ ἔπειτα νὰ γυρίσω γρήγορα πίσω, μὰ ὄχι πολὺ ἀργά· γιατί αὐτὸ θὰ ἦταν ἀσχημὸν εὐχαριστῶ εἰς τὸ καλὸ μου ἀφεντικὸ γιὰ τὴν καλοσύνην του ποῦ ἔκαμε καὶ μ' ἄφησε νάθω μαζί σου.

Ταχέως ἐβάδισαν οἱ δύο φίλοι καὶ μετ' ὀλίγον ἐπρόφθασαν τοὺς ἄλλους.

— Ἐχετε γειά, παιδιὰ, ἐφώναξεν ὁ Γιαννάκης εἰς τοὺς συμπατριώτας του· χαιρετᾶτε μου τὰ βουὰ μας, χαιρετᾶτε μου τὸ χωριό, καὶ φροντίζετε καὶ γιὰ τὸν Πέτρο, τὰς λέξεις δὲ ταύτας εἰπὼν ἐσφιγξεν ἄλλην μίαν φοράν τὴν

χεῖρα τοῦ φίλου του καὶ τῷ ἐψιθύρισε: «Ὁ Χριστὸς καὶ ἡ Παναγία νὰ σε φυλάξω», ἔπειτα ἐστράφη πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ ἀνεχώρησε τρέχων πρὸς τὴν πόλιν.

Ταῦτα πάντα συνέβησαν τόσον ταχέως, ὥστε ὁ Πέτρος δὲν ἐνόησεν ὅτι ἦτο μόνος εἰς τὸ ταξείδιον. Μετ' ὀλίγον ὅμως ἠσθάνθη τοῦτο, πρὸ πάντων δὲ τὴν ἐσπέραν, ὅτε φοβερὰ ἐξηγητήμιενος ἐκ τοῦ κόπου ἐφθασεν εἰς τὸ πανδοχεῖον τοῦ μικροῦ χωρίου. Οἱ ἄλλοι, οἱ ὁποῖοι εἶχον φθάσῃ πρὸ αὐτοῦ, ἐκοιμῶντο ἐπὶ τῶν καλλιτέραν καθισμάτων· ὁ Πέτρος εὐχαριστήθη ἐν τούτοις ὅτι κατάρθρωσε αὐτὸς καὶ ὁ μυαλὸς του νὰ τρυπώσῃ εἰς μίαν κώχην καὶ νὰ κοιμηθῇ.

Ὁ Πέτρος ἐκοιμήθη τόσον καλὰ καὶ τόσον βαθέως, ὥστε δὲν ἐνόησεν ὅτι οἱ ἄλλοι ἐξεκίνησαν. Ἄν δὲ ἐν ποτατικὸν παιδίον, τὸ ὁποῖον εἶχε μείνη κἄπως ὀπίσω, δὲν τον ἐκτύπα σιγὰ εἰς τὸν ὄμρον καὶ δὲν τον ἀφύπνιζε λέγων εἰς αὐτόν: «Γρήγορα, Πέτρο, σήκω· ὁ Ἰάκωβος καὶ οἱ ἄλλοι ἐφυγαν» θὰ εἶχε χάσῃ καθ' ὄλοκληριαν τοὺς συνοδοιπόρους του. Ταχέως ἀναπηδήσας ὁ Πέτρος ἤρπασε τὸ κιβωτίδιόν του, ἐπλήρωσε τὸν ξενοδόχον καὶ ἔτρεξεν ὅσον ταχύτερον ἠδύνατο νὰ προσφθάσῃ τοὺς ἄλλους.

— Μπα! καὶ ἡ εὐγενεία του ἐδῶ εἶνε; εἶπε μὲ ἐμπαικτικὸν τόνον ὁ Ἰάκωβος ἰδὼν αὐτόν. ἐνόμιζα πῶς δὲν εἶχε ζυπνήσῃ ἀκόμη!

Οἱ ἄλλοι ἐγέλασαν, διότι ἠσθάνοντο συμπάθειαν πρὸς τὸ φιλότιμον καὶ δραστήριον παιδίον, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμων νὰ λάβουν ὑπὸ τὴν προστασίαν των τὸν Πέτρον καὶ ἐρεθίσωσι τὸν Ἰάκωβον ὅστις ἦτο ὁ δυνατώτερος ὄλων.

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἤρχισαν τὰ βάσανα τοῦ Πέτρου. Βεβαίως ἐνώπιον τῶν ἄλλων δὲν προὐχώρει μέχρι βιαιοπραγιῶν ὁ Ἰάκωβος· ἐπραττεν ὅμως πάντα ὅσα ἠδύνατο νὰ πιεράνωσι καὶ δυσχεραστήσωσι τὸ δυστυχὲς παιδίον.

Ἠξέυρεν ὅτι ὁ φιλόστοργος Πέτρος ἔφερεν εἰς τὴν μητέρα του περισσώτερα χρήματα παρά αὐτάς, ὅστις ἐν τούτοις ἦτο μέγας καὶ ῥωμάλιος καὶ εἶχε δύναμιν νὰ ἐργάζεται, καὶ ὅστις πάντοτε ἔβλεπε μὲ φθόνον πῶς οἱ ἄνθρωποι εἰς τὰ χωρία καὶ τὰς πόλεις ἐδίδον προθυμότερον

εἰς τὸ μικρὸν συμπαθητικὸν παιδίον μὲ τὸν χαριτωμένον μυαλὸν παρά εἰς αὐτόν.

Ἦτο δὲ τώρα πράγματι ἄξιος λύπης καὶ συμπαθείας ὁ πτωχὸς Πέτρος· τὸ πρόσωπόν του ἦτο ὠχρὸν, τὸ δὲ βλέμμα τῶν μεγάλων ὀφθαλμῶν του θλιβερόν· οἱ κουρασμένοι πόδες του μόλις ἠδύνατο νὰ τον σηκώσουν, τὸ δὲ ὑποκάμισόν του καὶ τὰ ὑποδήματά του εἶχαν σχισθῇ.

Εὐτυχῶς ὅμως μία μόνη ἡμέρα δρόμου ἔμενε. ἔπειτα θὰ ἐφθανον εἰς τὸ χωριὸν ἢ δὲ σκέψις ὅτι μετ' ὀλίγον θὰ εἶνε πλησίον τῆς μαρούλας του τῷ ἐδίδο δυνάμιν καὶ θάρρος. Ἀλλὰ ὀλίγας μόνον δυνάμεις εἶχε πλέον! Καὶ τὸ κιβωτίδιόν του τῷ ἐφαινότο τώρα πολὺ βαρὺ.

Χθὲς ἐν παιδίον μὲ καλὴν καρδίαν εἶχε φορτωθῇ αὐτὸ ἀρκετὴν ὄραν, ὁ δὲ Πέτρος ἐκράτει τὸν μυαλὸν του εἰς τὸν βραχιόνά του· ἀφ' ὅτου ὅμως εἶδεν ὅτι ὁ Ἰάκωβος παρετήρει μὲ προσοχὴν εἰς τὸ κιβωτίδιον ὡς διὰ νὰ ἐξετάσῃ τί ἐκουδούνηζεν ἐκεῖ μέσα, ἀπεφάσισε νὰ κρατῇ τὸ κιβωτίδιον αὐτὸς ὁ ἴδιος. Ἀλλὰ σήμερον οὔτε ἐπρότεινε κανεὶς εἰς αὐτόν νὰ το σηκώσῃ, διότι ὅλοι ἦσαν μακρὰν ἐμπρός καὶ μόνον ἐκ διαλειμμάτων ἤκουε τὰς φαιδρὰς φωνὰς των καὶ τοὺς γέλωτας. Ὁ δρόμος ἦτο τόσον δύσβατος καὶ ἀνηφορικὸς, ὁ σφοδρὸς ἄνεμος τοῦ Μαρτίου ἔπνεε τόσον παγερὸς καὶ οἱ κουρασμένοι μικροὶ πόδες ἐδυσκολεύοντο τόσον νὰ προχωρήσωσι!...

Ὅταν ἐπιπτεν ἀποσταμένον ἐπάνω εἰς καμμίαν πέτραν, συνέλεγε τὰς δυνάμεις του καὶ προσεπάθει νὰ προχωρήσῃ. Ἦθελε νὰ φθάσῃ ὕψηλὰ εἰς τὸ βουνὸν καὶ ἔπειτα ν' ἀναπαυθῇ. Ἀπ' ἐκεῖ ἠδύνατο χωρὶς ἄλλο νὰ διακρίνῃ τὸ χωριὸν, ἠδύνατο ἴσως ν' ἀναγνωρίσῃ τὸ σπιτάκι των! Ἐμπρός! ἐξηκολούθησεν ἀκόμη ὀλίγον καὶ ἔφθασε μέχρι τῆς κορυφῆς.

Ἄλλ' αἰφνης χιών ἤρχισε νὰ πίπτῃ, πυκνὴ χιών τὴν ὁπίαν ὁ ἄνεμος περιστρέφε καὶ περιεδίδει μὲ ὀρμὴν.

Ὡ! ἂν εὐρίσκετο ἐκεῖ κανεὶς νὰ τον βοηθήσῃ, ν' ἀπλώσῃ τὴν χεῖρά του καὶ νὰ τὸν δδηγήσῃ! Δὲν ἠδύνατο, νὰ προχωρήσῃ περαιτέρω τὸ ταλαιπώρον! κατέπεσεν εἰς τὸ ἔδαφος, κατεκυλίσθη αἰφνης κάτω βαθέως. Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐκλείσθησαν, καὶ σιγὰ σιγὰ ἡ χιών περιεκάλυψεν αὐτὸ μὲ λευκὴν σινδόνην.

Οἱ ἄλλοι ἐν τούτοις εἶχον προχωρήσῃ περαιτέρω· ὅτε ἤρχισεν ὁ χιονοστρόβιλος ἔπαυσαν

οἱ γέλωτες καὶ αἱ φαιδρὰι φωναί· ἕκαστος προσεπάθει νὰ προχωρήσῃ ἐμπρός ὅπως εἰμπόρει. Μόνον ὅτε κατέβησαν κάτω εἰς τὴν κοιλάδα, καὶ ἐκόπασεν ἡ σφοδρότης τοῦ ἀνέμου παρετήρησαν ὅτι ὁ Πέτρος δὲν τοὺς παρηκολούθει.

— Ἐπρεπε νὰ ἰδοῦμε τί ἀπόγινε τὸ δυστυχισμένο, εἶπον παιδιὰ τινὰ.

— Ἄ μπα! σὲ τέτοια κακοκαιριὰ ὁ καθένας μόνον γιὰ τὸ τομάρι του πρέπει νὰ φροντίζῃ.

— Μὰ εἶνε τόσο μικρὸ τὸ καιμένο! καὶ... καὶ... ἐγὼ δὲν θὰ τολμήσω νὰ φανῶ ἔμπρός ἰς τὰ μάτια τῆς μάνας του σὰν δὲν το ἔχουμε μαζί μας· θὰ γυρίσω πίσω νὰ το εὔρω· εἶπεν ἐν ἑξ' αὐτῶν.

— Κ' ἐγὼ, κ' ἐγὼ, ἐφώναξεν ἄλλο παιδίον· τώρα δέ, ἀφ' οὐ πλέον εἰς ἐκ τῶν συνοδοιπόρων ἐτόλμησε ν' ἀντισταθῇ εἰς τὴν γνώμην τοῦ Ἰακώβου, ἐγινε διὰ μιᾶς φανερόν ὅτι κατὰ βάθος ὅλα τὰ παιδιὰ συνεπάθουν πρὸς τὸν Πέτρον.

Τὰ παιδιὰ ὅλα ἐπέστρεψαν ὀπίσω πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ Πέτρου· μόνος ὁ Ἰάκωβος ἔμενεν εἰς τὴν θέσιν του, ἀλλ' ἐπειθὴ καὶ αὐτὸς δὲν ἤθελε νὰ ὑπάγῃ μόνος εἰς τὸ χωριὸν, ἐκάθησεν ἐπὶ μιᾶς πέτρας ὑβρίζων τοὺς συντρόφους του.

Μετ' ὀλίγον τὰ παιδιὰ ἐφθασαν εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὄρους· δὲν ἐπιπτε μὲν πλέον χιών, ἀλλ' εἶχε σκοτεινιάσῃ καὶ τὸ βλέμμα μόνον εἰς ὀλίγων βημάτων ἀπόστασιν ἠδύνατο νὰ διακρίνῃ τ' ἀντικείμενα. Ἐφώναξαν ἐπανειλημμένως: Πέτρε! Πέτρε! ἀλλ' οὐδεμία ἀπάντησις.

Ἀλλὰ τί ἦτο τὸ πρᾶγμα ἐκεῖνο εἰς τὸ ὁποῖον προσέκρουσεν ὁ ποὺς ἐνός τῶν παιδίων; Ἦτο κάτι σκεπασμένον κατὰ τὰ τρία τέταρτα ὑπὸ τῆς χιόνος. Τὸ ἔλαβε καὶ τὸ ἐσήκωσε· ἦτο τὸ κιβωτίδιον τοῦ Πέτρου. Ἐν σανιδάκι ἐφαινότο ὅτι εἶχε σπᾶσῃ ὁ μυαλὸς δὲν ἦτο πλέον ἐντός. Χωρὶς ἄλλο θὰ ἐτράπη εἰς φυγὴν, θὰ ἔτρεξε νὰ εὔρῃ τὴν ἐλευθερίαν του εἰς τὸ βουνὸν ὅπου εἶχε γεννηθῇ. Ἄλλ' ἐκεῖ πλησίον ὅπου ἔκειτο τὸ κιβωτίδιον, θὰ εὐρίσκετο χωρὶς ἄλλο καὶ ὁ μικρὸς Πέτρος. Ἀλλὰ ὄχι! κανὲν ἴχνος αὐτοῦ δὲν ἐφαινότο. Χωρὶς ἄλλο θὰ εἶχε ἀφήσῃ ἐδῶ τὸ κιβωτίδιόν του καὶ θὰ εἶχε προχωρήσῃ πρὸς τὸ μέρος τῆς κοιλάδος. Ὡ! διατὶ νὰ μὴ φροντίσουν περὶ αὐτοῦ ἐνωρίτερον; Ἄν τον ἐκάλυψεν ἡ χιών καὶ αὐριον εὔρου αὐτόν νεκρόν;

Τότε πρὸς τὰ παιδιὰ διηυθύνθη τις, τὸν δ-

παίον ταῦτα ἐν τῇ σκοτίᾳ δὲν ἤδυναντο νὰ διακρίνουν.

—Σὺ εἶσαι, Πέτρε; ἐφώναξαν συγχρόνως πολλοὶ φωναί.

—Κουτοὶ ποῦ εἶσθε! ἀπάντησεν ὁ Ἰάκωβος· ἐγὼ εἶμαι! Δὲν τον εὐρήκατε λοιπὸν ἀκόμη; Οὐφ! Βρίσκει κανεὶς τὸν μπελᾶ του με τέτοια παιδαρέλια! Μπᾶ! τί βλέπω; τὴν κάσα του αὐτοῦ τὴν ἔχετε; Ἄδεια, λέτε, εἶνε; ἀλλὰ δὲν πειράζει ἐγὼ τὴν βαστάω.

Ἐλαβε τὸ κιβωτίδιον, ἔχασεν ἀστραπιαίως τὴν χεῖρά του ἐντός, ἐξέβαλε κάτι, ἔθεσεν αὐτὸ εἰς τὸ θυλάκιόν του, στραφεὶς δὲ πρὸς τὰ παιδιά, τὰ ὅποια ἐν τῇ σκοτίᾳ δὲν εἶχον ἴδῃ τί ἔπραξε, ἐφώναξε:

—Τώρα δρόμο γρηγόρα! ὅσο βαστοῦν τὰ πόδια μας πρέπει νὰ προφθάσωμε νὰ πάμε 'ς

τὸ χάνι· αὐτοῦ θὰ πλαγιάσωμε ἀπόψε 'ς τὸ χωριὸ δὲν προφθάναμε νὰ πάμε καὶ αὐτὸ γιὰ χατήρι τοῦ κυρ Πέτρου.

—Μά, εἶπον τὰ παιδιά, δὲν 'μποροῦμε νὰ το ἀφήσωμε μέσ' 'ς τὸ χιόνι τὸ καίμενο τὸ παιδί!

—Σκαλίστε τὸ λοιπὸν καὶ θρήτέ τον, ἀνμπορήτε νὰ τον θρήτε εἰς αὐτὸ τὸ σκοτάδι ποῦ εἶνε μαῦρο σὰν πύσσα· καὶ ἀπεμακρύνθη διευθυόμενος πρὸς τὴν κοιλάδα.

—Θ' ἀνταμώσωμε λοιπὸν ἐμπρὸς 'ς τὸ χάνι, ποῦ εἶνε καὶ τὸ φανάρι.

—Καλὰ, καλὰ, εἶπε μὲ ἀδιαφορίαν ὁ Ἰάκωβος φέρετε τὸ μικρὸ σας, σὰν το βρῆτε ἐγὼ κουβαλῶ τὴν κάσσα του. Χά, χά, χά!

["Ἐπεταὶ τὸ τέλος] Σοφία Δημοῦ
["Ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ]

ΕΝ ΠΛΟΥΣΙΟΠΑΙΔΩΝ

Ἐν ἐκ τῶν χωρίων τῆς Εὐβοίας εἶνε κτήμα τοῦ πλουσιωτάτου κτηματίου Α. Ὁ υἱὸς αὐτοῦ, παιδίον ἑννέα ἕως δέκα ἐτῶν, ἐπῆγεν ἡμέραν τινα περιπάτον μετ' ὁδὸν διδάσκαλόν του. Καθ' ὁδὸν χωρικοὶ τινεὶ τοὺς ἐχαιρέτισαν μετὰ πολλὴν εὐγένειαν, ἀλλὰ τὸ πλουσιόπαιδον δὲν κατεδέχθη νὰ ἀντιχαιρέτισῃ.

Καθὼς τὸ ἔμαθεν ὁ πατήρ του, ὅστις ἦτο πολὺ ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος, διέταξεν εἰς τὸν ὑπηρέτην του νὰ μὴ δώσῃ τὴν μεσημβριάν εἰς τὴν τράπεζαν ψωμί εἰς τὸν υἱόν του, ἀλλὰ μόνον κρέας καὶ ἄλλα φαγητά.

Ὅτε ἦλθεν ἡ ὥρα τοῦ γεύματος, ὁ υἱὸς τοῦ

κυρίου Α ἐκάθησεν εἰς τὴν τράπεζαν διὰ νὰ φάγῃ. Τὰ φαγητὰ ἦσαν ἀφθονα, ἀλλὰ ψωμί πούθενά δὲν εἶραίνετο.

Τὸ παιδίον ἐζήτησε ψωμί, ἀλλ' ὁ ὑπηρέτης δὲν τῷ ἔφερε.

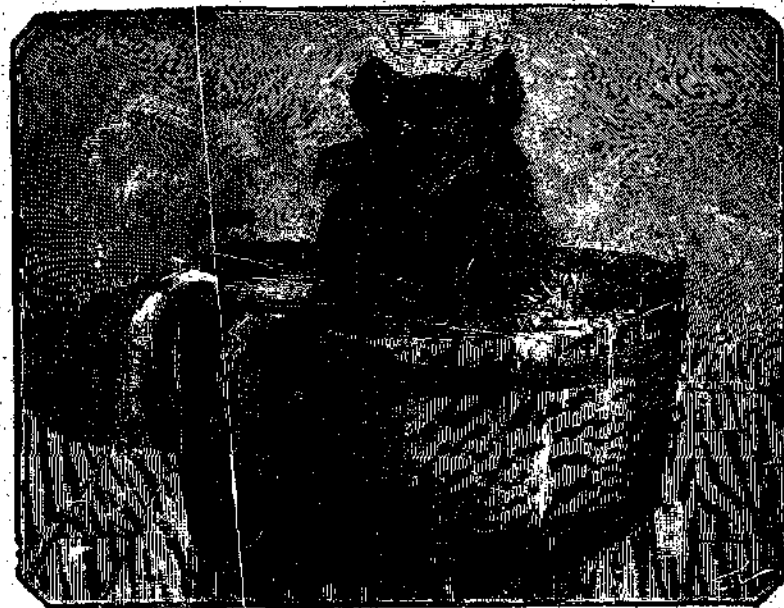
Τὸ παιδίον ἐθύμωσεν, ἔπειτα δὲ ἀποταθὲν εἰς τὸν πατέρα του παρεπονέθη διὰ τὸν τρόπον τοῦ ὑπηρέτου.

Τότε ὁ πατήρ του εἶπεν εἰς αὐτό;

—Ἄν θέλῃς νὰ τρώγῃς ψωμί, δὲν πρέπει νὰ περιφρονῆς τοὺς ἀνθρώπους, οἱ ὅποιοι μετὰ τὸν ἰδρώτα τοῦ προσώπου τῶν καλλιεργῶν τὸν σῖτον, ἀπὸ τὸν ὁποῖον κατασκευάζεται τὸ ψωμί.



ΥΠΝΟΝ ΕΛΑΦΡΟΝ |



Ο ΕΥΜΟΡΦΟΥΛΗΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Μὲ γνωρίζετε; — Ὁχι: Αἱ λοιπὸν ἐγὼ θὰ σας εἶπω ποῶς εἶμαι.

Μὲ λέγουν Εὐμορφούλης.

Τί λέτε, δὲν μου ταιριάξῃ τὸ ὄνομα;

Εἶδατε ποτέ σας εὐμορφώτερο ἀρκουδάκι;

Καὶ πρῶτα πρῶτα δὲν ὁμοιάζω μετὰ πολλὰ ἀγοράκια καὶ κοριτσάκια ποῦ χαλοῦν τὸν κόσμον διὰ νὰ μὴ τα πλύνουν.

Ὁχι! Ἐγὼ, κάθε πρωί, πλύνομαι μετὰ τὴν γλώσσά μου, ὅπως μ' ἔμαθεν ἡ μητέρα μου καὶ γυαλίζω ἀπὸ τὴν καθαριότητα.

Καὶ ὅταν ἔρχεται ἡ ὥρα νὰ λουσθῶ, τότε νὰ ἰδῆτε τὴν χαρά μου!

Προχθὲς ἡ ὑπηρέτρια ἐγέμισε ἕνα κάδον μετὰ νερὸν διὰ τὴν πλύσιν.

Τί εὐκαιρία! εἶπα μετὰ τὸν νοῦν μου, καὶ ἐπήδησα μέσα· καὶ ἐγύρισα ἀπ' ἐδῶ, καὶ ἐγύρισα ἀπ' ἐκεῖ, καὶ ἐπλύθηκα, καὶ ἐδροσίστηκα.

Θὰ πιστεύσετε ὅμως ὅτι ὅταν ἦλθεν ἡ ὑπηρέτρια ἐθύμωσε, καὶ μ' ἐδιώξε μετὰ κάπως βάρβαρον τρόπον; Ἀλλὰ ἀδιάφορον ἐγὼ ἤμην δροσερό, καὶ καθαρό.

Τὸ ἴδιον εὐχομαι καὶ εἰς ὅλα τὰ παιδιά, ποῦ εἶνε φίλοι τῆς «Διαπλάσεως», καὶ πρὸ πάντων εἰς ἐκεῖνα ποῦ φοβοῦνται τὸ νερὸν ὅπως ὁ διάβολος τὸ θυμίαμα.

ΟΛΙΓΟΝ ΑΠ' ΟΛΑ

Εν δισεκατομύριον.

Πολλάκις οι αναγνώσται τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ θά ετύχε νὰ ἀκούσων νὰ γίνεταί λόγος εἰς τὸ μᾶθημα τῆς ἀριθμητικῆς περὶ δισεκατομυρίου, ἴσως δὲ καὶ ἔγραψαν τὸν ἀριθμὸν τοῦτον εἰς τὸν μαυροπίνακα. Πόσοι ὅμως ἤδυνήθησαν νὰ κατανοήσωσι τὸ μέγεθος καὶ τὸν ὄγκον τοῦ ἀριθμοῦ τούτου;

Ἐν δισεκατομύριον εὐρίσκωμεν ἐὰν πολλαπλασιάσωμεν ἐν ἑκατομύριον ἐπὶ χίλια. Ἐν ἑκατομύριον εἶνε μέγας ἀριθμὸς, ἀλλὰ πόσος χρόνος χρειάζεται διὰ νὰ μετρήσῃ τις ἐν δισεκατομύριον; Μηχανὴ κατασκευάζουσα εἰς ἐν λεπτὸν 100 βελόνας, ἐργαζομένη νύκτα καὶ ἡμέραν ἤθελε κατασκευάσει εἰς ἐν ἔτος 52,596,000 βελόνας, καὶ τοιοῦτοτρόπως ἡ μηχανὴ ἐργαζομένη ἀπαύστως μόλις ἤθελε κατασκευάσει ἐν δισεκατομύριον βελόνων εἰς διάστημα 20,000 ἐτῶν.

Ὁ πανοῦργος τυφλός.

Τυφλὸς τις ἔκρυπεν εἰς γωνίαν τοῦ κήπου του πεντακοσίας δραχμάς. Ὁ γείτον ἰδὼν τοῦτα ἔσκαψε τὴν νύκτα καὶ ἀπέρρεσε τὰ χρήματα. Ὅτε ἀνεκάλυψε τὴν κλοπὴν ὁ τυφλὸς ἐπορεύθη πρὸς τὸν γείτονα καὶ τῷ εἶπε: «Ἐγὼ χιλίας δραχμάς καὶ ἔκρυψα χθὲς τὰς πεντακοσίας εἰς μέρος ἀσφαλές· δὲν ἤξεύρω ὅμως ἂν εἶνε φρόνιμον νὰ κρύψω καὶ τὰς ἄλλας πεντακοσίας εἰς τὸ αὐτὸ μέρος καὶ ἤλθα νὰ ζητήσω τὴν συμβουλήν σου.»

Ὁ γείτον ἐσυμβούλευσεν αὐτὸν νὰ τὰς κρύψῃ καὶ τὰς ἄλλας ἔδου ἐκρύψε τὰς πρώτας ἐπιτίμων δὲ ὅτι μετ' ὀλίγον θά ἐγίνετο κύριος τῶν χιλίων δραχμῶν μετέβη ἐν σπουδῇ καὶ ἀπέθεσε τὰς κλαπείσας πεντακοσίας εἰς τὴν θέσιν των. Ἀλλ' ὁ τυφλὸς ἐπανεῦρὼν τὰ χρήματά του ἔλαθεν αὐτὰ καὶ ἔκραξε πρὸς τὸν γείτονα: — Ἐ, γείτονα, οἱ τυφλοὶ ἀρχίσαν νὰ βλέπουσι καλύτερα ἀπὸ κείνους ποῦ ἔχουν δύο μάτια.

Σεισμός.

Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἐνόμιζον ὅτι ὁ σεισμός ἐγίνετο διότι ἐκινουῦντο οἱ ἐντὸς τῆς γῆς ἐγκεκλεισμένοι Κόκλωπες καὶ Τιτάνες. Οἱ Ἰνδοὶ νομίζουσιν ὅτι σεισμός συμβαίνει ὅταν εἰς ἐκ τῶν ὀκτῶ ἐλεφάντων τῶν φερδύτων τὴν γῆν σείη τὴν κεφαλὴν.

Ἴππος καὶ ἡμίονος.

Ὁ ἵππος ἀγαπᾷ ὡς ὁ ἐλέφας τὸν στολισμὸν περιπατεῖ μετὰ πλείονος ὑπερηφανείας, ὅταν εἶνε κεκοσμημένος διὰ πτερῶν, κωδῶνων, καὶ τῶν τοιοῦτων. Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ εἰς τὸν ἡμίονον. Οἱ Ἰσπανοὶ ἡμιονηλάται ἐπωφελοῦνται τῆς ιδιότητος ταύτης τοῦ ζῴου ὁσάκις θέλουσι νὰ τιμωρήσωσιν αὐτό. Ἀπαρτῶσι δηλαδὴ τοῦ καταδίκου τὰ κορμύματα καὶ θέτουσιν αὐτὸν εἰς τὸ τέλος τῆς συνουσίας. Ἐκ τῆς καταισχύνης ταύτης ὁ ἡμίονος αἰσθάνεται ἐνίοτε τοσαύτην θλίψιν ὥστε ἀποποιεῖται τὴν τροφήν καὶ πολλάκις πρέπει νὰ διακοπῇ ἡ τιμωρία, διότι ἄλλως κινδυνεύει ἢ ὕγια τοῦ ζῴου.

Ἡ βιβλιοθήκη τῆς Ἀλεξανδρείας.

Ἡ πλουσιωτάτη ἐξ ὄλων τῶν βιβλιοθηκῶν τῆς ἀρχαιότητος ὑπῆρξεν ἡ τῆς Ἀλεξανδρείας, τῆς πόλεως δηλαδὴ ἐκείνης, εἰς τὴν ὁποίαν ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τῶν διαδόχων τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου συνεκεντρώθη ἡ ἑλληνικὴ σοφία. Ἡ βιβλιοθήκη αὕτη περιεῖχε κατ' ἀξιοπίστους μαρτυρίας συγχρόνων 700,000 τόμων. Μέρος ταύτης εἶχε μὲν καταστροφῇ ἐπὶ τῆς πολιουρκίας Ἰουλίου Καίσαρος, ἀλλ' ἀνεπληρώθη πάλιν ὑστερον.

Ὅτε δὲ ἡ Ἀλεξάνδρεια ἔπεσεν εἰς τὰς χεῖρας τῶν Σαρακηνῶν Ἀμρὸς, Ἰωάννης ὁ Γραμματικὸς παρεκάλεσεν αὐτὸν νὰ τῷ ἐπιτρέψῃ τὴν παραλαβὴν πολυτίμων τιμῶν φιλοσοφικῶν συγγραμμάτων, τοῦλάχιστον ὁ δὲ Ἀμρὸς ἔγραψε περὶ τούτου εἰς τὸν Καλίφην Ὁμάρ, ἀλλ' οὗτος εἶπεν: «Ἄν τὰ βιβλία, περιέχουν ὅσα καὶ τὸ θρησκευτικὸν μας βιβλίον, εἶνε περιττά· ἂν δὲ περιέχουν διαφορετικὰ πράγματα, ἀντιβαίνουν εἰς αὐτὸ καὶ ἐπομένως πρέπει νὰ καυῶν.»

Διέταξε λοιπὸν νὰ διαμοιρασθῶσιν αἱ μυριάδες ἐκεῖναι τῶν πολυτίμων συγγραμμάτων εἰς τοὺς λουτρῶνας τῆς πόλεως. Λέγεται δὲ ὅτι οἱ λουτρῶνες οὕτως ἐθερμαίνοντο διὰ τῶν βιβλίων τούτων ἐπὶ ἑξ ὀλοκλήρους μῆνας!

Θερμότης τῆς γῆς.

2,470	πόδας ὑπὸ τὴν γῆν τὸ ὕδωρ βράζει.
8,100	» » » ὁ μάλυδος τήκεται.
10	μῖλια » » τήκεται ὁ χρυσός.
40	» » » τήκεται ὁ σίδηρος.

Εἰς βάθος δὲ 100 μιλίων τόσον ὕψηλὴ εἶνε ἡ θερμότης, ὥστε δύναται νὰ ταχῇ καὶ ἡ πλατίνα, ἣτις εἶνε τὸ μάλλον δύσεχτον τὸν μετάλλων.

Ἀραβικὰ γυμνικά.

— Ἡ ἐγκράτεια εἶνε δένδρον τοῦ ὁποίου ρίζα εἶνε ἡ ὀλιγάρακα, κλάδος δὲ ἡ ἥσυχια καὶ ἡ εἰρήνη.

— Ἡ σοφία εἶνε καλλίτερα τοῦ πλοῦτου· ἡ σοφία σὲ φυλάττει, ἀλλὰ τὸν πλοῦτον πρέπει νὰ τον φυλάττῃς σὺ αὐτός· ὁ πλοῦτος ὀλιγοστεύει διὰ τῆς χρήσεως, ἀλλ' ἡ σοφία ὅσον περισσότερο μεταχειρίζεται τις αὐτὴν τόσον μεγαλυτέρα γίνεται.

— Ἀρχὴ τῆς ὀργῆς εἶνε ἡ ἀνοησία, τέλος δὲ ἡ μετάνοια.

— Ὅταν σε φωτίζει ἡ σελήνη τί χρειάζεταισαι τοὺς ἀστέρας;

Θαυμάσιος παπαγάλος.

Ἐν τινε καταστάματι ἔδου πωλοῦνται πτηνά: — Μοῦ εἶχες πωλήσῃ αὐτὸν τὸν παπαγάλον μετὰ τὴν ἐγγύησιν ὅτι: λέγει ὅλας τὰς λέξεις τὰς ὁποίας ἀκούει· καὶ ὅμως εἶνε τώρα δεκαπέντε ἡμέρας ποῦ τον ἤγώρασα καὶ ἀκόμη δὲν ἐκρόφερε οὐτε αὐτὸν λέξιν.

— Πραγματικῶς, κύριε, σὰς τὸ εἶπα αὐτό· σὰς εἶπα ἴσα-ἴσα, ὅτι ἐπαναλαμβάνει ὅσας λέξεις ἀκούσῃ. Ἀλλὰ δὲν ἀκούει καμμίαν... εἶνε κωφός!!!

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΤΡΙΑΚΟΣΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

τοῦ προταθέντος ἐν τῷ φυλλάδιῳ τῆς 15 Μαΐου 1891 πρὸς εὐρεσιν τῶν λύσεων τῶν ἐν τοῖς φυλλάδιοις Μαΐου, Ἰουνίου, Ἰουλίου, καὶ Αὐγούστου 1891 δημοσιευθειῶν 153 πνευμ. ἀσκήσεων.

[Ὁ μετὰ τὸ ὄνομα ἀριθμὸς δηλοῖ πόσας ὁρὰς λύσεις ἀπέστειλεν ἕκαστος ἐμπροσθέντως]

ΓΑΣΙΣ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ (Ἡλικίας 16 ἐτῶν καὶ ἄνω)

Πρῶτον βραβεῖον: Γονδαλιέρος τῆς Βενετίας, 147.
Δεύτερον βραβεῖον: Ἀστροεγγιά, 135.— Σημαιοφόρος, 131.
Τρίτον βραβεῖον: Μέγας Πέτρος, 119.— Χρυσόκερος Ἐλαφος, 107.— Ἀρχηγὸς τῶν Ἱερολογιτῶν, 94.

ἈΝΩΤΕΡΑ ΓΑΣΙΣ (Ἡλικίας 13—15 ἐτῶν)

Ἐπαινος: Πιπυρακτομῖνος Σίδηρος, 63.— Ἀντίλαος 57.— Πυραμὶς τῆς Κλοπάτρας, 54.
Εὐφημιὸς μυσία: Ἐλένη Πετρακίδου, 43.— Εὐθύμιος Μ. Ἡλιάδης, 38.

ΜΕΣΑΙΑ ΓΑΣΙΣ (Ἡλικίας 10—12 ἐτῶν)

Πρῶτον βραβεῖον: Φύλαξ Ἀγγλος, 142.
Δεύτερον βραβεῖον: Ἄστρον τῆς Αὐγῆς, 130.— Μικρὸς Ἀσμοῦχος, 118.
Τρίτον βραβεῖον: Πανδαμάτωρ, 110.— Φιλόπατρις Κόδρος, 102.— Ἀττικὴ Νύξ, 100.

ΜΙΚΡΑ ΓΑΣΙΣ (Κάτω τῶν 9 ἐτῶν)

Ἐπαινος: Ἐλπιδοφόρος, 90.— Ζωπρὰ Φαντασία, 81.— Θ. Χριστοφίδης, 57.— Ἀνθοστερὴς Μάιος, 52.
Εὐφημιὸς μυσία: Σοφία Λάπκα, 43.— Κύκλωψ, 38.— Ἀστερισμὸς τοῦ Περσίου, 32.— Εἰρημικὸς Ὀικεάνος, 29.

Πρῶτον βραβεῖον: Γλυκία Ἐλικίς, 120.
Δεύτερον βραβεῖον: Νικόλαος Π. Μαρσάλλος, 116.— Κάλυξ Ρόδου, 109.
Τρίτον βραβεῖον: Προμηθεὺς Πυρφόρος, 98.— Ρόδον τοῦ Ἀπριλίου, 88.— Κυναίγυρις, 79.

Ἐπαινος: Ὀμπρος Μόσχος, 50.— Ἰωάννα Μαργαρίτου, 47.
Εὐφημιὸς μυσία: Χιονοσκεπὴς Αἶμος, 30.— Μυροδόλος Ἰτέα, 24.— Μαῦρος τῆς Ἀγγύλης, 22.

Πρῶτον βραβεῖον: Ὀρητικὸν Ροδαῖον, 84.
Δεύτερον βραβεῖον: Εὐθύμιος Κόρη, 58.— Ἀγροκότσικο, 56.
Τρίτον βραβεῖον: Ἐλευθέρα, Ἑλλάς, 42.— Ἀερόλιθος, 40.— Ἀσικάνθεμον, 36.
Ἐπαινος: Λυκοῦργος, 31.— Οὐράνιον Τέρον, 29.— Δασερίθης, 25.
Εὐφημιὸς μυσία: Μικρομέγας, 16.— Μαρίνα Λαμπρίδου, 16.

ΕἰΣΤΕΙΛΑΝ ΠΡΟΣΕΤΙ ὁρὰς λύσεις καὶ οἱ ἐπόμενοι ἀναρτῆ ἔκ τῶν τεσσάρων τάξεων: Ἀγγλικὸς Ὀρλὼν 12.— Ἀγρία Ἀμερικανίς, 13.— Αἰτωλὸς, 8.— Ἀνδρεῖος Στρατιώτης, 9.— Ἀρματολὸς τοῦ 21, 3.— Βασιλίσσα τῆς Ὑγίας, 16.— Βιομήχανος Ἑλλήν, 1.— Δούλη Ἑλλάς, 1.— Εὐώδης Ἄθος, 4.— Θαλασσία Αὔρα, 7.— Καρδερίνα, 17.— Κύμα τοῦ Αἰγαίου, 3.— Ν. Λογεδάκης, 2.— Λυκέρτας, 13.— Αὔρα τοῦ Ὀρρέως, 11.— Μεσολογγιταπούλα, 16.— Προμηθεὺς Δασωτής, 19.— Α. Φαροζουλῆς, 2.— Φιλόκαλος Πηνελόπη, 4.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἐξε τι σαχαροκλαστῶν εἰσέρχεται μικρὰ κόρη καὶ ἤντι καραμέλλας διὰ τὸν βῆχα.
— Σὺ ἔχεις τὸν βῆχα; ἐρωτᾷ ὁ ὑπηρέτης.
— Τὸν βῆχα τὸν ἔχει· ὁ παππούς, τὲς καραμέλλες θά τις φάω ἐγώ.

Ἐστὴν δὲ τοῦ Ἀλεξάνδρου Βελόνου.

Λογικὴ μικρῶν παιδιῶν:
— Αἰλίκα, εἰ θά πῃ χοῖρος.
— Νά, ὁ ἄνδρας τῆς χήρας.
Ἐστὴν δὲ τοῦ Νικόλαου Π. Μαρσάλλου.

Ὁ πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ τοῦ Κωστάκη συνδιαλέγονται εἰς παρεῦσα του χαριεντιζόμενοι περὶ τοῦ μέλλοντος αὐτοῦ.
— Τὸν Κωστάκην μας νὰ τον κάμωμεν ἔμπορον θά γίνῃ πλούσιος...
— Ὅχι, μπαμπά, δὲν θέλω ἐγὼ νὰ γίνω πλούσιος· εἶδες τί εἶπεν ὁ Χριστός; εὐκολώτερον εἶνε νὰ περάσῃ χονδρὰ σχολὴ ἀπὸ τὴν τρύπα βελήνης, παρὰ πλούσιος νὰ πάῃ εἰς τὸν παράδεισον!
Ἐστὴν δὲ τοῦ Γ. Α. Σιδηρομανώλη.

ΜΑΘΗΤΡΙΑ (ἀναγινώσκουσα ἑβδόμη) . . . καὶ ἔπειτα νεκρὸς.
ΔΙΑΔΕΚΑΛΙΣΤΑ. Εἶνε σύντομον τὸ τέλος μάκρυνέ το ὀλίγον, χάριν περισσοτέρας ἐμψάσεως.
ΜΑΘΗΤΡΙΑ. Καὶ ἔπειτα ὀδύνηρος.
Ἐστὴν δὲ Μαρίνας Κασίτη.

Ὁ τετραετής Νίκος ἤρχισε νὰ μανθάνῃ ἱερὰν ἱστορίαν.
Ἡ μαμὰ του τὸν ἐρωτᾷ περὶ τῆς δημιουργίας τοῦ κόσμου.
— Καὶ τὴν ἑβδόμην ἡμέραν τί ἔκαμεν ὁ Θεός; ἐρωτᾷ ἐν τέλει.
— Τὴν ἑβδόμην ἡμέραν, ἀποκρίνεται ὁ Νίκος, ἦτο Κυριακὴ; ἐπῆγε λοιπὸν εἰς τὴν ἐκκλησίαν νὰ λειτουργήσῃ.
Ἐστὴν δὲ τοῦ Μικροῦ Λερωδοῦ.

Ἐπῆγες εἰς τὴν παράστασιν τῆς Τύχης τῆς Μαρούδας; ἐρωτῆθῃ ὁ Κουφιοκεφαλάκης.
— Ὅχι, εἶδοι ἔχω τὴν ἀρχὴν νὰ μὴ πηγαῖνα σὲ παράστασι που δὲν τὴν ἔχω ἐναλλάξ.
Ἐστὴν δὲ τοῦ Ἀλεξάνδρου Βελόνου.

σαν οι άλλοι δύο υιοί του, ακόμη δὲ καὶ τὸν λόγον δι' ἐν ἣ μὲν κυρία Ἐρρολ ἐμελλε νὰ κατοικήσῃ εἰς τὴν Λόζαν, ὃ δὲ μικρὸς λόρδος εἰς τὴν ἑπαυλιν, ὅπως δὲν ἠγγύουν καὶ τὴν ἀκαμψίαν τοῦ παπποῦ του, τοῦ ὁποῦν τὴν δύσθυμον διάθεσιν ἐπισημύσαν ἤδη ἡ ἀρθρίτις.

«Τὸ καίμενο τὸ μικρὸ! οὔτε μιὰ μέρα καλὴ δὲ θὰ περάσῃ ἐκεῖ - μέσα!» ἔλεγον μεταξύ των αἱ ὑπηρετρίαι.

Ὁ Κέδρικ ἐξήγαγε μόνος του τὸ ἐπανωφρόνιον του, ὡς παιδίον μὴ συνειδητόν, νὰ ὑπηρετῆται ἀπὸ ἄλλους, καὶ ἤρχισε νὰ βλέπῃ περὶ ἑαυτὸν καὶ νὰ ἐξετάζῃ τὸν εὐρὺν πρόδομον, τὰ ζωγραφήματα καὶ τὰ ἐλαφία κέρατα, τὰ ὁποῖα τὸν ἐστόλιζαν. Τὰ ἀντικείμενα ταῦτα τῷ ἑαίοντο τόσῳ μᾶλλον περιέργῃ, καθ' ὅσον μὲχρι τοῦδε δὲν τα εἶχαν ἰδῆ ἢ εἰς τὰ Μουσεῖα καὶ εἰς τὰ δημόσια Καταστήματα.

«Ἀγάπη μου» εἶπε πρὸς τὴν μητέρα του «αὐτὸ τὸ σκίτι εἶνε πολὺ εὐμορφο καὶ χαίρω πολὺ πού θὰ κατοικήσῃ ἐδῶ μέσα. Εἶνε πολὺ εὐμορφο, πολὺ μεγάλο».

Ἦτο μεγάλον τῷ ὄντι, προπάντων συγκρινόμενον πρὸς ἐκεῖνο, ἐν ᾧ κατῴκει μέρῃ τοῦδε ὁ Κέδρικ. Ἡ Μαίρη τοὺς ἀδελφῆς ἐν εἰνα ὧραιον κοίτων, ἐπιστρωμένον διὰ περικύβιν ταπήτων, εἰς τὴν ἐστίαν τοῦ ὁποῖαν ἐσπινοθροῦλοι ἐξείρετον πῦρ. Πρὸ αὐτῆς δ' ἔκειματο, ἐξηλωμένη ἐπὶ τοῦ τάπητος, ὠρχία γαλῆ ἀδελφῆ, θὰ ἔλεγε, ἐκείνης, τὴν ὁποῖαν πρὸς μεγάλην του θλίψιν ὁ Κέδρικ ἠγαγκάσθη νὰ φῆσῃ εἰς Νέαν Ὑόρκην.

«Ἡ οἰκονόμος τῆς ἐπαύλειος, μετὰ πολὺ καλὴ γυναικα» εἶπε τότε ἡ Μαίρη, «ἔκαμεν ὄλες αὐτὰς τὰς προτομασίας, γιὰ νὰ δεχθῆ τὴν κυρίαν, καὶ αὐτὴ ἔφερε καὶ τὴν ὠραία γάτα ποὺ βλέπετε, μετὰ τὴν ἰδέαν νὰ διασκεδάξῃ ἡ Ἐξοχότης Του ὅταν θὰ ἔρχεται νὰ σας βλέπῃ. Ἐγνώρισε καὶ τὸν λοχαγόν, καὶ, καθὼς ἐκατάλαβα ἀπὸ τὰς λίγες στιγμὰς ποὺ ἔμεινα μαζί της, τὸν ἀγαποῦσε πολὺ. Ναί, ἐγνώρισε τὸν λοχαγόν, ὅταν ἦταν παιδί. Ἦταν πολὺ ἐμμορφο παιδί, μου ἔλεγε, καὶ ἀργότερα πολὺ ἐμμορφος νέος, ποὺ εἶχε πάντα καὶ ἀπὸ μιὰ καλὴ λέξι εἰς τὸ στόμα γιὰ καθένα, μικρὸ ἢ μεγάλο. Τότε τῆς εἶπα καὶ ἐγὼ: Ὁ λοχαγὸς ἄφησε ἕνα παιδάκι μου τοῦ μοιάζει πολὺ δὲν εἶδα ἀκόμα εἰς τὴ ζωὴ μου πειδ ἐμμορφο καὶ πειδ συμπαθητικὸ παιδάκι!»

Ἀφ' οὗ ἡ κυρία Ἐρρολ καὶ ὁ Κέδρικ ἠλλάξαν τὰ ἐνδύματα τοῦ ταξιδίου, κατήλθον εἰς τὴν αἰθουσαν, εὐρὺν θολωτὸν θάλαμον, ἐστιασμένον δι' ἐπίπλων γεφυρωμένων μεγάλης ἀξίας. Δέρμα τίγρεως ἐξετάζεται πρὸ τῆς ἐστίας. Ἡ γαλῆ, ἡ ὁποῖα εἶχαν ἀκολουθήσῃ τὸν Κέδρικ, ὡς ἐάν ἀνεγνώριζεν ἀμέσως ὅτι εὖρε φίλον καλόν, ἐξηπλώθη ἐπὶ τοῦ δέρματος καὶ πλησίον τῆς ἐξηπλώθη ὁ μικρὸς λόρ-

δος, διὰ νὰ κάμῃ μετ' αὐτῆς στενωτέραν γνωριμίαν, σιωπηλὸς καὶ ἡσυχὸς χωρὶς νὰ δίδῃ προσοχὴν εἰς τὴν συνομιλίαν τῆς μητρὸς του μετὰ τοῦ κυρίου Χαβίζαμ.

Ἄλλως τε ὠμίλου καὶ χαμηλοφώνως ἡ δὲ κυρία Ἐρρολ ἦτο ὠχρὰ καὶ συγκεκλινημένη.

«Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ὑπάγῃ ἀπόψε» ἔλεγε «Ἐχομε καιρὸ ἀκριθ, Δὲν μπορεῖ νὰ μείνῃ ἀκόμη μαζί μου καὶ αὐτὴ τὴ νύκτα».

— Ναί, πιστεύω ὅτι μπορεῖ» ἀπήντησεν ὁ κύριος Χαβίζαμ διὰ τοῦ αὐτοῦ τόνου. «Θὰ ὑπάγω ἐγὼ ὁ ἴδιος μετὰ τὸ γεῦμα εἰς τὴν ἑπαυλιν καὶ θ' ἀναγγεῖλω εἰς τὸν κόμητα τὴν ἀφίξίν σας.»

Ἡ κυρία Ἐρρολ παρατήρησε τὸν Κέδρικ.

Ἀνεπίκτο ἐν στάσει πλήρει χάριτος ἐπὶ τοῦ δέρματος μετὰ τὰς μελανὰς καὶ κίτρινας ραβδώσεις. Τὸ πῦρ ἔρριπτε τὴν ἀναλαμπὴν του ἐπὶ τοῦ ροδινοῦ χρώματος τοῦ προσώπου του, τῶν λαμπρῶν του ὀφθαλμῶν καὶ τῶν χρυσῶν βοστρύχων τῆς κόμης του. Ἡ δὲ γαλῆ, μόλις ἐκ τῆς εὐχαριστήσεως, ἤσθάνετο τὴν χεῖρά του θωπεύουσαν ἡδέως τὸ τρίχωμά της τὸ πολύτιμον.

«Ἀχ! δὲν ξέρει τί μου κέρνει ὁ κόμης!» εἶπε μετὰ φωνῆν γλυκεῖαν καὶ μελαγχολικὴν.

Καὶ ἀποτενιμένη κατόπι πρὸς τὸν δικηγόρον, «Λαμβάνετε τὴν καλοσύνην νὰ εἰπῆτε εἰς τὴν Ἐξοχότητά Του» ὑπέλαβε μετὰ τινα στιγμὴν δισταγμοῦ, ὅτι «προτιμῶ νὰ μὴ δεχθῶ τὰ χρήματα».

— Ποῖα χρήματα;» εἶπεν ὁ κύριος Χαβίζαμ. «Θέλετε νὰ εἰπῆτε περὶ τῆς ἐπιχορηγήσεως, τὴν ὁποῖαν σκοπεύει νὰ σας πληρώσῃ ὁ κόμης».

— Ἀκριθὸς. Ἐπιθυμῶ νὰ μὴν πληρώσῃ τίποτε. Εἶμαι ὑποχρεωμένη νὰ δεχθῶ τὴν οἰκίαν αὐτὴν διότι ἄλλως θὰ μου ἦτο ἀδύνατον νὰ ζῶ πλησίον τοῦ ἀγαπητοῦ μου τέκνου, καὶ τὸν εὐχαριστῶ διότι μου τὴν προσφέρει. Ἀλλὰ δὲν εἰμπορῶ νὰ δεχθῶ τίποτε ἄλλο. Τὰ εἰσοδήματά μου ἀρκοῦν εὐτυχῶς διὰ νὰ ζῶ ὅπως θέλω, κατὰ τὰς ὁρέξεις μου, αἱ ὁποῖαι πάντοτε ὑπῆρξαν ἀπλαι, καὶ δὲν ἔχω ἀνάγκην ἀπὸ τίποτε ἄλλο. Μοῦ φαίνεται ὅτι ἐν δεχθῶ τὰ χρήματα ποὺ μου προσφέρει, εἶνε τὸ ἴδιο σὰν νὰ τῷ ἐπωλοῦσα τὸ παιδί μου. Ἐάν τώρα τοῦ τοῦ δίδω, τὸ κάμνω μόνον διότι τοῦ ἀγαπῶ τόσο, ὥστε πρὸς χάριν του νὰ λησμονῶ καὶ νὰ παραβλέπω τὸν ἑαυτόν μου καὶ διότι νομίζω ὅτι αὐτὸ θὰ ἠῤῃγετο νὰ κάμω καὶ ὁ πατήρ του.»

Ὁ κ. Χαβίζαμ ἔξεσε τὸν πώγωνά.

«Παράξενον πρᾶγμα» εἶπε «Φοβοῦμαι μήπως αὐτὸ τὸν ἐξοργίσῃ. Δὲν θὰ καταλάβῃ».

— Ὡ, νομίζω ὅτι θὰ καταλάβῃ, αἶμα θελήσῃ νὰ σκεφθῇ» εἶπε μετὰ γλυκότητος ἡ νεαρὰ γυνή. «Δὲν μου χρειάζονται καθόλου αὐτὰ τὰ χρήματα. Πῶς νὰ δεχθῶ πρᾶγμα ποὺ μου εἶνε ὄλεωςδιόλου περιττόν.

ἀπὸ ἀνθρώπων ὁ ὁποῖος με μισεῖ τόσο, ὥστε νὰ μου ἀφαιρῇ τὸ παιδί μου, τὸ παιδί τοῦ υἱοῦ του!»

Ὁ κ. Χαβίζαμ ἔμεινεν ἐπὶ τινας στιγμὰς σκεπτικὸς, κρατῶν τὸν πώγωνα διὰ τῆς χειρὸς, ὅπως ἔκαμνον ὁσάκις ζήτημά τι τὸν ἀπησχόλει ζωηρῶς.

«Θὰ διαβιάσω τὴν πρότασίν σας» εἶπεν ἐπὶ τέλους «μόνον ροδοῦμαι, ὅπως σὰς εἶπα, μήπως ὁ ὅρος σας αὐτὸς προσβάλῃ τὸν κόμητα. . . εἶνε τόσῳ . . . τόσῳ ἐπιμονος εἰς ὅτι ἀποφασίσῃ! Δὲν ἀνέχεται τὴν ἐλαχίστην ἀντίρρησην.

— Δὲν θὰ εἰμπορέσῃ ποτὲ νὰ με πείσῃ νὰ δεχθῶ ἐκ τῶν προσφορῶν του μέρος μεγαλύτερον ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον νομίζω ὅτι εἶνε τῆς ἀξιοπρεπείας μου νὰ δεχθῶ» εἶπεν ἡ κ. Ἐρρολ διὰ τοῦ αὐτοῦ γλυκεῖου καὶ ἠρέμου τόνου.

«Θὰ διαβιάσω τὴν πρότασίν σας» ἐπανελάβεν ὁ κ. Χαβίζαμ.

Καὶ ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον δεσμευόμενος ὑπὸ τῶν συμπαθῶν αἰσθημάτων, τὰ ὁποῖα τῷ ἐνέπνευσαν ἐξ ἀρχῆς τὰ δύο ταλαίπωρα πλάσματα, τὰ φῆκε νὰπολαύσῃ τῆς εὐτυχίας νὰ διέλθωσιν ἀκόμη μιαν νύκτα ὁμοῦ.

I.

Ὅταν μετὰ μιαν ὥραν, ὁ κ. Χαβίζαμ μετέβη εἰς τὴν ἑπαυλιν, εὐρὸς τὸν κόμητα καθήμενον ἐπὶ μεγάλης πολυθρόνας πλησίον τῆς πυρᾶς, μετὰ τὸν ἀρθριτικὸν πόδα ἐξηπλωμένον ἐπὶ μικροῦ σκίμποδος.

Ἐξέπεμψε πρὸς τὸν δικηγόρον βλέμμα διαπερατικὸν κατωθεν τῶν πυκνῶν του ὀφρύων, ἐκεῖνος δ' ἠδυνήθη νὰ ἐνοήσῃ ὅτι μετ' ὄλες τὰς προσπάθειας τὰς ὁποῖας κατέβαλλεν ἡ αὐτοῦ Ἐξοχότης νὰ φανῇ ἡρεμος, ἦτο ζωηρῶς συγκεκλινημένη.

«Λαίπον, Χαβίζαμ, τί νέα;» ἠρώτησεν.

«Ὁ Λόρδος Φωλεροῦ καὶ ἡ μήτηρ του εὐρίσκονται εἰς τὴν Λόζαν» ἀπήντησεν ὁ δικηγόρος Ἐπέρασαν ὠραία εἰς τὸ ταξίδι καὶ ἡ ὑγεία των εὐχεκαλῶς.»

Ὁ κόμης ἀφῆκε ἐπιφώνημα ἀνυπομονησίας, ἐν ᾧ ἡ χεῖρ του ἐκινεῖτο νευρικῶς ἐπὶ τοῦ βραχιονοῦ τῆς πολυθρόνας.

«Χαίρω πολὺ» εἶπεν ἀποτόμως «Ἀλλὰ κάθησε, σὲ παρακαλῶ, Χαβίζαμ, κάθησε καλὰ καὶ πάρε ἕνα ποτήρι κρασί. Αἶ καὶ τώρα; . . .

— Ἡ Ἐξοχότης Του θὰ μείνῃ τὴν νύκτα αὐτὴ μετὰ τὴν μητέρα του καὶ αὐριον θὰ τον φέρω εἰς τὴν ἑπαυλιν.»

Ὁ κόμης ἐστῆριξε τὸν ἀγκῶνα ἐπὶ τοῦ βραχιονοῦ τῆς πολυθρόνας καὶ ἔφερε τὴν χεῖρα πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν, ὡς διὰ νὰποκρύψῃ ἀπὸ τοῦ ὁμιλητοῦ του τὸ ἀποτελεσμα, τὸ ὁποῖον παρήγον ἐπ' αὐτοῦ οἱ λόγοι του.

«Πολὺ καλὰ» εἶπεν «ἐξακολούθησε. Εὐρύεις ὅτι σοῦ ἀπηγγόρευσα νὰ μου γράψῃς τίποτε ἐπ' αὐτοῦ τοῦ

ἀντικειμένου, ὥστε δὲν ἤξεύρω εἴποτε ὅσον ἀφορᾷ αὐτὸ τὸ παιδίον. Τί μέρος τοῦ λόγου εἶνε;»

Ὁ κ. Χαβίζαμ ἤγγισεν εἰς τὰ χεῖλη τὸ ποτήριον τοῦ οἴνου καὶ ἐκάθησε, κρατῶν αὐτὸ εἰς τὴν χεῖρα.

«Εἶνε δύσκολον νὰ κρίνῃ κανεὶς περὶ τοῦ χαρᾶκτιῆρος ἐνὸς παιδίου ὀφθαλμοῦ» εἶπεν.

«Θὰ εἶνε ἀνόητο!» ἀνέκραξεν ὁ κόμης «παιδί πρόστιχο καὶ κακοφτιασμένο. Φθάνει πῶς ἔχει ἀμερικανικὸν αἶμα εἰς τὰς φλέβας του.

— Δὲν ἔχω τὴν ἰδέαν ὅτι τὸν ἔδωκε τὸ ἀμερικανικὸν αἶμα, μιλῶρδε!» ἀπήντησεν ὁ δικηγόρος διὰ τοῦ διαπερατικοῦ τόνου, ὁ ὁποῖος τῷ ἦτο συνήθης. «Δὲν καταλαβαίνω καὶ μεγάλα πράγματα ἀπὸ παιδιά; ἀλλὰ μοῦ ἔκαμεν ἐντύπωσιν μᾶλλον καλοῦ παιδιοῦ.

— Καλῆς ὑγείας καὶ καλῆς κρᾶσεως;» ἠρώτησεν ὁ κόμης.

«Καλῆς ὑγείας, καθὼς φαίνεται τοῦλάχιστον ἀπὸ τὸ ἐξωτερικόν του, καὶ πολὺ καλῆς κρᾶσεως.»

— Ἰσως, καλοσηματισμένος;»

Ἐλαφρὸν μειδίαμα διέστειλε τὰ χεῖλη τοῦ κ. Χαβίζαμ. Εἶχε διέλθῃ διὰ τοῦ νοῦ του ἡ εἰκὼν τοῦ ὠραίου καὶ χαριέντος παιδίου μετὰ τὴν ροδινην χροιάν καὶ τοὺς λαμπροὺς ὀφθαλμοῦς, ὡς τὸ ἀφῆκεν ἐκεῖ ἡμιεξηπλωμένον πρὸ τῆς ἐστίας, μετὰ τοὺς χρυσοῦς βοστρύχους γυμένους ἐπὶ τοῦ δέρματος τῆς τίγρεως.

«Εἶνε μᾶλλον ὠραῖον παιδίον, τολμῶ νὰ εἶπω» ὑπέλαβεν «ἐν καὶ δὲν εἶμαι ἴσως πολὺ καλὸς κριτῆς. Νομίζω τοῦλάχιστον ὅτι θὰ τον εὐρίητε πολὺ διαφορετικόν ἀπὸ τὰ παιδιά μας ἐδῶ εἰς τὴν Ἀγγλία.

— Δὲν ἀμφιβάλλω» εἶπεν ὁ κόμης, ἀφίπων ἕνα βογγητόν, διότι τὸν ἐσούθησε ἔξαφνα τὸ ἀρθριτικόν του ποδάρι. «Θὰ εἶνε κανένα αὐθάδης καὶ ἐλευθέρως, ὅπως ἔλοι αὐτοὶ οἱ ἀμερικανόπαῖδες.

— Αὐθάδης ὄχι, δὲν εἶνε ἡ ἀκριθὴς λέξις» ἀπήντησεν ὁ κ. Χαβίζαμ, διὰ τοῦ αὐτοῦ ξηροῦ καὶ ἀποτόμου τρόπου. «Εἶνε μᾶλλον ἐν κρᾶμα ὠριμότητος προώρου καὶ ἀφελείας παιδικῆς, τὸ ὁποῖον ἔχει τι τὸ παραδόξον.

— Αὐθάδεια ἀμερικανικὴ καὶ τίποτε ἄλλο!» εἶπεν ἐπιμονος ὁ κόμης. «Τὸ ξέρω ἐγὼ καλά. Τὸ ὀνομάζω αὐτὸ τὸλμην καὶ ἐλευθερίαν καὶ ὅμως δὲν εἶνε παρά βαναυσότης, προστυχία, αὐθάδεια, νά!»

Ὁ κ. Χαβίζαμ δὲν ἐνόμισεν ὅτι ἔπραπε νὰπαντήσῃ. Σπανίως ἀντέλεγε πρὸς τὸν εὐγενῆ του προϊστάμενον, προπάντων ὅταν ἡ εὐγενῆς αὐτοῦ κνήμη ὑπέφερον ἐξ ἀρθρίτιδος. Ἐβράβε λοιπὸν ἐκ νέου τὰ χεῖλη διὰ τοῦ οἴνου, καὶ

«Ἐγὼ κατὶ νὰ σας διαβιάσω ἐκ μέρους τῆς κ. Ἐρρολ» εἶπεν, ἀποθέτων τὸ ποτήριον ἐπὶ τῆς τραπέζης.

«Δὲν πολυρωτίζω γιὰ τὰ μηνύματά της» ἀπήντησε μορραζὸν ὁ κόμης. «Ὅσῳ λιγώτερο θὰ μου μιλῶσαν γι' αὐτὴν, τόσῳ καλλίτερα!

— Τὸ μήνυμά της ὅμως εἶνε κάπως σπουδαῖον. Προτιμᾷ, μοῦ εἶπε, νὰ μὴ δεχθῆ τὰ χρήματα, τὴν ἐπιχορηγήσιν τὴν ὅποιαν τῆς προσφέρετε» εἶπεν ὁ δικηγόρος μετὰ τινὰ στιγμὴν σιωπῆς.

Ἐκείνη ἀπάντησεν ὡς ἑξῆς.

«Καὶ τί σημαίνει αὐτὸ;» ἀνέκραξεν.

«Ἰσχυρίζεται ὅτι δὲν ἔχει ἀνάγκην τῶν χρημάτων αὐτῶν, ἀφ' οὗ μάλιστα αἱ μεθ' ὑμῶν σχέσεις της δὲν εἶνε καὶ τόσο φιλικαί...»

— Καθόλου φιλικαί» ἀνέκραξεν ὁ κόμης ὀργίλως «μάλιστα, τὸ λέγω, καθόλου φιλικαί. Τὴν μισῶ! Μίαν ραδιοῦργον, ἐκεῖ, μίαν κερδοσκοπὸν, μίαν πρόστυχην. Ὅχι, δὲν ἐπιθυμῶ οὔτε νὰ τὴν ἰδῶ, οὔτε νὰ τὴν ἀκούσω.

— Ἐχετε ἄδικον, μιλόρδε, νὰ τὴν λέγετε κερδοσκοπὸν. Αὐτὴ, βλέπετε, δὲν ζητεῖ τίποτε καὶ ἀποποιεῖται μάλιστα νὰ δεχθῆ καὶ ἐκεῖνα τὰ ὅποια τῆς προσφέρετε.

— Ἔτσι τὰ κάμνει! Θέλει νὰ με ἐξαπατήσῃ. Ἐχει τὴν ἰδέαν ὅτι θὰ θαυμάσω τὴν ἀφιλοκέρδειάν της· ἀλλὰ εἶνε πολὺ ἀπατημένη. Δὲν θέλω νὰ ἔχω μιὰ ζητιάναν ἐμπρὸς μου. Ὡς μήτηρ τοῦ ἐγγόνου μου, ἔχει μίαν θέσιν τὴν ὅποιαν εἶνε ὑποχρεωμένη νὰ τηρήσῃ. Θὰ λάβῃ τὰ χρήματα, εἴτε τὰ θέλει εἴτε δὲν τὰ θέλει!

— Δὲν θὰ τὰ ἐξοδεύῃ τότε» εἶπεν ὁ κ. Χάβιζαμ.

«Δὲν με μέλει ἂν θὰ τὰ ἐξοδεύῃ ἢ δὲν θὰ τὰ ἐξοδεύῃ» εἶπεν ἀποτόμως ἡ Ἐξοχότης Του. «Φθάνει νὰ τὰ πάρῃ. Δὲν θέλω νὰ λέγῃ ὕστερα ὅτι ἦτο ἀναγκασμένη νὰ ζῆ πτωχά, διότι ἐγὼ δὲν ἔκαμνα τίποτε δι' αὐτήν. Δὲν θέλω νὰ ἐμπνεύσῃ κακὴν ἰδέαν περὶ ἐμοῦ εἰς τὸν υἱόν της. Ἄν καὶ ὑποθέτω ὅτι ὡς πρὸς τὸ ἀντικείμενον αὐτὸ θὰ ἔχῃ ἤδη δηλητηριάσει τὸ πνεῦμα τοῦ παιδίου.

— Ὅχι» εἶπεν ὁ κύριος Χάβιζαμ «καὶ ἔχω μάλιστα νὰ σας μεταβιβάσω καὶ μίαν ἄλλην τῆς αἰτησὶν σχετικῆν, ἢ ὅποια θὰ σας ἀποδείξῃ ὅτι δὲν συμβαίνει καθὼς λέγετε.

— Δὲν θέλω νὰ τὴν ἀκούσω!» ἐβρυχήθη ὁ κόμης, ἐκτὸς ἑαυτοῦ πλέον ἀπὸ τὴν ὀργὴν καὶ ἀπὸ τὸν πόνον, τὸν ὅποιον τῷ ἐπροξένοι ἡ ἀρθριτίς.

Ἐν τούτοις ὁ κύριος Χάβιζαμ ἐπέμεινε.

«Σὰς παρακαλεῖ» εἶπε «νὰ μὴν εἰπῆτε τίποτε εἰς τὸν λόρδον Φωλεροῦ, τὸ ὅστιον θὰ τον ἔκαμε νὰ ἐνοήσῃ ὅτι τον ἀπεχωρήσατε ἀπὸ τὴν μητέρα του ἐξ αἰτίας τῶν δυσμενῶν αἰσθημάτων, τὰ ὅποια τρέφετε πρὸς αὐτήν. Ἡ κυρία Ἐρρολ φρονεῖ ὅτι εἶνε τὸ ἴδιον ὡς νὰ ἐθέτατε φραγμὸν μετὰ ὑμῶν καὶ ἐκεῖνου, διότι ὁ λόρδος Φωλεροῦ ἀγαπᾷ περιπαθέστατα τὴν μητέρα του. Προσεπάθησε νὰ τον κάμῃ νὰ ποδεχθῆ τὸν χωρισμὸν, λέγουσα εἰς αὐτὸν ὅτι ἦτο πολὺ μικρὸς ἀκόμη ὥστε νὰ ἐνοήσῃ τὴν αἰτίαν καὶ ὅτι θὰ τὴν ἐμάνθανεν ἀργότερα. Ἐπιθυμᾷ,

βλέπετε, νὰ μὴ μεσολαβήσῃ κανὲν νέφος δυσαρσκειας εἰς τὴν πρώτην σας συνάντησιν.»

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ κόμητος ἐξέπεμψαν ἀστραπὴν ὑπὸ τὴν πυκνὴν σκέπην τῶν ὄφρων του.

«Ἐλα» εἶπε «καὶ δὲν θὰ με κάμῃς τώρα νὰ πιστεύσω ὅτι δὲν του εἶπε τίποτε ἢ μητέρα του.

— Οὔτε λέξιν, μιλόρδε! Αὐτὸ ἤμπορῶ νὰ σὰς το βεβαιώσω. Τὸ παιδίον εἶνε προδιατεθειμένον νὰ πιστεύσῃ ὅτι εἶσθε ὁ ἀγαπητότερος καὶ ὁ τρυφερότερος παππὸς τοῦ κόσμου. Τίποτε δὲν τῷ εἶπε κανεὶς, ἀπολύτως τίποτε, τὸ ὅποιον θὰ ἤμποροῦσε νὰ τον κάμῃ νὰ μπιθάβῃ ὅτι δὲν εἶσθε ἀνθρωπος ἐντέλης· καὶ ἐπειδὴ ἐξετέλεσα τὰς διαταγὰς σας μέχρι τῶν ἐλαχίστων λεπτομερειῶν, σὰς θεωρεῖ ἀπὸ τοῦδε ὡς φαινόμενον ἐλευθεριότητος.

— Μπᾶ!

— Σὰς δίδω τὸν λόγον τῆς τιμῆς μου, ὅτι ἡ ἰδέα τὴν ὅποιαν θὰ σχηματίσῃ περὶ ὑμῶν ὁ λόρδος Φωλεροῦ ἐξαρτᾶται ἀποκλειστικῶς ἀπὸ ὑμᾶς τὸν ἴδιον. Καὶ εἰν μου συγχωρήτε τὴν ἐλευθερίαν τὴν ὅποιαν λαμβάνω, θὰ προσθέσω ὅτι ἡ ἰδέα αὐτὴ θὰ εἶνε τόσο περισσότερο εὐνοϊκὴ, ὅσον ὀλιγώτερον δυσμενῶς θὰ τῷ ὀμιλήσετε περὶ τῆς μητρὸς του.

— Μπᾶ! μπᾶ! Δὲ βαρυνεῖσαι, ὅκτω χρόνῳ παιδί!

— Ναί, ἀλλὰ τὰ ὅκτω αὐτὰ χρόνια τὰ πέρασε μαζὶ της καὶ ἐκεῖνη ἔχει κατακτήσῃ ὅλην του τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ἀφοσίωσιν.

ΙΑ.

Τὴν δεξιὴν τῆς ἐπιούσης, ἡ ἄμαξα ἢ φέρουσα τὸν μικρὸν λόρδον καὶ τὸν κύριον Χάβιζαμ διήρχετο τὴν μακρὰν ὁδὸν τὴν ἀγούσαν πρὸς τὴν ἑπαυλίαν. Ὁ κόμης εἶχε δώσῃ διαταγὴν νὰ ἔλθῃ ὁ ἐγγονὸς του νὰ γευματίσῃ μαζὶ του· διὰ λόγον δὲ τὸν ὅποιον δὲν ἔκρινε καλὸν νὰ ανακοινώσῃ εἰς κανένα, ἠθέλησεν ὥστε τὸ παιδίον νὰ εἰσαχθῆ μόνον εἰς τὴν αἴθουσαν, ὅπου προστίθετο νὰ το δεχθῆ. Ἐν ᾧ ἡ ἄμαξα ἔτρεχεν, ὁ λόρδος Φωλεροῦ, ἐξηπλωμένος νωγελῶς ἐπὶ τῶν προκεφαλαίων, παρηκολούθει μετ' ἐνδιαφέροντος τὰς ἀπόψεις, αἱ ὅποια παρουσιάζοντο ὀλονέν πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του. Τίποτε ἄλλως δὲν διέφραγε τὴν προσοχὴν του οὔτε τὸ ἀνετον κουπέ με τοὺς δύο ἐξόχους του ἵππους, οὔτε τὰ μεγαλοπρεπῆ φάλαρα τῶν ἵππων αὐτῶν, οὔτε ὁ ἀμαξηλάτης καὶ ὁ θεράπων με τὰς λαμπράς αὐτῶν στολάς, οὔτε αὐτὸ τὸ στέμμα τῆς εὐγενείας, τὸ ἐξωγραφημένον ἐπὶ τῶν θυρίδων, περὶ τῆς συμβολικῆς παραστάσεως τοῦ ὁποίου διεννοεῖτο νὰ ζητήσῃ ἀργότερα ἐξηγήσεις.

Ὅταν ἡ ἄμαξα ἐφθασεν εἰς τὴν μεγάλην κιγκλιωτὴν θύραν τοῦ δάσους, ἐκυψεν ἀπὸ τῆς θυρίδος διὰ νὰ παρατηρήσῃ καλλίτερα τοὺς δύο λιθίνους λέοντας, οἱ ὅποιοι ἐκόσμουσαν ἔνθεν καὶ ἔνθεν τὴν εἴσοδον. Αἱ κιγκλιδὲς ἠνοίχθησαν ὑπὸ γυναικῆς νέας

με συμπαθὲς πρόσωπον, ἢ ὅποια ἐξῆλθεν ἀπὸ ἓνα κομψὸν οἰκίσκον, σκεπασμένον ὄλον ἀπὸ κισσόν, ἐκεῖ παρὰ τὴν εἴσοδον. Δύο παιδία τὴν ἠκολούθησαν. Μετὰ τὸ στόμα ἀνοικτὸν καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς γουρλωμένους ἀπὸ περιέργειαν, κινεῖσθαι τὸ μικρὸν παιδίον, τὸ ὅποιον ἦτο μέσα εἰς τὴν ἄμαξαν καὶ τὸ ὅποιον ὁμοίως τα παρῆται. Ἡ γυνὴ ἔκαμε μίαν ὑπόκλισιν μειδιῶσα πρὸς τὸν μικρὸν λόρδον καὶ εἰς ἓν της νεῦμα τὰ δύο παιδία τὴν ἐμιμήθησαν.

«Μὲ γνωρίζεις;» ἠρώτησεν ὁ Κέδρικ «Θὰ νομίζῃ ὅτι με γνωρίζεις, βεβαία!»

Καὶ ἀφαιρέσας τὸ βελουδίνον του πιλιδιον, τὴν ἔχαιρεισε καὶ αὐτὸς φιλικώτατα.

«Καλὴ σπέρα» τῆ εἶπε «τί κάμνεις; καλὰ;»

Ἡ γυνὴ ἐφάνη καταγοητευθεῖσα. Τὸ μειδιάμα της ἐγένετο ἐκφραστικώτερον, οἱ δὲ κυανοὶ ὀφθαλμοὶ της ἀπέλαμψαν ἐξ εὐχαριστήσεως.

«Ὁ Θεὸς» τῆ εἶπε «νὰ φυλάττῃ τὴν Ἐξοχότητά σου καὶ νὰ τὴν εὐλογῇ. Καλῶς ὤρισες!»

Ὁ λόρδος Φωλεροῦ εἰκίνησεν ἀκόμη μίαν φορὰν τὸ πιλιδίον του καὶ τῆ ἀπέτεινε διὰ τῆς κεφαλῆς γλυκὴν χαιρετισμὸν.

«Αὐτὴ ἡ γυναῖκα μάρεσει» εἶπε πρὸς τὸν κ. Χάβιζαμ, ὅταν δὲν τὴν ἔβλεπε πλέον. «Φαίνεται πῶς ἀγαπᾷ τὰ παιδία. Ἦθελα πολὺ νὰ ἐρχομαι κάπου κάπου νὰ παίξω μετὰ τὰ δικά της· γιατί φοβοῦμαι μήπως δὲν ἔχουν τὰ καίμενα πολλοὺς συντρόφους νὰ παίξουν.»

Ὁ κύριος Χάβιζαμ δὲν ἔκρινε καλὸν νὰ τῷ εἰπῇ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ὅτι δὲν θὰ τῷ ἦτο ἐπιτραπιμένον νὰ πηγαίῃ νὰ παίξῃ μετὰ τὰ παιδία τῶν δασοφυλάκων. Ἐσκέφθη ὅτι ἀργότερα θὰ ἦτο καιρὸς νὰ τῷ δώσῃ τὴν πληροφορίαν αὐτήν.

Ἡ ἄμαξα ἔτρεχε διὰ μέσου τῶν ὑψηλῶν καὶ ὠραίων πετελεῶν, φυτευμένων ἔνθεν καὶ ἔνθεν κατὰ μήκος τῆς διόδου, καὶ ἐκτεινουσῶν τοὺς μακροὺς αὐτῶν κλάδους, καμπτομένους ἐν εἴδει τόξων ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν τοῦ Κέδρικ. Οὐδέποτε τὸ παιδίον εἶχεν ἴδῃ τόσο μεγάλα δένδρα. Δὲν ἐγνωρίζεν ὅτι τὸ κτήμα τοῦ Δορίνκουρ ἦτο ἐν τῶν ἀρχαιότερων ὄλων τῆς Ἀγγλίας, ὅτι τὸ δάσος του ἦτο ἐκ τῶν καλλιτέρων καὶ ὅτι ἀσύγκριτοι ἦσαν κατὰ τὴν μεγαλοπρέπειαν αἱ δίοδοί του· ὅπως δὲ ὅμως ἔβλεπεν ὅτι ὅλα ταῦτα ἦσαν ἐξαίσια. Ἐτέρπετο θεωρῶν τὸν ἥλιον δύνοντα καὶ χρυσαίζοντα τὸ πυκνὸν φύλλωμα τῶν δένδρων· τῷ ἤρεσεν ἡ ἀπόλυτος ἡρεμία ἢ βασιλεύουσα ὑπὸ τοὺς μεγαλοπρεπεῖς καὶ σκιερὺς θόλους τῶν κλάδων καὶ ἐθαύμαζε τοὺς ποικίλους τρόπους τῆς διατάξεώς των, ἄλλοτε συμπλεκόμενων πρὸς ἀλλήλους πυκνῶς καὶ ἄλλοτε μεμονωμένων. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἡ ἄμαξα ἐφθάνεν εἰς μέρη κεκαλυμμένα ὑπὸ πτερίδος· ἄλλοτε ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἐξετίετο τῆς ἀγρίων ἀνθέων. Συχνάκις

ὁ Κέδρικ ἄφηνεν ἐπιφώνημα χαρᾶς, βλέπων κανένα κόνικλον πηδῶντα αἰφνης εἰς τὸ μέσον τῆς ὁδοῦ καὶ ἀμέσως ἐξαφανιζόμενον, ἢ κοπάδιον περδίκων, αἱ ὅποια ἀνίπταντο προξενούσαι διὰ τῶν πτερύγων θόρυθον, ἐφ' ᾧ ὁ μικρὸς λόρδος ἐκρότει τὰς χεῖρας.

«Ἐἶνε πολὺ ἔμμορφο μέρος» εἶπε πρὸς τὸν κ. Χάβιζαμ. «Ποτὲ μου δὲν εἶδα παρόμοιο. Ἐἶνε πεῖδ ὠραῖο ἀκόμη καὶ ἀπὸ τὸ Κεντρικὸν Δάσος» (Τὸ Κεντρικὸν Δάσος εἶνε εἰς τῶν Δημοσίων Κήπων τῆς Νέας Ἰόρκης). «Ἐπειτα τί μεγάλο ποῦ εἶνε! Πόσο διάστημα εἶνε ἄρα γε ἀπὸ τὴν ἐξώπορτα τοῦ μπηκάμα, ἕως τὴν ἑπαυλίαν;

— Τρία ἕως τέσσαρα μίλια» ἀπεκρίθη ὁ δικηγόρος.

«Τί μεγάλο ποῦ εἶνε!» ἐπανελάσεν ὁ Κέδρικ.

Ἄνὰ πᾶν βῆμα τὸ παιδίον παρῆται νέα ἀντικείμενα ἄξια θαυμασμοῦ καὶ ἐκπλήξεως. Ὅτι τον ἐμάγευσεν περισσότερο ἦτο ἡ θεὰ ἀγέλης ὀλοκλήρου δαρναδῶν κατακεκλιμένων ἐπὶ τῆς χλόης, αἱ ὅποια ἔστρεψαν πρὸς αὐτὸν τὰς ὠραίας των κεφαλὰς, ἐστολισμένας διὰ κομψῶν κεράτων, διαν ἡ ἄμαξα διήλθε πλησίον των. Τοιαῦτα ζῶα οὐδέποτε εἶχεν ἴδῃ τὸ παιδίον παρὰ μόνον εἰς θηριοτροφεῖα.

«Ἐδῶ μένου πάντα;» ἠρώτησε περιχαρῆς.

«Βεβαίως» ἀπήτησεν ὁ κ. Χάβιζαμ. «Ἐἶνε τοῦ κάππου σου».

Στιγμὰς τινὰς μετὰ ταῦτα ἐφάνη ἐμπρὸς των ἡ ἑπαυλίς. Ἐγείρετο εὐρεῖα καὶ μεγαλοπρεπὴς μετὰ φαῖ τῆς τεῖχης καὶ τὰ πολυάριθμα παράθυρα, ἀνταντακλῶντα τὰς τελευταίας ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου. Ἦτο ἐν εἶδος φρουρίου μετὰ πύργους, μ' ἐπάλξεις, μετὰ πυργίσκους. Οἱ τῶχοι ἦσαν κεκαλυμμένοι σχεδὸν ἐξ ὀλοκλήρου διὰ κισσοῦ· ἐμπρὸς δὲ ἠγείρετο ἐν ἀνοικτὸν καὶ εὐρὸ ἀνδρῶν, πλήρες ἀνθέων.

«Ἐἶνε τὸ πεῖδ ὠραῖο μέρος ἀπὸ ὅσα εἶδα ἐς τὴν ζωὴν μου» εἶπεν ἀκόμη μίαν φορὰν ὁ Κέδρικ, μετὰ πρόσωπον ἀκτινοβολοῦν ἐκ χαρᾶς. «Μοιάζει μετὰ καλὰτι, σὰν ἐκεῖνα ποῦ λέγουν τὰ παραμύθια.»

Ἡ μεγάλη πύλη τῆς εἰσοδῶν ἦτο ἀνοικτὴ καὶ αἱ ὑπηρέται, εἰς δύο στοίχους παρατεταγμένοι, τὸν παρῆται. Ἐθαύμασε πολὺ τὰς οἰκοτολάς των καὶ ἠρώτησε τί ἔκαμναν ἐκεῖ ποῦ ἐστέκοντο. Δὲν ἤξευρεν ὅτι ἐτίμων οὕτω τὸ μικρὸν παιδίον, εἰς τὸ ὅποιον θανήκων μίαν ἡμέραν ὅλα ἐκεῖνα τὰ πλάτυ: ἡ ὠραία ἑπαυλίς ἢ ὅποια ὀμοιάζε μετὰ καλὰτι παραμυθοῦ, τὸ μεγαλοπρεπεῖς δάσος, τὰ ὑψηλὰ κατ' ἀρχαία δένδρα, οἱ λειμῶνες μετὰ τὰ ἀγρία ἀνθῶ ὅπου ἔπαζαν οἱ λαγοὶ καὶ οἱ κόνικλοι, καὶ αἱ δαρναδες μετὰ τοὺς μεγάλους ὑγροὺς ὀφθαλμοὺς, αἱ κατακεκλιμένα ἐπὶ τῆς πυκνῆς χλόης. Δὲν εἶχον παρελθῆ δύο ἐβδομάδες ἀφ' ὅτου εὕρισκτο ἀκόμη πλησίον τοῦ κ. Χάβιζ, ἀναδιδασμένος ἐπάνω εἰς κανὲν βαρβλίον ξηρῶν καρπῶν ἢ κιβώτιον σάπωνος καὶ κινῶν τοὺς μικροὺς κρεμαμένους πόδας μετὰ τὴν συνήθη

τίποτα ἁμοιάζον μὲ δ,τι εἶχον ἴδῃ ἕως τότε.

Ἦτο σῶμά τι μαλακόν ὑποκόκκινον, δις ἢ τρίς μεγαλείτερον τοῦ ἀλιευτικοῦ των ἀκατιου, θαλάσσιον τι ζῷον κατὰ πᾶσαν πιθανότητα· ἀλλ' ἦτο τόσον ἡσυχον καὶ τόσον ἀκίνητον ὥς οἱ δύο ἀλιεῖς δὲν ἐφοβήθησαν διόλου νὰ το πλησιάσωσι καὶ νὰ το ἐγγίσωσι· θὰ ἦτο πολὺ καλλίτερον δι' αὐτοὺς ἂν δὲν τοῖς ἤρχετο αὐτὴ ἡ ἰδέα.

Ὁ ναύτης ἐνέπηξε ταχέως τὸν γάντζον εἰς τὸ σαρκώδες μέρος τοῦ ζῶου, τὸ ὅποιον δὲν ἦτο νεκρὸν, ὅπως εἶχον νομίσῃ, ἀλλ' ἦτο βυθισμένον ἀπλῶς εἰς γλυκὺν ὕπνον, εἰς τὸν ὅποιον εἶχον συντελέσῃ καὶ αἱ ἀκτίνες τοῦ ἀνατέλλοντος ἡλίου. Ἀφυπνισθὲν αἰφνιδίως ἀπὸ τὴν πληγὴν τὴν ὅποιαν ἔλαβεν, ἠτοιμάσθη εἰς μάχην.

Καὶ κατ' ἀρχάς μὲν ὠπισθοχώρησεν· ἔπειτα δὲ ἀνοίξαν δύο πελωρίους καὶ ἐξέχοντας ὄφθαλμούς, ἐξηκόντισε κατ' ἐκείνων, οἱ ὅποιοι ἐτάραξαν τὸν ὕπνον του, ἄγριον βλέμμα τὸ ὅποιον ἐφαίνετο ὡς νὰ ἔλεγε :

— Εἶσθε εἰς τὴν ἐξουσίαν μου· μὴ ἐλπίζετε νὰ με διαφύγετε· δὲν ἔφαγα ἀκόμη!

Ἐν πῆδημα πρὸς τὰ ἔμπρὸς καὶ ἦτο ἐπ' αὐτῶν ἡ ἰσχυρὰ καὶ ὀξεῖα μύτη του ἐκτύπα τὸ ἀλιευτικὸν σκάφος μὲ ὀρμὴν, δὲν κατώρθωνεν ὅμως νὰ συντρίψῃ αὐτό.

Τὶ ἔκαμαν ἐν τούτῳ τῷ μεταξύ οἱ ἀλιεῖς; Τίποτε· ἐκτὸς ἐαυτῶν ἐκ τοῦ τρόμου, μᾶλλον νεκροὶ ἢ ζῶντες δὲν ἦσαν εἰς θέσιν οὔτε νὰ κινηθῶσιν οὔτε νὰ ἠμιλήσωσιν· ἦσαν βέβαιοι ὅτι τὸ τέλος των ἐπλησίαζε.

Τὸ θαλάσσιον θηρίον, βλέπον ὅτι δὲν κατώρθωνε τὸν σκοπὸν του μὲ τὸ ῥύγχος του, ἐξέβαλεν αἰφνης ἐκ τοῦ ὕδατος ἕνα μακρὸν, πολὺ μακρὸν γλοιώδη πλόκαμον, ἁμοιάζοντα μὲ ὄφιν, τὸν ὅποιον οἱ ἀλιεῖς δὲν εἶχον εἰσέτι ἴδῃ, καὶ ἔρριψεν αὐτὸν ἐπάνω εἰς τὸ πλοῖον· δευτέρως πλόκαμος παρηκολούθησε τὸν πρῶτον, ἐν ᾧ οἱ ἄλλοι ἐκράτουν κάτωθεν τὸ πλοῖάριον.

Μετὰ τινὰς στιγμὰς τὸ σκάφος περισφιγόμενον κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὑπὸ ζωντανοῦ δικτύου ἐπικινδυνότερου παρ' ὅσα αὐτοὶ μετ' ἐπιχειρήσαν ποτε κατὰ τῶν ἰχθύων, ἐμελλε νὰ ἐλκυσθῇ εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης, οἱ δὲ δυστυχεῖς, ὅτινες ἦσαν ἐπ' αὐτοῦ ἐμελλον νὰ πέσωσιν εἰς τὸ φοβερὸν στόμα τοῦ φοβεροῦ θηρίου καὶ τότε...

Ἄλλ' ἡ θεὰ τοῦ γιγαντιαίου ἐκείνου πλο-

κάμου, ὅστις ἐσύρετο ἐπὶ τοῦ πλοίου, ἔφερε τοὺς δύο ἀλιεῖς εἰς τὴν συναίσθησιν τοῦ κινδύνου. Μικρὸς πέλεκυς εὐρίσκειτο πλησίον των. Εἷς ἐξ αὐτῶν ἤρπασεν αὐτὸν καὶ ἐκτύπησε δις μὲ ὀλην τὴν δυνάμιν του τοὺς πλοκάμους οἱ ὅποιοι ἐξετεινοντο εἰς τὴν πρῶραν τοῦ σκάφους.

Τὸ θαλάσσιον τέρας ἐκ τοῦ σφοδροῦ πόνου τὸν ὅποιον ἠσθάνθη, ἀφῆκε τὸ σκάφος, ἐκίνησεν ἄγριως τὰ μέλη του, ἔπειτα ἐξηφανίσθη εἰς τὸ ὕδωρ, τὸ ὅποιον ἐξαίφνα ἀπώλεσε τὴν διαυγαίαν του καὶ ἐγένεν ὑπόμαυρον.

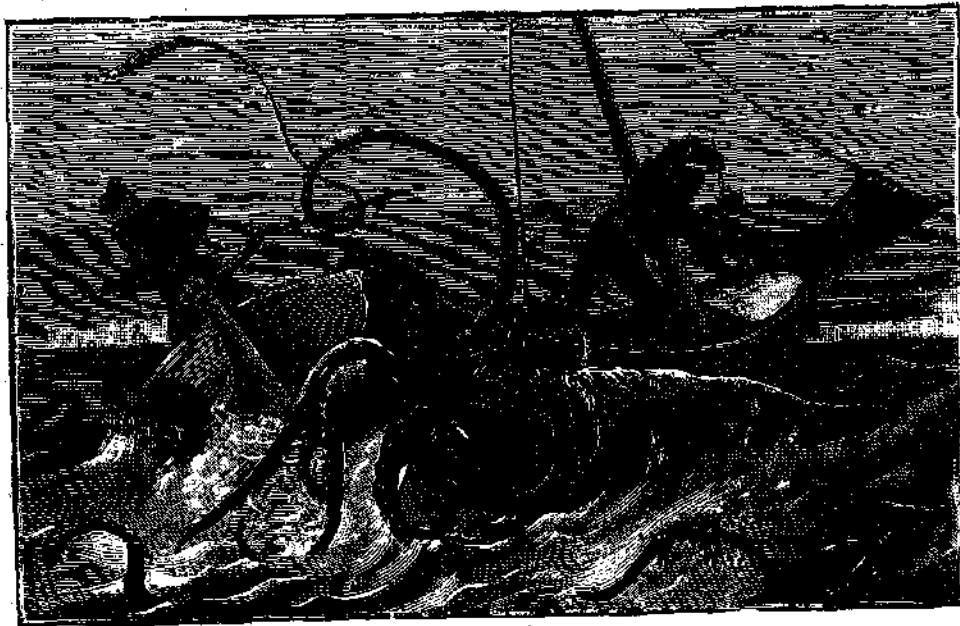
Οἱ ἀλιεῖς ἠμίνεκροι, ἀλλὰ ἐκτὸς ἐαυτῶν ἐκ τῆς χαρᾶς καθὼς εἶδον ὅτι ἀπηλευθερώθησαν, ἀφῆκαν τὸ ψάρευμα τὴν ἡμέραν ἐκείνην καὶ ἐπέστρεψαν εἰς τὸ χωρίον των ὅσον ταχύτερον ἠδύνατο. Ἦθελον νὰ διηγηθῶσι τὴν ἀξιοθαύμαστον ἱστορίαν των, κανεῖς δὲ δὲν ἠδύνατο νὰ τοὺς διαψεύσῃ, διότι οἱ δύο βραχιόνες τοῦ θηρίου εἶχον μείνῃ εἰς τὸ βάθος τοῦ πλοίου.

Τὸ ζῷον κατὰ τοῦ ὅποιου ἠγωνίσθησαν ἦτο τεῦθος (καλαμάρι), ἀλλὰ γιγαντιαῖος τεῦθος, ἔχων πολλὰ μέτρα μήκος. Ἐκείνα τὰ καλαμάρια τὰ ὅποια εὐρίσκονται εἰς τὰς ἀκτὰς μας ἔχουσι μόλις δέκα μέχρι δεκαπέντε ἑκατοστῶν μήκος, διὰ τοῦτο ὀνομάζομεν αὐτὰ καλαμαράκια, τευθίδας· ἔχουσι ὡς καὶ ὁ τεῦθος περὶ οὐ ἐγένεν ἀνωτέρω λόγος, ὀκτὼ πόδας ἢ πλοκάμους περὶ τὴν κεφαλὴν των, ἔχοντας μήκος τριπλάσιον ἢ τετραπλάσιον τοῦ σώματός των· ἔχουσι δὲ προσέτι δύο κεραίας, ἀκόμη μακροτέρας, πλήρης θηλῶν διὰ τῶν ὀσίων ἀπομυζῶσι.

Τώρα ὅς προσπαθήσωμεν νὰ φαντασθῶμεν τὸν τρόπον διὰ τοῦ ὅποιου ὁ τεῦθος συλλαμβάνει τὰ θηράματά του. Διακρίνει ἕνα ἰχθύν· ὁ ἰχθύς δὲν εὐρίσκεται πλησίον τοῦ στόματός του, τὸ ὅποιον εὐρίσκεται εἰς τὸ βάθος λάκκου σχηματιζομένου διὰ τῶν πλοκάμων, τῶν περικυκλούντων τὴν κεφαλὴν του, δύναται ὅμως νὰ το φθάσῃ μὲ τὰς κεραίας του· ῥίπτει μίαν ἐπὶ τοῦ ἰχθύος, ἡ ὅποια τον συλλαμβάνει ὡς ἀγκίστριον. Παρευθὺς αἱ θηλαὶ προσκολλῶνται εἰς τὸ σῶμα τοῦ ἰχθύος, τὸ βυζαίνου, τὸ σύρου πρὸς ἐαυτοὺς. Ὁ δυστυχὴς ἰχθύς ματαίως ἀγωνίζεται καὶ παραδέρνει, καὶ κάμνει τὰ πάντα ὅπως ἀπαλλαγθῇ τοῦ θανάσιμου ἐκείνου ἐναγκαλισμοῦ. Ματαίως. Μὲ τὴν βοήθειαν τῶν ἄλλων πλοκάμων τὸ καλαμάρι φέρει τὸ θύμα

του εἰς τὸ στόμα του, τὸ ὅποιον ἔχει ἰσχυρότατον ῥάμφος, ἔχον σχεδὸν τὸ σχῆμα ῥάμφους παπαγάλου, καὶ δυνάμενον νὰ συντρίβῃ τὰ κοχύλια καὶ τὰ ὄστρακα τῶν ἀστακῶν, καραβιδῶν καὶ λοιπῶν. Ὁ ἰχθύς ἐξαφανίζεται μετ' ὀλίγον.

Τὸ καλαμάρι κολυμβᾷ πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ τρέχει μὲ ταχύτητα βέλους, διὰ τῆς ὁποίας κατορθώνει νὰ διαφεύγῃ τὰς ἐπιθέσεις τῶν καταδιωκόντων αὐτό. Ἐχει προσέτι ἐν θυλάκιον πλήρες ὑγροῦ μαύρου ὡς ἡ μελάνη. Ὅταν εὐρίσκεται ἐν κινδύνῳ, σκορπίζει τὸ ὑγρὸν ἐκεῖνο.



ἘΝ Τῷ ΣΚΑΦΟΣ ΠΕΡΙΣΦΙΓΟΜΕΝΟΝ ΥΠὸ ΤΟΥ ΓΙΓΑΝΤΙΟΥ ΤΕΥΘΟΥ ΕΜΕΛΛΕ ΝΑ ΕΚΤΥΠῆ Εἰς ΤΑ ΒΑΘΗ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ (Σελ. 56)

Τὸ ὕδωρ θελοῦται, καὶ τὸ καλαμάρι κατορθώνει νὰ διαφύγῃ, ἡ δὲ ἰσχυρὰ του δὲν δύναται νὰ μαντεύσῃ πρὸς ποῖον μέρος ἐφυγε διὰ νὰ το καταδιώξῃ.

Πῶς εἰς φαίνεται τὸ μέσον τοῦτο τῆς ἀμύνης; Δὲν θαυμάζετε τὸν πρωτότυπον τρόπον μὲ τὸν ὅποιον ὁ Θεὸς ἐπρονοήσῃ περὶ τῆς σωτηρίας τοῦ πλάσματός του;

Ἐπάρχουσι καὶ ἄλλα εἶδη ζῶων ἁμοιάζοντων πρὸς τὸ καλαμάρι, ἐν τοιοῦτον εἶνε καὶ ὁ πολύπους καὶ οὗτος ἔχει πλοκάμους ἐφωδιασμένους μὲ θηλάς. Τινὰ τῶν θαλασσίων τούτων ζῶων ὡς ὁ γιγαντιαῖος τεῦθος ἔχουσι πελώριον μέγεθος· ἀλλ' εἶνε σπάνιον νὰ ἴδῃ τις αὐτὰ, διότι συνήθως διαμένουσιν εἰς τὰ βάθη τοῦ Ὠκεανοῦ.

Οἱ ἀρχαῖοι μάλιστα ἀναφέρουσι ζῷον τοῦ εἶδους τούτου τὸ ὅποιον ὀνόμαζον Κράκεν, καὶ εἶχε κολοσιαῖον μέγεθος. Ἐξάπαντος τὸν παλαιὸν καιρὸν ταξειδιῶται συναντήσαντες ποτε γιγαντιαῖον τινα τεῦθον, τόσον πολὺ ἐτρόμαξαν ἐκ τῶν μακρῶν του πλοκάμων, ὅτινες ἐκινούντο καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις, ἐκ τῶν μαύρων καὶ ἐξεχόντων ὀφθαλμῶν του, ὥστε τοῖς ἐφάνη ὡς φαντασιώδες μεγαθήριον. Κατὰ τὰς διηγήσεις τῶν ἀρχαίων, ταξειδιῶται κατέβησαν εἰς τὰ νῦτα ἐνὸς κράκεν ἐκλαμβάνοντες αὐτό

ὡς νῆσον ἔχουσαν περιφέρειαν πολλῶν μιλλιῶν, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐν σύνταγμα ὀλόκληρον θὰ ἠδύνατο νὰ κάμῃ γυμνάσια. — Ἐν κράκεν, ἔλεγον ἄλλοι, ἠδύνατο νὰ σηκώσῃ ἐν πλοῖον ταξειδεῦν καὶ νὰ το ἀναποδογυρίσῃ.

Ἄλλ' οἱ φίλοι μας οἱ ὅποιοι σκοπεύουσι νὰ ἐπιχειρήσουσι μακρὰ ταξείδια, ἄς μὴ ἐγκαταλείψουσι τὸ σχέδιόν των ἐκ φόβου μὴ συναντήσουσι Κράκεν ἢ γιγαντιαῖους τεῦθους. Τὰ πρῶτα δὲν ὑπάρχουν, οἱ δὲ ἄλλοι πολὺ ὀλίγην περιέργειαν ἔχουν· νὰ μάθουσι τί συμβαίνει ὑπεράνω τῶν κυμάτων, καὶ πολὺ ὀλίγην διαθέσιν νὰ ἐμφανισθῶσιν εἰς τοὺς ἀνθρώπους.

ΠΡΟΣ ΣΥΝΤΗΡΗΣΙΝ ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΣ ΤΟΥ

[Συνέχεια και τέλος· ἴδε σελίδα 42]

Καὶ ἐπέστρεψαν πραγματικῶς ὀπίσω εἰς τὴν κορυφὴν καὶ ἤρχισαν νὰ ἔρευνοῦν ὁ φιλόανθρωπος ξενοδόχος ἔδωκεν εἰς τὰ παιδιά δάδας· ἐγνώριζε τὸν Πέτρον, τὸν υἱὸν τῆς ἀγαθῆς καὶ ἐργατικῆς χήρας ἐκ τοῦ ὄχι μακρὰν ἀπέχοντος χωρίου, καὶ πρὸ ὀλίγων ἀκόμη ἡμερῶν τὴν εἶχεν ἀκούσῃ νὰ λέγῃ μὲ ποίαν χαρὰν ἐπιμένε τὴν ἡμέραν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐμελλε νὰ ἔλθῃ ὁ Πέτρος τῆς.

Θὰ κρανίσουν τὰ βουνά, θὰ λουλουδίση ὁ κάμπος

εἶχεν εἶπη, δεκνύουσα μὲ τὸν στίχον τοῦτον πόση ἦτο ἡ χαρὰ τῆς· «Θάλλῃ ὁ Πέτρος μου, μοῦ τὸ ὑποσχέθηκε πῶς θὰ γυρίσῃ, καὶ φυλάγει τὸ λόγο του, τὸ χρυσὸ παιδάκι μου.

Ἐπρεπε λοιπὸν ν' ἀφήσῃ ὁ ἀγαθὸς χωρικός τὸ παιδίον ν' ἀποθάνῃ, μέσα εἰς τὸ χιόνι τόσον κοντὰ εἰς τὴν πατρίδα του; Ὅχι· καλλίτερα νὰ ὑπάγῃ καὶ αὐτὸς μαζί. Ἐπρεπε νὰ γίνῃ πᾶν ὅ,τι ἦτο δυνατόν νὰ γίνῃ πρὸς σωτηρίαν τοῦ μικροῦ παιδίου.

Εἰς ἐμειναν ὀπίσω, εἰς μόνος· ἐκάθισε μὲ πῆσιμον πρόσωπον ἐπὶ τοῦ καθίσματος τὸ ὁποῖον ἦτο πλησίον τῆς θερμάστρας, ἐξήπλωσε τοὺς πόδας του, ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ προσεποιήθη ὅτι ἐκοιμάτο. Ἀφ' οὗ ὅμως ἀνεχώρησαν ὅλοι οἱ ἄλλοι, καὶ ἐγένε πληρῆς ἡσυχία, τότε ἐγύρισε καὶ εἶδε δεξιὰ καὶ ἀριστερά, ἐξέβαλεν ἡσυχῶς κᾶτι ἀπὸ τὸ θυλάκιόν του, τὸ ἤνοιξε, παρατήρησεν αὐτὸ μὲ ἀπληστο βλέμματα καὶ ἔθεσεν αὐτὸ πάλιν εἰς τὸ θυλάκιόν του· ἐπειτα δὲ ἐπέσε νὰ κοιμηθῇ.

Ἀλλὰ τί συνέβαινε; Δὲν ἦδύνατο νὰ κλείσῃ τοὺς ὀφθαλμούς. Καὶ ἐν τούτοις εἶχε κάμη τόσον μακρὸν δρόμον τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἦτο τόσον κουρασμένος, ἡ δὲ θερμότης τῆς θερμάστρας ἦτο τόσον εὐάρεστος· εἰς μάτην ἔστρεψε ἀπ' ἐδῶ κ' ἐκεῖ ὄχι, δὲν ἦδύνατο νὰ κλείσῃ τοὺς ὀφθαλμούς του· ὅτε δὲ πρὸς στιγμὴν τοὺς ἐκλείειν ἔβλεπε πρὸ αὐτοῦ ἐν ὄχρὸν παιδίον κείμενον ἐντὸς τῆς χιόνος, τὸ ὁποῖον παρατήρει αὐτὸν μὲ τοὺς μεγάλους ὀφθαλμούς του καὶ τῷ ἔλεγε μὲ παράπονον: «Τὰ εἶχα μαζεύσῃ γιὰ τὴν μητέρα μου!» «Ὅχι τὰ ἔχασες μέσα ἰς τὸ

χιόνι» ἤθελε αὐτὸς ν' ἀπαντήσῃ, ἀλλὰ τὸ παιδίον ἔλεγε πάλιν: «Εἰς τὸ χιόνι κοιτομαί ἐγὼ ὁ ἴδιος — κ' εἰς αὐτὸ πταίεις σύ.»

Τότε ἐσηκώθη καὶ παρατήρησεν ἀπὸ τὸ παράθυρον. Μήπως ἤρχοντο οἱ ἄλλοι μαζί μὲ τὸν Πέτρον; Ἐστρεξεν ἔξω νὰ ἴδῃ, ἦτο εἰς ὑπέρτης τοῦ πανδοχείου τὸν ὁποῖον ἔσταλλεν ὁ κύριός του νὰ ζητήσῃ καὶ ἄλλην βοήθειαν, πρὸ πάντων ἀνθρώπων ποῦ νὰ ἠξέυρουν καλὰ τὰ κατατόπια.

— Ὁ ἄχῃ πέση σὲ κανένα κρημνὸ εἶπε αὐριο θὰ το βροῦμε, μὰ θὰνε πλεῖα πολὺ ἀργά.

Πολὺ ἀργά! πόσον πικρὰ ἀντήχησαν αἱ λέξεις αὐταὶ εἰς τὴν ἀκοὴν τοῦ Ἰακώβου. Πολὺ ἀργά! ὦ ὄχι, δὲν ἔπρεπε νὰ γίνῃ τοῦτο· ἴσως ὑπῆρχε ἀκόμη τρόπος σωτηρίας ἡδύνατο καὶ αὐτὸς ἴσως νὰ βοηθήσῃ. Ἐγνώριζε τὸν τόπον καλλίτερα ἀπὸ κάθε ἄλλον, διότι ὅταν ἦτο μικρότερος εἶχε σκαρφαλώσῃ τόσας φορὰς εἰς τὸ βουνόν. Ἦρπασεν ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ ὑπέρτου τὸν πυρσὸν καὶ ὤρμησε πρὸς τὴν κορυφὴν.

— Πολὺ ἀργά! ὄχι, ποτὲ δὲν πρέπει νὰ εἶνε πολὺ ἀργά.

Ὡ! πῶς ἔκαιε τώρα τὸ στήθος τὸ μικρὸν βαλάντιον, τὸ ὁποῖον προτῆτερα εἶχε θέσῃ ἐνδοθεν τοῦ ὑποκαμίσου του.

Ἐπὶ τέλους ἔφθασε τοὺς ἄλλους. Οὐδὲν ἔχνος τοῦ ἀπωλεσθέντος εἶχεν εὐρεθῇ. Τίποτε, τίποτε!

— Ποῦ εὐρέθη ἡ κάσα; ἠρώτησεν ἀσθμαίνων ὁ Ἰακώβος. Τῷ ἔδειξαν τὴν θέσιν. Τὴν ἀνεγνώρισε· ἐκεῖ πλησίον ἦτο κρημνός ὁ ποῦς δὲν εὐρίσκει κανέν στήριγμα, καὶ εὐκολον ἦτο νὰ πέσῃ κανεὶς ἀπ' ἐκεῖ.

Μήπως ἦτο κάτω ἐκεῖ τὸ παιδίον νεκρόν; μὴ ἦτο πολὺ ἀργά; Μόνον ποῦ το ἐσυλλογίζετο ἐσπαράττετο ἡ καρδιά του. Κατέβη σιγά, σιγά μὲ προσοχὴν.

— Ἐδῶ, παιδιά μὲ τὰ δαδιά, ἐφώναζε.

Πραγματικῶς ἐκεῖ ἦτο ἐξηπλωμένον τὸ παιδίον, καὶ—δόξα νὰ ἔχῃ ὁ Θεός—ὄχι ψυχρὸν οὐδὲ νεκρόν· τὸ πρόσωπόν του δὲν ἦτο σκιεπυμένον μὲ χιόνι, οὐδὲ τὸ στήθος του ἐν ζεστῶν πρᾶγμα εὐρίσκετο ἐπ' αὐτοῦ—ὦ, ἰδέτε, ὁ μωξός του, ὁ καλός, ὁ πιστός μωξός του τὸν εἶχε ζεστάνῃ, τὸν εἶχε σῶσῃ.

— Ἐλάτε γρήγορα, νὰ τον πιάσωμεν νὰ τον τραβήξωμεν ἀπάνω!

Ὡ! πόσαι χεῖρες ἠπλώθησαν νὰ τον σηκώσουν, μὲ ποίαν ἀγάπην καὶ συμπάθειαν ἐβοήθησαν ὅλοι τὸν μικρὸν Πέτρον, ὅστις ἔστρεψε καὶ εἶδεν ὄλους μὲ ἐκπεπληγμένον βλέμμα, καὶ ἐπειτα ἀπεκοιμήθη πάλιν ἀπὸ τὴν πολλὴν κούρασιν.

Ἐν θριάμβῳ μετεκόμισαν αὐτὸν εἰς τὸ πανδοχεῖον, τὸν ἔθεσαν εἰς μαλακὴν καὶ ζεστὴν κλίνην, τὸν ἔτριψαν καὶ τὸν ἐσκέπασαν καλὰ, ἔθεσαν καὶ τὸν μωξόν του ἐντὸς τοῦ κιβωτίου πλησίον του, καὶ ἐπειτα ἀπεσύρθησαν τὰ παιδιά νὰ κοιμηθῶν.

Ἀλλὰ μετὰ τινα ὄραν, διὰ μιᾶς ἤνοιξε σιγᾶ σιγᾶ ἡ θύρα τοῦ δωματίου, εἰς τὸ ὁποῖον εὐρίσκετο ὁ Πέτρος, εἰσῆλθε τις ἀθουρίως, μίαν χεῖρ ἐπίασε μὲ προσοχὴν τὸ κιβωτίδιον καὶ ἔθεσε κᾶτι ἐντὸς αὐτοῦ—ἐπειτα ἐκλείσθη πάλιν ἡ θύρα καὶ ἐγένε πάλιν ἡσυχία.

Τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν μεγάλη χαρὰ ἐπε-

κράτει εἰς τὸ μικρὸν χωρίον τῆς Σαβοΐας. Τὰ παιδιά ἐπέστρεψαν ὀπίσω· ἐν τῷ μέσῳ δὲ αὐτῶν, σταριζόμενος ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ Ἰακώβου, ὁ ὁποῖος ἔστρεψε συχνὰ καὶ ὠμίλει μὲ ἀγάπην πρὸς τὸ μικρὸν παιδίον, ἐθαδίζεν ὁ Πέτρος, ἔχων τὸ κιβωτίον κρεμάμενον εἰς τὴν ῥάχιν του, καὶ κρατῶν τὸν μωξόν εἰς τὴν ἀγκάλην του.

Ὡ! ποία εὐχάριστος συνάντησις! Πῶς τον ἐνηγκαλίσθη καὶ τον ἐφιλεῖ ἡ μήτηρ του καὶ πῶς τ' ἀδέλφια του!

Μὲ τὰς οἰκονομίας τοῦ Πέτρου καὶ τῆς μητρὸς του ἠγόρασαν πράγματι μίαν ἀγελάδα, καὶ ὅτε ὁ Γιαννάκης μετὰ τινα ἔτη ἐπέστρεψεν εἰς τὸ χωρίον, καὶ ἠγόρασε ἓνα οἰκίσκον, εὐρε καὶ τὸν Πέτρον μετὰ τῆς μητρὸς του καὶ τῶν ἀδελφῶν του κατοικοῦντας εἰς κομψὴν ἰδιόκτητα κατοικίαν.

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ
[Ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ]

ΠΛΗΡΩΜΗ ΜΕ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Εἰς ταξειδιώτης ἐφθασεν ἐσπέραν τινὰ εἰς τὴν θύραν ἐνός ξενοδοχείου. Τὸ θυλάκιόν του ἦτο ἄδειον, καὶ ὁ στόμαχός του ἀκόμη περισσότερο ἄδειος. Ἀφ' οὗ ἔψαυσε καὶ τὸ πρῶτον καὶ τὸ δεύτερον ἀπεφάσισεν ἐπὶ τέλους νὰ ἔμθῃ.

Εἶπε καὶ τῷ ἔφεραν ἐξαιρετόν γεῦμα, τὸ ὁποῖον κατεβρόχθισε μὲ πολλὴν ὄρεξιν· ἐπειτα ἤλθεν ἡ ὥρα νὰ πληρῶσῃ· ἐδήλωσε δὲ εἰς τὸν ξενοδόχον ὅτι δὲν εἶχε χρήματα καὶ ὅτι θὰ πληρῶσῃ μὲ τραγοῦδια.

— Δὲν μου χρειάζονται τραγοῦδια ἐμένα, ἀλλὰ χρήματα, εἶπεν ὁ ξενοδόχος ἀποτόμως.

— Ἐν ταῦτοις ἐὰν τραγοῦδήσω κᾶτι ποῦ νὰ σ' ἀρέσῃ, εἶπεν ὁ ταξειδιώτης μὲ γλυκύν τόνον, δὲν θὰ εἶνε ὡς νὰ σ' ἔχω πληρῶσῃ;

— Βέβαια, εἶπεν ὁ ξενοδόχος, ἔχων ὅμως στερεὰν ἀπόφασιν νὰ μὴν εὐρῆ τίποτε τῆς ὀρέξεώς του.

Ὁ ταξειδιώτης ἤρχισεν ἐν ἄσμα.

— Σὰς ἀρέσει; εἶπεν ὅταν ἔτελειώσῃ.

— Διόλου.

— Κ' αὐτὸ ποῦ θὰ εἶπῃ;

Καὶ ἤρχισε νὰ ψάλλῃ ἐν ἄλλο· ἐπειτα τρίτον, τέταρτον, πέμπτον· ἀλλὰ κανέν δὲν εἶχε τὴν εὐτυχιάν νὰ ἀρέσῃ εἰς τὸν ξενοδόχον.

— Νὰ ἓνα ἐπὶ τέλους, τὸ ὁποῖον βεβαίως θὰ σ' ἀρέσῃ;

Καὶ ἤρχισεν ἐν παλαιὸν τραγοῦδι, τὸ ὁποῖον ἤρχιζε διὰ τοῦ διστίχου τούτου:

Τώρα ποῦ ἤπιες κ' ἔφαγες κ' ἐφρόνησ' ἡ καρδιά σου,
Ἄνοιξε τὴ σακούλα σου νὰ ἴδῃ καὶ τὸν παρὰ σου!

— Πῶς σου φαίνεται αὐτό; εἶπεν κφ' οὗ ἔτελειώσῃ.

— Δόξα σοι ὁ Θεός! νὰ ἓνα τραγοῦδι ἀνθρωπινόν.

— Σ' ἀρέσει λοιπὸν;

— Καὶ βέβαια.

— Τότε λοιπὸν εἶσαι πληρωμένος, ἀφ' οὗ τὸ τραγοῦδι μου σ' ἀρέσει.

Καὶ ἐσηκώθη καὶ ἀνεχώρησεν ἀφήσας τὸν ξενοδόχον ἐμβρόντητον.

ΒΟΡΡΑΣ ΚΑΙ ΗΛΙΟΣ

Ὁ Βορρᾶς ὅπου καὶ ἂν εὐρίσκετο ἰκαυχάτο πάντοτε ὅτι δυνατώτερος αὐτοῦ εἰς τὸν κόσμον δὲν ὑπάρχει.

Ὁ Ἥλιος μαθὼν τούτο δυσηρεστέῃ συναντήσας δὲ τὸν Βορρᾶν ἐπὶ τῆς κορυφῆς ὑψηλοῦ βουνοῦ, τῷ εἶπε :

— Σὺ εἶσαι ποῦ καυχᾶσαι ὅτι εἶσαι δυνατώτερος ἀπὸ ὄλους; Ἄκουσε νὰ σου εἶπω. Ἄν σὺ μυκᾶσαι φοβερά καὶ σείης τὰ δένδρα καὶ σκορπίσης τὰ φύλλα των καὶ σπάσης τοὺς κλάδους των, ἂν σὺ ἀναταράξῃς τὴν θάλασσαν καὶ σηκώνῃς ὑψηλὰ κύματα καὶ καταποντίσης τὰ πλοία καὶ πνίγῃς τοὺς ἀνθρώπους, μόνον τὴν ἀγριότητά σου δεικνύεις ὄχι ὅμως καὶ τὴν δυνάμιν σου. Ὑπάρχουν ἄλλοι εἰς τὸν κόσμον, οἱ ὅποιοι, ἐν ᾧ εἶνε ἡμεροὶ καὶ ἡσυχοὶ, ἔχουν ὅμως πολὺ μεγαλειώτερον δυνάμιν ἀπὸ σὲ τὸν ἄγριον.

— Κανεὶς δὲν εἶνε δυνατώτερος ἀπὸ ἐμέ, εἶπε μὲ ὀργὴν ὁ Βορρᾶς ὅποιος νομίζει τὸν ἑαυτὸν του δυνατώτερον, ἄς ἔλθῃ νὰ μετρηθῇ μαζί μου, ἂν τολμᾷ.

Ὁ Ἥλιος εἶπεν εἰς αὐτὸν ἡσυχῶς :

— Ὑπάρχει κάποιος ὁ ὅποιος δὲν φοβάται νὰ διαγωνισθῇ μαζί σου· αὐτὸς ὁ κάποιος εἶμαι ἐγὼ πιστεύω νὰ σου δείξω ὅτι μὲ ὄλην σου τὴν ἀγριότητα τίποτε δὲν ἀξίζεις.

Ἐν ᾧ δὲ ἔλεγον ταῦτα διέκρινον ἐκ τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους κάτω εἰς τὴν πεδιάδα ἓνα ἄνθρωπον. Ὁ Βορρᾶς λέγει τότε εἰς τὸν Ἥλιον :

— Ἐλα νὰ δοκιμάσωμεν τὴν δυνάμιν μας ἐπάνω εἰς τὸν ἄνθρωπον τούτον. Ὅστις ἀπὸ ἡμᾶς τον κάμῃ νὰ ἐκβάλῃ τὰ ἐνδύματά του καὶ νὰ μείνῃ γυμνός, αὐτὸς εἶνε ὁ δυνατώτερος.

— Πολὺ καλὰ, ἀπήντησεν ὁ Ἥλιος.

Ἀμέσως ὁ Βορρᾶς ἤρχισε νὰ πνίγῃ μὲ ὄρμην καὶ νὰ συρίζῃ πολὺ. Ὁ ἄνθρωπος ὅσῳ περισσότερον ἐφύσα ὁ Βορρᾶς, τόσο περισσότερον συνέσφιγγε τὰ ἐνδύματά του διὰ νὰ μὴ κρυώῃ καὶ διὰ νὰ μὴ κινεῖν ταῦτα ἐδῶ κ' ἐκεῖ.

Πολλὴν ὥραν ἐξηκολούθησε φυσῶν εὐτῷ ὁ Βορρᾶς, ἀλλὰ ματαίως. Ὁ ἄνθρωπος συνέσφιγγε περισσότερον τὰ ἐνδύματά του. Τέλος ἔβαλε ἔλα τὰ δυνατά του καὶ καταθυμωμένος ἐφύσα καὶ ἐμυκάτο ἀγριώτερον ἢ πρότερον. Ὁ ἄνθρωπος, ἐπειδὴ ἐκρύωνεν, ἐφόρεσε καὶ τὸ ἐπάνωφόριόν του καὶ ἐτυλίχθη ἐντὸς αὐτοῦ.

Ὁ Βορρᾶς ἰδὼν τούτο ἀπηλπίσθη ἐντελῶς. Ἐπαύσε λοιπὸν νὰ φυσᾷ καὶ ἀπεσύρθη.

Τότε ἤρχισεν ὁ Ἥλιος νὰ δοκιμάζῃ τὴν δυνάμιν του. Κατ' ἀρχὰς ἐδίωξε τὰς νεφέλας ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καὶ ἔχυσε περισσότερον φῶς καὶ θερμότητα. Ὁ οὐρανὸς ἔλαμψε διὰ μίας, ἐθερμάνθησαν τὰ ὄρη, αἱ πεδιάδες καὶ ὄλος ὁ κόσμος. Ὁ ἄνθρωπος μὴ ἰσχυρὸς νὰ ὑποφέρῃ τὸ ἐπάνωφόριόν του ἐξέβαλεν αὐτό, καὶ ἐν τούτοις ἀκώμῃ ἐξεσταίνεται. Ὁ Ἥλιος ἐν τούτοις ἤθελεν ὄλον τὴν θερμότητα· ὁ ἄνθρωπος ἐξεδύθη τὸν ἐπενδύτην του, ἔπειτα τὸν χιτῶνά του, ἐπὶ τέλος δὲ γυμνωθεὶς ἐντελῶς εἰσῆλθεν εἰς τὴν θάλασσαν, ἢ ὅποια ἦτο ἐκεῖ πλησίον, διὰ νὰ δροσισθῇ εἰς τὰ δροσερὰ νερά της.

Ὁ Ἥλιος ἐνίκησεν.

Ἐπειτα στρέφεται πρὸς τὸν Βορρᾶν καὶ λέγει πρὸς αὐτόν :

— Ποῦ εἶνε τώρα ἡ δυνάμιν σου, ἄγριε Βορρᾶ; Βλέπεις ὅτι μὲ τὸν θυμὸν καὶ μὲ τὴν ἀγριότητα δὲν κατορθώνει κανεὶς τίποτε, ἐν ᾧ μὲ τὴν ἀπαλότητα καὶ τὴν γλυκύτητα ἐπιτυγχάνει ἕκαστος ὁ τι ἐπιθυμεῖ;

ΣΠΑΡΚ



ΕΝΩ ΤΡΩΓΟΥΝ ΟΙ ΚΥΡΙΟΙ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Τί παράξενη ἰδέα, ἔλεγεν ὁ Λαφροπόδης, ὁ μικρὸς γαϊδαρέλος, τί παράξενη ἰδέα νὰ μας τρέχουν ἀκατάπαυστα ἀπὸ τὸ πρωὶ ἕως τὸ μεσημέρι. Ὅ! σὲ βεβαίονω δὲν ἦτο καθόλου διασκεδαστικὸν νὰ ἔχω ἐπάνω μου τὸν μικρὸν αὐτὸν κύριον, ὁ ὅποιος ἤθελε καλὰ καὶ σώνει νὰ τον τρέχω γρήγορα!

— Ὡς πρὸς αὐτὸ ἐγὼ δὲν ἔχω νὰ παραπονεθῶ, εἶπεν ἡ κυρὰ Μεντίου, ἡ μήτηρ τοῦ γαϊδαρέλου, ἐγὼ εἶχα ἐπάνω μου ἓνα κορίτσι τόσο φοβιτσιάρικο ποῦ τοῦ ἐφαίνετο πάντοτε πῶς ἔτρεχα πάρα πολὺ γρήγορα.

— Ἐπὶ τέλους εἰμποροῦσαν, πρὶν φύγουν, νὰ μᾶς δώσουν κ' ἐμᾶς νὰ φᾶμε, εἶπε πάλιν ὁ Λαφροπόδης, καὶ

ὄχι νὰ μας ἀφήσουν ἐδῶ, νὰ καταψηνώμεθα εἰς τὸν ἥλιο. Ἐβαρέθηκα νὰ δουλεύω γιὰ τέτοιους κυρίους καὶ ἔτσι μοῦ ἐρχεται νὰ πάρω τὰ μάτια μου νὰ πάω πίσω εἰς τὸν σταῦλο.

— Κάθου φρόνιμα καὶ μὴ κάμῃς τίποτε, υἱέμου, γιὰτί θά σε ξυλοφορτώσουν, καὶ ὕστερα θά κλαῖς.

Ἄλλὰ τί ἔκαμνεν εἰς αὐτὸ τὸ μεταξὺ ὁ Ἐκτωρ, ὁ παχὺς καὶ ὠραῖος σκύλος; Ἐξεσταίνεται πολὺ καὶ αὐτός, ἴδρονε τὸ παχὺ καὶ σγουρὸν μαλλί του, ἐπεινα φοβερά ὁ καίμενος, διότι δὲν εἶχε βάλῃ τίποτε εἰς τὸ στόμα του ἀπὸ τὸ πρωὶ, ἦτο καὶ κατακουρασμένος, ἐπειδὴ ὄλο τὸ πρωὶ εἶχε τρέξῃ διὰ νὰ διατκεδάσῃ τοὺς μικροὺς κυρίους του. Καὶ ὅμως ἦτο χαρούμενος καὶ ἔλεγε μέσα του, ἐνῶ τοὺς ἐσυλλογίζετο :

— Τὰ καιμένα τὰ παιδιὰ ἔκαμαν καλὸ περίπατο σήμερα καὶ εἶμαι κατευχαριστήμενος. Ἐκαμαν καὶ δρεξί, τρώγουν τώρα καλὰ. Ἐτσι μοῦ φαίνεται πῶς χορταίνω δὲν συλλογίζομαι πῶς τρώγουν καὶ διασκεδάζουν ἐκεῖνοι τοὺς ὁποίους ἀγαπῶ, καὶ ξεκουράζομαι ἐνῶ συλλογίζομαι ὅτι ξεκουράζονται.

Αὐτὰ ἔλεγε μὲ τὸν νοῦν του ὁ Ἐκτωρ, διότι εἶνε καλὸ σκυλί, ναί, εἶνε τόσο καλὸς ὁ Ἐκτωρ ποῦ δὲν ναιώθει ἐὰν οἱ ἄλλοι δὲν του ὁμοιάζουν. Ἐγὼ ὅμως, μικροὶ μου φίλοι, νομίζω ὅτι ἦσαν πολὺ κακὰ τὰ παιδιὰ ἐκεῖνα, εἶχαν ἐγωισμόν, ἐσκέπτοντο μόνον διὰ τὸν ἑαυτὸν των, καὶ δὲν ἐσυλλογίζοντο ἐὰν τὰ δυστυχῆ ζῶα, τὰ ὅποια τοὺς διασκεδάσαν, ἐπεινοῦσαν ἢ ἐδίψοῦσαν, ἂν ἐξεσταίνοντο ἢ ἐκρύωναν.

Εἶχαν πολὺ δίκαιον ὁ Λαφροπόδης καὶ ἡ κυρὰ Μεντίου νὰ μὴ θέλουν νὰ τοὺς ὑπάγουν περίπατον καὶ ὁ Ἐκτωρ νὰ μὴ τοὺς ἀγαπᾷ πλέον. Ἄλλὰ σεις βεβαίως, καλοὶ μου φίλοι, δὲν ὁμοιάζετε τὰ ἐγωιστικὰ ἐκεῖνα παιδιὰ. Εἶμαι βεβαία περὶ τούτου.

